COLECȚIA

Iubiri de poveste

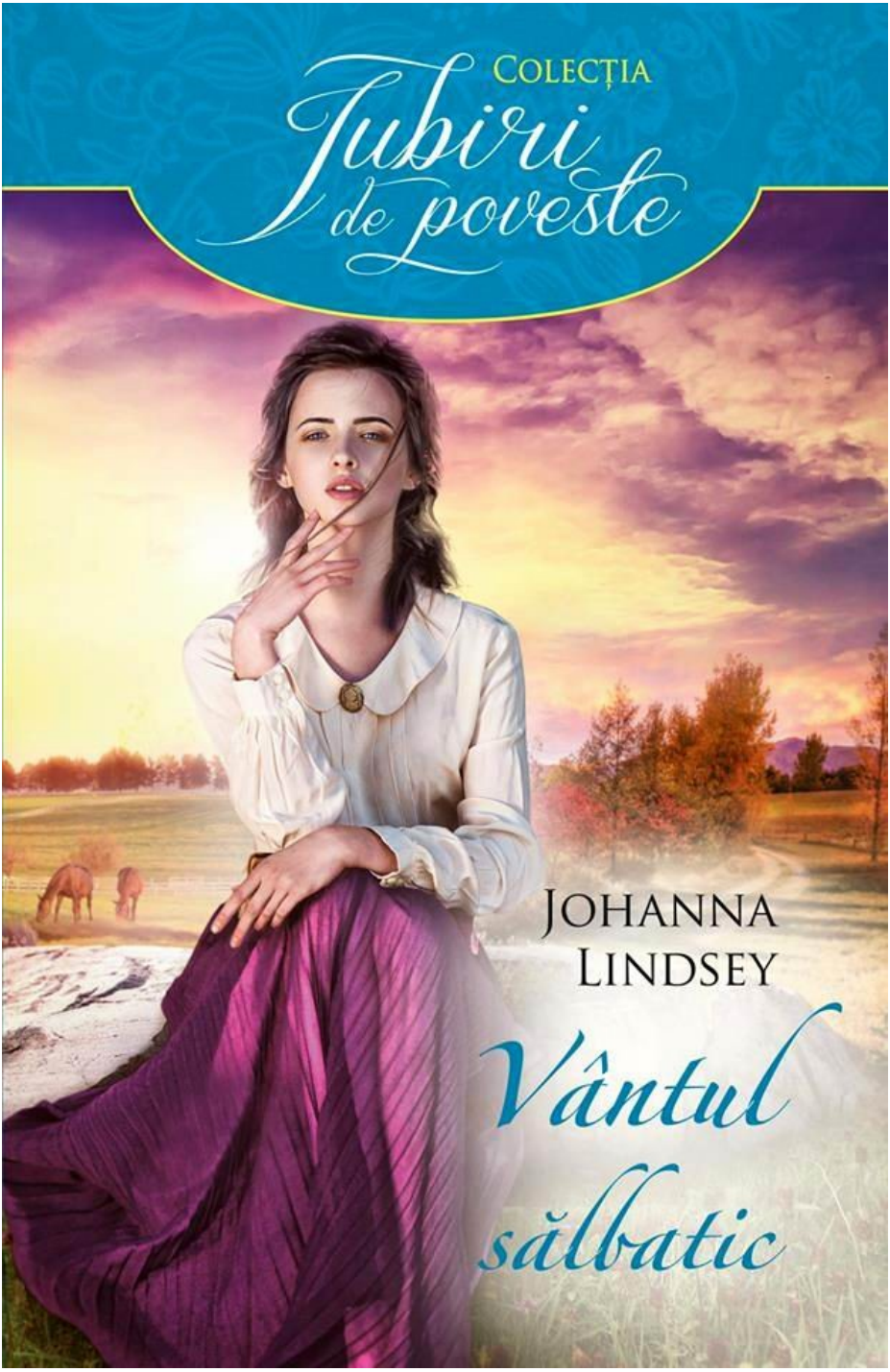

JOHANNA LINDSEY

Vântul sălbatic

JOHANNA LINDSEY
VÂNTUL SĂLBATIC

***Brave the Wild Wind by* Johanna Lindsey**

Copyright © 1984 Johanna Lindsey
Ediţie publicată prin înţelegere cu HarperCollins Publishers
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2018 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Raluca Conţiu

Pentru fratele meu Michael,
cu dragoste

Prolog

Teritoriul Wyoming, 1863

Thomas Blair se opri pe dealul ce mărginea valea în care era cuibărită ferma sa, printre jnepeni şi pini, cu ochii strălucindu-i de mândrie. Casa avea doar trei încăperi şi era făcută din buşteni, dar avea să reziste viscolelor iernii. Rachel pretinsese că nu o deranja căminul aspru în care o adusese. La urma urmelor, începuseră construcţia fermei cu doar doi ani în urmă. Era suficient timp pentru a-i construi lui Rachel o casă imensă, un cămin de care putea fi mândră.

Cât de răbdătoare era tânăra şi frumoasa lui soţie! Şi cât de mult o venera el. Era întruchiparea bunătăţii, a frumuseţii şi a virtuţii. Datorită lui Rachel şi fermei despre care ştia acum că avea să prospere, Thomas avea totul. Tot... Ei bine... nu chiar tot. Încă rămânea problema unui fiu, de care îl lipsiseră naşterea unei fiice şi două sarcini pierdute. Nu o învinuise însă pe Rachel. Ea încercase, fără să se plângă niciodată. Avea însă resentimente faţă de Jessica, pentru că nu era fiul pentru care se rugase atât, mai ales că în timpul primei ei săptămâni de viaţă o confundase cu un băiat. Chiar o botezase Kenneth, Kenneth Jessie Blair. Văduva Johnson, care ajutase cu naşterea atunci când doctorul nu putuse fi găsit, fusese prea speriată pentru a-i spune lui Thomas adevărul odată ce acesta presupusese că avea un băiat. Iar Rachel, care aproape murise şi era atât de slăbită că abia putea să hrănească bebeluşul, presupusese, de asemenea, că-i dăruise lui Thomas un fiu.

Fusese un şoc pentru amândoi atunci când doamna Johnson nu mai putuse îndura situaţia şi mărturisise adevărul. Cât de amărât fusese Thomas! Nu mai aruncase nicio privire înspre bebeluş. Nu reuşise să se apropie niciodată cu adevărat de ea, nu o iertase niciodată pentru că era fată.

Asta se întâmplase cu opt ani în urmă, în St. Louis. Thomas se căsătorise cu Rachel cu un an înainte, iar ea îl convinsese să se stabilească acolo. Pentru ea, renunţase la munţii şi câmpiile vestului, unde-şi petrecuse cea mai mare parte a vieţii vânând, punând capcane, făcând pe cercetaşul şi aprovizionând forturile din sălbăticie.

St. Louis era prea civilizat, prea limitat pentru un bărbat obişnuit cu splendoarea Munţilor Stâncoşi şi cu tăcerea uluitoare a câmpiilor. Dar îndurase totul timp de şase ani, conducând magazinul pe care părinţii lui Rachel i-l lăsaseră acesteia. Timp de şase ani, Thomas aprovizionase coloniştii care se îndreptau spre vest, spre vestul Zid, spre spaţiile *lui* deschise. Atunci când se găsise aur în Colorado şi Oregon, avusese ideea de a aproviziona cu carne de vită taberele miniere şi oraşele care se dezvoltau pe teritoriul pe care el fi cunoştea atât de bine.

Poate că ar fi lăsat această idee să moară dacă nu ar fi fost încurajat de Rachel. Aceasta nu cunoscuse niciodată greutăţile, nu dormise niciodată în câmp deschis, dar îl iubea şi ştia că era nefericit trăind în oraş. Deşi ea nu era încântată, fusese de acord să vândă magazinul şi să-l aştepte pe Thomas un an, cât acesta avea să pună pe picioare ferma, să adune juncanii sălbatici din Texas, care erau acolo pentru oricine-i dorea, să cumpere vitele de prăsilă cu care să-i încrucişeze şi să construiască o casă pentru ei. În cele din urmă, o adusese pe Rachel acolo, lăsând-o pe ea să-i pună fermei numele de Rocky Valley.

Singura cerinţă a lui Rachel, înainte de a începe o viaţă cu totul nouă, fusese ca fiica lor să aibă parte de educaţia pe care ar fi primit-o dacă ar fi rămas în St. Louis. Ea voia ca Jessica să rămână la academia privată pentru tinere domnişoare la care mergea de la and ani. Thomas fusese repede de acord, nepăsându-i foarte mult dacă avea să-şi mai vadă vreodată fiica.

Aceasta îşi spunea K. Jessica Blair. Jessica, aşa cum ţi zisese Rachel, îi lăsa pe toţi cei care nu îi vedeau numele scris să presupună că litera K nu era o iniţială, a numele Kay. I se părea groaznic să o cheme Kenneth, când ea

devenise o asemenea păpuşă. Cu părul negru ca pana corbului şi ochii turcoaz, semăna leit cu Thomas, fiind deci un memento constant al dorinţei lui de a avea un fiu.

Dar totul era pe cale să se schimbe. Rachel era din nou însărcinată, şi, cum cea mai grea parte a începutului noii vieţi era rezolvată, Thomas putea să-i dedice mai mult timp. Turma sa supravieţuise timp de două ierni şi se înmulţise, iar Thomas avusese mare succes în prima sa călătorie în Virginia City, unde îşi vându-se fiecare animal cu un preţ dublu faţă de ceea ce ar fi putut obţine în St. Louis. Acum era din nou acasă, mult mai devreme decât se aşteptase Rachel, şi era nerăbdător să-i povestească despre succesul de care se bucurase. Atât de nerăbdător, de fapt, încât îşi lăsase cei trei oameni în urmă, la fortul Laramie.

Voia să îi facă o surpriză lui Rachel, să o încânte cu povestea succesului său, să facă dragoste cu ea pentru tot restul zilei, fără întrerupere. Fusese plecat aproape o lună. Cât de tare îi dusese dorul!

Thomas începu să coboare dealul, închipuindu-şi surprinderea şi bucuria cu care avea să-l întâmpine Rachel. Nu văzu pe nimeni afară. Will Phengle şi vechiul lui prieten, Jeb Hart, pe care Thomas îi lăsase să aibă grijă de casă, erau probabil pe păşunea cu iarbă înaltă în acel moment al zilei. Iar femeia căreia el îi spunea Kate era probabil ocupată în bucătărie.

Încăperea principală a casei era goală. Dinspre bucătărie plutea un miros încântător de mere coapte şi scorţişoară, iar Thomas văzu o plăcintă pe masa din bucătărie, dar nu era nici urmă de Kate. Era atât de linişte, încât fu convins că Rachel trăgea un pui de somn în patul uriaş pe care-l aduseseră din St. Louis. Îşi lăsă armele lângă uşa de la intrare, să nu-l încurce, şi deschise încet, în linişte, uşa de la dormitor, sperând să nu-şi trezească iubita soţie cu părul de aur.

Dar Rachel nu dormea. Priveliştea care-l întâmpină pe Thomas era atât de incredibilă, încât el îngheţă în pragul uşii. Îşi văzu visul destrămându-se înaintea ochilor săi, o

văzu pe soţia lui făcând dragoste cu Will Phengle, îi văzu picioarele sub el şi braţele strânse în jurul lui. Din fericire, chipul ei era ascuns de trupul lui Will.

— Încet, femeie, se auzi chicotul lui Will ricoşând în pereţi, în timp ce şoldurile lui se lipiră de ale ei. Nu avem niciun motiv să ne grăbim. Dumnezeule, ţi-a lipsit asta, nu-i aşa?

În pieptul lui Thomas crescu încet un sunet profund, un huruit jos care erupse într-un mârâit sălbatic atât de înspăimântător, încât orice mişcare din pat se opri.

— Vă ucid! Vă ucid pe amândoi!

Will Phengle ţâşni din pat ca fulgerul, apucându-şi hainele împrăştiate pe podea. Văzând cadrul uşii gol acum, ştiu că Thomas Blair se dusese să-şi ia pistolul. Era un om mort.

— Nu trebuie să fugi, Will. Trebuie doar să vadă că…

— Eşti nebună, femeie? strigă Will. Omul ăla vă trage înainte să se uite. Tu stai şi explică-i dacă vrei să mori, dar eu am dispărut!

Se căţără pe fereastra îngustă încă înainte de a termina de vorbit.

Prin ceaţa roşie care-i acoperea ochii, Thomas ajunse în cele din urmă înapoi în dormitor. Trase de îndată două focuri cu puşca. Când ceaţa se risipi, văzu că patul era gol. La fel era şi restul încăperii. Auzi galopul unui cal şi ieşi în fugă afară, golindu-şi puşca înspre Will Phengle care călărea gol calul fără şa. Ultima împuşcătură îşi rată ţinta, la fel ca restul.

— Rachel! tună Thomas în timp ce-şi încărca din nou puşca. Nu vei fi la fel de norocoasă ca el! Rachel! Se uită prin curte şi în spatele casei, apoi începu să alerge spre grajd. Nu te poţi ascunde de mine, Rachel!

Aceasta nu era nici în grajd. Şi, cu cât o căuta mai mult, cu atât devenea mai furios. Cu sânge rece şi fără cea mai mică ezitare, împuşcă cei doi cai din grajd şi apoi se duse din nou în faţa casei, împuşcând şi calul său.

— Să vedem dacă mai scapi acum, Rachel! răcni el înspre cer, cu vocea stârnind ecouri în întreaga vale. Nu ai

cum să pleci de aici fără cal. Mă auzi, stricato? Vei muri de mâna mea sau vei muri pe păşune, dar eşti oricum deja moartă pentru mine!

Intră apoi din nou în casă şi începu să bea fără măsură. În timp ce rachiul îşi făcea efectul, furia i se transformă în durere, apoi din nou în furie. Se ridica din când în când de la masă, uitându-se pe geam după soţia lui. Pe măsură ce se îmbăta din ce în ce mai tare, crezu că înţelegea nevoia indienilor de răzbunare. Indienii Cheyenne şi Sioux cu care făcuse negoţ şi cu care se împrietenise trăiau uneori pentru răzbunare, mureau pentru ea, fără să aibă linişte până când o obţineau. Acum înţelegea acest lucru. Beat fiind, înţelegea mai greu – dar înţelegea.

Când Jeb se întoarse de la păşune mai târziu în acea după-masă şi întrebă cine ucisese caii şi unde erau femeile, Thomas nu-i dădu nicio explicaţie. Ameninţându-l pe Jeb cu arma, îl forţă să plece la fortul Laramie şi să le spună oamenilor săi să mai întârzie o săptămână. Jeb trebuia, de asemenea, să stea deoparte. Îi aruncă acestuia aurul pe care-l obţinuse în urma vânzării cirezii, fără să-i mai pese de nimic în afară de izolarea sa.

Jeb nu avea de gând să se certe cu un om beat, mai ales cu unul care avea o puşcă în mână. Îl cunoştea pe Thomas Blair de aproape treizeci de ani şi nu crezuse niciodată că femeile ar putea fi în pericol în preajma acestuia. Aşa că plecă.

Iar Thomas aşteptă, bând şi mai mult. La un moment dat, îşi aduse aminte de Kate şi se întrebă unde dispăruse, dar nu se gândi prea mult la ea. Nu se gândise niciodată prea mult la indiancă. Era fiica unui bătrân francez şi a unei femei din tribul Shoshone, iar francezul îl rugase pe Thomas să aibă grijă de ea dacă lui i se întâmpla ceva. I se întâmplase, iar Thomas o găsise pe fată la baza de alimentare a fortului, prostituându-se pentru soldaţii de acolo. Aşa că o luase cu el, iar lucrurile se aranjaseră frumos, cu Kate fiindu-i recunoscătoare pentru căminul oferit şi cu Rachel având nevoie de ajutorul oferit de aceasta.

Thomas nu se gândise niciodată prea mult la Kate şi nu observase privirile pline de dorinţă pe care aceasta le arunca înspre el. Nu acordase niciodată suficientă atenţie adevărului din ochii ei. Ochii lui fuseseră mereu aţintiţi asupra lui Rachel, chiar şi după atâţia ani.

Aşteptă şi aşteptă. Nu în zadar însă. Rachel intră în casă la apusul soarelui, iar Thomas se năpusti asupra ei înainte ca ea să poată scoate vreun cuvânt. O lovi fără încetare, ţipând la ea, neoferindu-i nicio şansă să răspundă acuzaţiilor pe care le arunca asupra ei cu fiecare lovitură. Iar după un timp, ea nu mai putu oricum să răspundă, deoarece limba îi era plină de răni, şi falca ruptă. Îşi rupsese, de asemenea, două degete şi încheietura mâinii stângi, încercând să pareze pumnii lui. Ochii îi erau înceţoşaţi şi se umflaseră repede, iar, atunci când căzu la podea, ghemuită, el începu să o lovească cu picioarele, îi rupse o coastă înainte de a se opri. Ea nu ştia de ce se oprise, însă el o făcu brusc.

— Ieşi, auzi ea după o tăcere agonizantă. Dacă trăieşti, nu mai vreau să dau niciodată cu ochii de tine. Dacă mori, te voi îngropa creştineşte. Dar ieşi, înainte să termin ce am început.

Curiozitatea lui Jeb învinsese, aşa că acesta se întoarse la fermă în acea noapte, deoarece un gând nu-i dădea pace. O găsi pe Rachel pe vârful dealului care mărginea micuţa vale la nord. Atât de departe reuşise să ajungă înainte de a-şi pierde cunoştinţa. Jeb nu află decât mai târziu ce i se întâmplase şi de ce. În acel moment, ştia doar că avea să moară dacă nu primea ajutor, iar cel mai apropiat doctor se afla la o distanţă de două zile călare.

Capitolul 1

Teritoriul Wyoming, 1873

Blue Parker o văzu apropiindu-se de la o distanţă de

un kilometru şi ceva, mergând la trap pe calul acela ciolănos cu care venise acasă cu un an în urmă. Un cal iute la mânie, dacă se putea spune aşa ceva. Dar, de fapt, şi Jessie era destul de irascibilă. O, nu întotdeauna. Uneori era cea mai drăguţă domnişoară, un înger cu inima de aur. Avea darul de a scoate la iveală instinctele protectoare ale bărbaţilor şi de a le da peste cap inimile.

Inima lui Blue fusese pierdută încă de la primul zâmbet pe care Jessica i-l aruncase, arătându-i dinţii albi şi sclipitori într-un zâmbet plin de căldură. Asta fusese cu doi ani în urmă, în ziua în care el venise să lucreze pentru tatăl ei, angajându-se ca ajutor suplimentar pentru adunatul de toamnă al turmei. Rămăsese şi după aceea şi ajunsese să o cunoască bine pe Jessie, lucrând cot la cot cu ea. Ajunsese să o iubească – uneori însă o ura, atunci când se închidea faţă de el şi faţă de oricine altcineva. Sau atunci când se certa cu tatăl ei şi-şi revărsa mânia asupra celor din jur. Era crudă atunci, deşi Blue se îndoia că o făcea intenţionat. Amărăciunea o determina uneori să izbucnească, dar asta era tot. Jessica Blair nu avusese o viaţă uşoară. El voia să îi facă viaţa mai plăcută, dar, atunci când adunase suficient curaj pentru a-i cere mâna, ea crezuse că glumea.

Apropiindu-se, Jessie îl văzu pe Blue şi-i făcu un semn cu mâna. El îşi ţinu răsuflarea, sperând ca ea avea să se oprească. O văzuse atât de rar în ultimul timp. De când tatăl ei murise, Jessie nu mai muncise pe păşune – până în urmă cu o săptămână, când sosiseră ei. Blue nu o mai văzuse niciodată atât de furioasă. Ieşise în trombă din casă şi aproape că-şi ucisese calul călărind nebuneşte.

Jessie se opri, aplecându-se în şa şi odihnindu-şi braţele pe oblânc. Îi aruncă lui Blue un rânjet.

— Jeb a văzut ieri nişte vite rătăcite pe lângă pârâul de la sud. Ce-ai zice să mă ajuţi cu ele, Blue?

Ştia deja care avea să fie răspunsul lui şi, în timp ce el dădea aprobator din cap, faţa i se lumină de plăcere, iar zâmbetul ei se lărgi. Jessie se simţea cutezătoare astăzi. Trecuse deja pe lângă câteva ajutoare, dar nu îi întrebase nimic, dorind să-l găsească pe Blue. Plină de îndrăzneală, îl

provocă:

— Ne întrecem până acolo, şi-mi vei datora un sărut dacă ajung prima.

— Aşa facem, fato!

Pârâul era la doar câţiva kilometri distanţă. Sigur că Jessie câştigă. Chiar dacă roibul lui Blue ar fi fost la fel de bun ca Blackstar, Blue nu l-ar fi lăsat să câştige.

Jessie se angajase cu totul în cursă, lăsând astfel să iasă o parte din tensiunea care se adunase în ea ca un nod strâns. Cu respiraţia îngreunată, Jessie descăleca şi se lăsă să cadă în iarba înaltă de pe malul pârâului, râzând. Blue ajunse un moment mai târziu, pentru a-şi plăti sărutul, o pedeapsă care nu l-ar fi putut face mai fericit.

Asta-şi dorise Jessie de la bun început, asta şi mai mult, îşi spuse ea răzvrătită. Sărutul lui Blue fusese plăcut. Dar ştiuse că aşa avea să fie, deoarece o mai sărutase o dată, în primăvară, iar ei îi plăcuse. Fusese primul ei sărut. Şi alţi bărbaţi doriseră să o sărute, ştia asta, dar era fiica şefului, iar lor le era teamă atât de temperamentul ei iute, cât şi de furia lui. Aşa că niciunul nu îndrăznise. Doar Blue. Iar ea nu se supărase deloc. Era un tânăr arătos acest Blue Parker, cu părul auriu şi ochii căprui adânci şi expresivi, care-i spuneau cât de mult o plăcea. Cei mai mulţi bărbaţi o priveau aşa cum o privea şi Blue, deşi feminitatea îi era ascunsă de hainele bărbăteşti pe care tatăl ei insistase să le poarte.

Tatăl ei. Dispoziţia ei se înrăutăţi brusc gândindu-se la el.

Doar cu câteva luni în urmă, fusese disperată la gândul că era atât de singură pe lume. Şi totuşi, acum nu mai era singură, însă ura şi mai tare acest lucru. Oare ce-l făcuse pe tatăl ei să trimită scrisoarea care-i adusese *pe* ei la fermă? Văzuse scrisoarea şi cunoştea suficient de bine scrisul tatălui ei. Dar de ce o făcuse?

Era neverosimil ca tatăl ei să fi cerut ajutorul persoanei pe care o ura mai mult decât pe oricine altcineva! Jessie ştia despre această ură de zece. Ani. Nu învăţase şi ea să urască, tocmai din cauza urii tatălui ei?

Dar tatăl ei scrisese acea scrisoare. Apoi murise, iar scrisoarea fusese livrată, aşa cum specificase el în testament. Apoi, sosiseră ei, punând capăt libertăţii proaspăt dobândite de Jessie.

Iar ea nu putea face nimic în legătură cu asta, pentru că era ceva aranjat de către tatăl ei.

Era pur şi simplu nedrept! Jessie nu avea nevoie de gardieni. La urma urmei, tatăl ei se asigurase că era în stare să-şi poarte singură de grijă. Trebuise să înveţe să vâneze, să călărească şi să tragă mai bine decât mulţi bărbaţi! Cunoştea toate aspectele vieţii de fermă şi se putea ocupa de creşterea vitelor la fel de bine ca tatăl ei.

Blue stătea puţin mai la o parte, ştiind că ea avea nevoie să se gândească. Jessie rememora primii opt ani ai vieţii ei, înainte ca tatăl ei să o fi luat de la şcoala cu internat, aducând-o la fermă. O forţase să înţeleagă adevărul despre mama ei, dar, chiar şi aşa, Jessie îl iubise. Poate că nu încetase niciodată să-l iubească, nici măcar atunci când îl urâse. Nu suferise ea atât la moartea lui? Nu-şi dorise ea să-l ucidă pe cel care-l împuşcase? Cu toate acestea, înţelesese că moartea lui avea să însemne libertatea ei. Nu aşa sperase să o câştige, dar câştigase, totuşi, şansa de a fi ceea ce era cu adevărat – nu ceea ce îşi dorise Thomas Blair să fie. Iar acum libertatea îi era negată *din nou.*

Trebuia să recunoască însă că, dintr-odată, ceea ce dorise întreaga viaţă era pe locul al doilea, după dorinţa de a-i şoca, de a le arăta în ce o transformase Thomas. Voia ca *ea* să se simtă prost, să se simtă vinovată, să o creadă pe Jessica sălbatică şi imorală. În acest scop, ascunsese toate rochiile frumoase pe care tocmai le adusese acasă, toate parfumurile şi panglicile şi bijuteriile pe care şi le putuse cumpăra în sfârşit. Şi tot pentru asta îl căutase pe Blue, voind ca el să facă dragoste cu ea, astfel încât *ea* să afle şi să fie şocată.

Gândindu-se la asta, atenţia i se îndreptă din nou asupra lui Blue. Acesta se apropiase, şi, în timp ce ea se răsuci înspre el, el o sărută din nou, de această dată cu

insistenţă. Cămaşa ei de bumbac albastru păru să se deschidă singură în timp ce se sărutau, iar ea fu uluită să-i simtă mâinile atingându-i sânii. Trebuia să-l oprească? Sunetul făcut de un bărbat tuşind pentru a-şi curăţa gâtul o salvă pe Jessie din a-l opri pe Blue. Fu recunoscătoare, dar îşi dădu seama de cum arătau lucrurile pentru cel care dăduse peste ei. Se rugă să fie doar Jeb, care ar fi înţeles. Cu precauţie, se uită peste umărul lui Blue, apoi simţi cum faţa i se aprinde cu totul. Era un străin călare pe un frumos cal auriu cu coama şi coada albe. Bărbatul privea în jos spre ei, cu o expresie de amuzament scandalos întipărită pe fiecare linie a chipului său întunecat, frumos cizelat. Era tânăr şi, la naiba, cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată. Se simţea neobişnuit de umilită. Şi de ce oare el nu înceta să se mai holbeze?

Blue începu să se ridice, foarte stânjenit, dar Jessie se prinse de cămaşa lui, privindu-l furioasă. Aproape că-l lăsase pe străin să vadă cât de dezbrăcată era. Culoarea lui Blue se intensifică, iar el zâmbi cu sfială. Jessie continuă să se uite ţintă la el în timp ce-şi încheia cămaşa. Terminând, îl împinse să se ridice, şi ajunseră amândoi în picioare, Blue întorcându-se să-l înfrunte pe bărbat, în timp ce Jessie se ascunsese în spatele lui.

— Îmi cer scuze pentru întrerupere, spuse bărbatul, cu voce profundă, care arăta clar că de fapt nu îi părea deloc rău, ci găsea situaţia deosebit de amuzantă. Aş avea nevoie de puţin ajutor, aşa că m-am oprit pentru a vorbi cu voi.

— Ce fel de ajutor? întrebă Blue.

— Caut ferma Rocky Valley şi pe o anumită doamnă Ewing. În Cheyenne, mi s-a spus că voi găsi ferma după o zi de călărit înspre nord, dar nu am avut noroc nici ieri, nici astăzi. Îmi puteţi spune dacă mă îndrept în direcţia corectă?

— Dumneavoastră... au!

— ...încălcaţi proprietatea, domnule, termină Jessie după ce-l pişcase pe Blue să se oprească. Ieşi din spatele acestuia, cu stânjeneala dispărută, înlocuită de furie. Şi sunteţi departe de Rocky Valley.

Chase Summers o privi pe fata care stătea în faţa lui cu o atitudine atât de beligerantă. Fusese surprins de ostilitatea ei bruscă. Judecând după situaţia în care o găsise, nu se aşteptase să fie atât de tânără. Arăta de paisprezece sau cincisprezece ani, doar o fetiţă, suficient de tânără pentru a putea purta pantaloni. O fată mai mare nu ar fi îndrăznit să poarte aşa ceva. Iar bărbatul de vreo douăzeci de ani era prea bătrân pentru a profita de un copil. Dar nu era problema lui Chase. Expresia lui nu se schimbă, nici măcar atunci când ochii verzi-albaştri ai fetei îi aruncară priviri ucigătoare. Era al naibii de drăguţă, iar ochii aceia neobişnuiţi erau uluitori.

— Dar… începu Blue, însă ea sări din nou în spatele lui, pişcându-l iarăşi.

— Nu ştiam că încalc proprietatea, răspunse Chase. Dacă îmi arătaţi direcţia în care trebuie să mă îndrept, voi pleca.

— Ţineţi-o tot spre nord, domnule, răspunse Jessie, avertizându-l apoi tăios: Şi nu vă întoarceţi pe aici. Nu ne plac străinii care ne traversează pământurile.

— Voi ţine minte acest lucru, replică Chase.

Înclină apoi din cap în semn de mulţumire şi traversă pârâul, continuându-şi drumul.

Jessie se uită după el, cu ochii ţintă pe spatele lui, până când îl simţi pe Blue privind-o în acelaşi fel. Expresia lui era un amestec de confuzie şi furie, iar ea îşi feri repede privirea. Aplecându-se pentru a-şi recupera centura cu pistoale, şi-o legă în jurul mijlocului, refuzând să se uite înspre el.

— Stai puţin, fato. Blue o prinse de braţ atunci când ea îşi luă pălăria şi porni înspre calul ei. Ce naiba a fost asta?

Ea încercă să ridice din umeri.

— Nu-mi plac străinii.

— Ce are asta de-a face cu minţitul? întrebă el.

Jessie îşi smulse braţul din strânsoarea lui şi se întoarse cu faţa la el, ochii trădându-i furia care se adunase în ea. Blue aproape că uită de furia lui, deoarece înfăţişarea

ei era o privelişte demnă de văzut: ochii îi ardeau verzi-albăstrui, sânii se înălţau şi coborau în ritmul respiraţiei, coada împletită îi era aruncată peste umăr, atingându-i şoldurile înguste. Mâna dreaptă i se odihnea pe patul pistolului, şi, deşi Blue se îndoia că l-ar fi Împuşcat, ameninţarea era prezentă, aşa că el nu mai încercă să o atingă.

— Jessie, nu înţeleg. Dacă mi-ai spune doar ce te-a supărat atât de tare…

— Totul! izbucni ea. Tu! El!

— Ştiu ce am făcut eu, dar…

— Ar fi bine să nu mai încerci aşa ceva niciodată, Blue Parker!

El se încruntă. Nu vorbea serios. Nu avea de gând să renunţe la ea, oricum. Dar ar fi fost o idee bună să-i atragă atenţia asupra altui subiect pentru un timp.

— Ei bine, ce a făcut el? De ce l-ai minţit?

— Ai auzit pe cine căuta.

— Şi?

— Crezi că nu am ghicit de ce o căuta?

Blue îi urmări privirea.

— Nu ştii nimic sigur.

Jessie se aşeză.

— Nu ştiu? Arăta mult prea bine. Trebuie să fie unul dintre iubiţii ei, şi afurisită să fiu dacă am să-l las la ferma mea, să-şi facă de cap sub acoperişul meu!

— Şi ce ai de gând să faci odată ce-şi dă seama că l-ai minţit şi se întoarce?

Jessie era prea furioasă pentru a se gândi la asta.

— Cine spune că se va întoarce? Vine probabil de la oraş, la fel ca ea. N-ar reuşi probabil nici să iasă dintr-o gaură din pământ, adăugă ea cu dispreţ. Nu ai văzut cât de încărcaţi îi erau coburii? Este genul de bărbat care nu ar supravieţui fără să-şi cumpere proviziile. Dacă ajunge la fortul Laramie sau înapoi la Cheyenne, nu va fi nerăbdător să se aventureze din nou în sălbăticie, unde cel mai apropiat magazin este la câteva zile depărtare. Se va întoarce de unde a venit şi o va aştepta pe ea să vină la el –

şi abia aştept să se întâmple asta.

Blue clătină din cap.

— Chiar o urăşti.

— Da, o urăsc!

— Nu este normal, Jessie, spuse el pe un ton blând. Este mama ta.

— Nu, nu este! Jessie dădu înapoi, ca şi cum el ar fi lovit-o. Nu este! *Mama* mea nu m-ar fi părăsit. Nu l-ar fi lăsat pe Thomas Blair să mă transforme în fiul pe care şi l-a dorit. Mama mea a murit aici. Femeia aia nu este decât o stricată. Nu i-a păsat niciodată de mine.

— Poate că suferi, Jessie, spuse el binevoitor.

Jessie voia să plângă. Suferea? De câte ori nu adormise plângând pentru că nu avusese pe nimeni alături care să-i uşureze suferinţa unei vieţi pe care o ura? Nu se întâmplase totul din cauza mamei sale? Tatăl ei acţionase numai pentru a-i face în ciudă acelei stricate, cum o numea pe mama ei. O retrăsese pe Jessie de la pension deoarece mama ei îşi dorise ca ea să fie educată. Îi refuzase orice lucru feminin deoarece mama ei îşi dorise să o transforme într-o domnişoară. O transformase în ce era acum deoarece ştia că mama ar fi urât asta. În mod iraţional, acumulase datorii pentru a construi o casă demnă de o regină, deoarece ar fi fost ceva ce mama ei ar fi iubit şi nu ar fi putut avea.

— Am depăşit de mult pragul suferinţei, Blue, spuse Jessie încet. Nu am avut nevoie de ea pentru multă vreme şi cu siguranţă nu am nevoie de ea acum.

Înainte ca lacrimile să-i inunde ochii, Jessie alergă la calul ei şi porni în galop. Nu o deranja plânsul, doar că nu voia să fie văzută plângând. Călări înspre sud, departe de fermă, departe de motivul lacrimilor ei.

Capitolul 2

Când Jessie intră în curte, soarele asfinţea, iar cerul

era pătat cu roşu întunecat şi violet la vest, dincolo de munţi. Lumina cădea asupra pridvorului din faţa întinsei case a fermei, aşa că ea călări în spate, unde putea intra prin bucătărie, fără să fie văzută. Descălecă şi-l trimise pe Blackstar la grajd, lovindu-l uşor pe crupă. Avea să meargă direct în boxa lui, aşteptând-o să vină şi să-l ţesale. Era moartă de foame, deja de câteva ore bune, şi voia să ia o îmbucătură care să-i aline foamea cât de cât înainte de a-şi pregăti calul pentru noapte.

Blackstar nu avea să se supere dacă o aştepta câteva minute. Blackstar nu se supăra niciodată, orice ar fi făcut Jessie. Obişnuia să-i muşte pe alţii uneori sau chiar să lovească din când în când, dar cu Jessie era un înger. Tunet Alb ştiuse că avea să fie blând cu ea atunci când îi dăduse armăsarul. Tunet Alb se pricepea la cai ca nimeni altul, şi-l crescuse pe Blackstar de când fusese un mânz, îl crescuse special pentru Jessie. Ea însă nu ghicise niciodată acest lucru. În tot acel timp, crezuse doar că-şi ajuta prietenul să îmblânzească un cal.

Fusese un dar atât de generos. Caii erau un semn de bogăţie printre indieni, iar Tunet Alb nu avea prea mulţi cai. Dar aşa era el. Blackstar nu fusese singurul lui cadou pentru ea de-a lungul anilor de prietenie. Fusese cel mai apropiat prieten al ei, de fapt, alături de bătrânul Jeb. Blackstar însemna totul pentru ea datorită prieteniei lor. Gândindu-se la acest lucru, privindu-şi calul mergând la trap înspre grajd, aproape uită de mâncare. Dar stomacul îi reaminti, iar ea păşi în bucătăria întunecată, închizând cu grijă uşa în urma ei.

Mirosul cinei persista în bucătăria încăpătoare, iar Jessie aşteptă cu nerăbdare să revină mai târziu şi să-şi pună o porţie mare din tocana făcută de Kate. Se uită pe tejghele după ceva de îmbucat rapid şi zâmbi când văzu o farfurie cu pâine proaspătă. Însă apoi auzi vocea mamei sale şi se pregăti să plece. Atunci, auzi o altă voce.

Se opri acolo unde era, uitându-se ţintă înspre uşa larg deschisă care ducea spre hol. Era imposibil să fi auzit bine. Nu era vocea *aceea,* nu? Se apropie şi mai mult de

uşă, apoi se furişă câţiva paşi în josul holului, oprindu-se în dreptul dormitorului ei. Putea auzi dar vocea acum, iar faţa i se aprinse amintindu-şi scena de mai devreme. La naiba, fusese prinsă cu minciuna!

Se furişă mai aproape de încăperea principală, mergând pe vârfuri din cauza cizmelor ei de călărie, cu tocuri de tind centimetri. Slavă Cerului că nu purta pinteni atunci când călărea pe Blackstar! Îşi alungi gâtul, privind pe după colţ, până reuşi să vadă întreaga cameră, plină de toate lucrurile frumoase pentru care se îndatorase Thomas Blair, datorii moştenite acum de către Jessie.

Înăuntru, stând unul lângă celălalt pe sofaua capitonată, cu spatele la Jessie, erau mama ei şi străinul. Jessie îi privi ţintă câteva momente. El îşi dăduse jos pălăria, descoperindu-şi părul castaniu-închis care i se ondula pe gât.

— Nu ştiu cine ar putea fi fata, Chase, spunea Rachel. Dar nu sunt aici decât de o săptămână, şi încă nu i-am cunoscut pe vecinii Jessicăi.

— Dacă toţi sunt la fel de ostili ca puicuţa aceea promiscuă, nici nu ai de ce să te deranjezi. Dacă nu m-aş fi întâlnit pe drum cu unul dintre ajutoarele de la fermă, care m-a îndreptat în direcţia potrivită, aş fi dormit iarăşi în câmp deschis. Mi-a ajuns o astfel de noapte.

Rachel râse.

— Presupun că nu te-ai îndepărtat prea mult de civilizaţie de când te-am văzut ultima oară, nu?

— Dacă poţi numi oraşele de văcari din Kansas civilizaţie… Chase clătină din cap. Dar orice cameră de hotel şi orice masă caldă sunt mai bune decât un foc singuratic de tabără.

— Ei bine, sunt bucuroasă că ai ajuns aici. Când ţi-am trimis acele telegrame, nu eram sigură că îţi vor parveni. Te-ai mutat mereu destul de mult. Şi, oricum, nu eram sigură că ai să vii.

— Nu ţi-am spus eu să-mi trimiţi vorbă oricând ai nevoie de mine?

— Ştiu. Dar niciunul din noi nu a crezut că voi ajunge

la asta. Cel puţin eu nu am crezut.

— Nu-ţi place să ceri ajutor.

Era o afirmaţie.

— Cât de bine mă cunoşti

Rachel râse cu blândeţe, iar sunetul zgârie nervii lui Jessie.

— Care este deci problema, doamnă? întrebă Chase.

Jessie înţepeni. Nu-i plăcea tandreţea din vocea lui.

— Nu sunt sigură cu adevărat, Chase, spuse Rachel ezitând. Cel puţin, nu este încă nimic specific. Este posibil să-ţi fi cerut ajutorul fără să fi fost, totuşi nevoie. Adică…

— Stai puţin, spuse Chase brusc. Nu îţi stă în fire să ocoleşti atât subiectul, Rachel.

— M-aş simţi foarte prost să te fi adus aici pentru nimic.

— Poţi uita de asta chiar acum. Fie că este ceva care te deranjează, fie că nu, eu sunt bucuros că am venit. Nu mă mai ţinea nimic în Abilene, şi era timpul să o iau oricum din loc. Să spunem că aceasta este o vizită pe care ţi-o datoram de mult, iar, dacă este ceva cu care te pot ajuta cât timp sunt aici, cu atât mai bine.

— Nu ştii cât de mult apreciez acest lucru.

— Nu-ţi bate capul cu asta. Doar spune-mi care este problema.

— Are de a face cu bărbatul care l-a ucis pe Thomas Blair.

— Blair a fost primul tău soţ?

— Da.

— Cine l-a ucis?

— Numele bărbatului este Laton Bowdre. L-am întâlnit în Cheyenne acum câteva săptămâni, înainte să fi venit aici, la fermă. Mă dusesem la bancă, la domnul Crawley, cel care mi-a trimis scrisoarea lui Thomas. Am crezut că mi-ar putea explica de ce Thomas s-a răzgândit după toţi aceşti ani.

— Nu era explicat în scrisoare?

— Nu chiar.

— Şi bancherul a înţeles?

— Nu. Mi-a spus totuşi că Thomas avea o datorie considerabilă la bancă.

— Crezi că de aceea te-a numit tutorele Jessicăi, pentru că nu credea că se descurcă singură?

— Este posibil, spuse Rachel căzută pe gânduri. Ştiu că nu şi-ar fi dorit ca ea să piardă ferma. Dar este singurul lucru de care sunt sigură.

— Dumnezeule, mormăi Chase. Cum ar trebui să o ajuţi? Nu ştii nimic despre viaţa la fermă.

— O, Thomas nu se aştepta să conduc eu ferma, doar să mă asigur că Jessicăi nu i se întâmplă nimic rău înainte să împlinească douăzeci de ani sau înainte să se căsătorească, oricare s-ar întâmpla prima dată. Simţea că nu este încă pregătită să-şi conducă propria viaţă şi că, aşa a spus, ar avea nevoie de ghidare, de o mână forte, pentru următorii câţiva ani. Domnul Crawley mi-a spus că scrisoarea fusese în posesia băncii în ultimii patru ani. Thomas era îngrijorat pentru Jessica deoarece este atât de tânără. Cât despre fermă, Jessica o conduce – şi, din câte am văzut, ştie foarte bine ce face.

— Nu poţi vorbi serios!

— Aş vrea să nu fie aşa. În vocea lui Rachel se simţea amărăciunea. Dar Thomas a avut la dispoziţie zece ani să lucreze cu ea, să o înveţe tot ce era de ştiut despre creşterea vitelor. Şi altele, mai rele.

— Mai rele?

— Vei înţelege la ce mă refer atunci când o vei întâlni. Dar, după cum spuneam, l-am întâlnit pe domnul Bowdre la bancă. Domnul Crawley ne-a făcut cunoştinţă. Sigur că şi-a exprimat regretele – în cel mai nesincer mod, aş putea adăuga – şi mi-a explicat ce s-a întâmplat. Se pare că a fost vorba despre un joc de cărţi într-unul dintre localuri, iar Thomas a pariat pe o sumă ridicolă, convins că avea cărţile câştigătoare. Dar nu a fost aşa, şi l-a acuzat pe Bowdre că a trişat. Thomas a vrut să-şi scoată pistolul, dar Bowdre a ajuns primul la al său şi l-a împuşcat pe Thomas.

— Ce spune şeriful?

— Spune că aşa au stat lucrurile. Există o duzină de

martori, iar eu am vorbit cu câţiva dintre ei. Toţi spun acelaşi lucru. A fost o luptă dreaptă. Totuşi, nu s-a stabilit niciodată dacă Laton Bowdre trişa într-adevăr sau nu, iar acum este prea târziu. Problema este că încă deţine poliţa lui Thomas. În locurile astea, o datorie la cărţi valorează la fel de mult ca aurul.

— Ca jucător de cărţi, zise bărbatul şi rânji sardonic. Nu pot spune că-mi pare rău să aud aşa ceva.

— Ei bine, de aceea este totul atât de îngrozitor. Îşi vrea banii, iar Jessica nu-i are. Cred că i-ar fi cerut ferma dacă nu l-ar fi confruntat cu privire la poliţă în faţa martorilor, forţându-l să-i lase timp pentru a plăti.

— Cât timp?

— Trei luni.

— Şi ce spune Jessica despre toate astea?

— Nu este îngrijorată. Spune că va avea grijă de Bowdre după adunarea de toamnă a turmei. Are contracte pentru carnea de vită cu câteva dintre taberele miniere din nord.

— Atunci, care este problema, Rachel?

— Laton Bowdre. Pare să fie un ticălos – cel puţin asta este impresia pe care mi-a lăsat-o mie. Rachel îşi muşcă buza, apoi mărturisi: Chiar nu cred că vrea banii, Chase. Cred că vrea ferma.

— Crezi că ar putea face ceva s-o împiedice pe Jessica să-i plătească?

— Da. Nu ştiu însă ce. Şi poate că totul este în imaginaţia mea. Dar m-aş simţi mult mai liniştită dacă l-ai verifica, să vezi ce impresie îţi lasă.

— Desigur, fu de acord Chase. Dar de ce nu rezolvi tu partea cu datoria? Cu siguranţă îţi poţi permite.

— Crezi că nu vreau? Am încercat să-i dau banii Jessicăi, dar mi i-a aruncat în faţă. Nu va accepta nimic de la mine.

— De ce?

Rachel râse cu amărăciune.

— Tatăl ei m-a urât şi a învăţat-o şi pe ea să mă urască. Şi o face foarte bine.

În cameră se făcu linişte pentru un moment, apoi Chase spuse:

— Când voi face şi eu cunoştinţă cu această femeie încăpăţânată?

Jessie nu aşteptă răspunsul. Se duse înapoi pe hol şi se strecură în dormitorul ei. Apucă în grabă câteva lucruri, apoi se duse din nou la bucătărie, luă întreaga pâine şi părăsi casa în linişte.

Era îngrozitor de furioasă. Cum îndrăzneau să vorbească despre ea? Cum îndrăznise Rachel să cheme un străin care să se amestece în treburile ei? Femeie încăpăţânată?? Ticălosul! N-avea decât să meargă la Cheyenne să-şi vâre nasul peste tot. Şi apoi să vină înapoi şi să-i raporteze lui Rachel. Şi după aceea să dispară din viaţa Jessicăi. Dar ea nu avea să fie prin preajmă pentru a-l cunoaşte. Nu avea să se întoarcă până când el nu va fi plecat.

Capitolul 3

Târziu în acea noapte, Rachel începu să se îngrijoreze din cauza absenţei Jessicăi. Îl rugase deja pe Chase să verifice anexele casei, dar acesta se întorsese singur, clătinând din cap. Jessica venea şi pleca la ore ciudate, dar nu mai întârziase niciodată atât de mult. Mama ei începu să-şi imagineze tot felul de scenarii îngrozitoare.

Plecă în căutarea lui Jeb, cu Chase urmând-o. El era deja enervat de această fiică a ei ce se ascundea şi care nu părea deloc preocupată de sentimentele celorlalţi.

Îl găsiră pe Jeb în grajd, îngrijind un mânz bolnav. Le lăsă impresia clară că nu-i plăcea să fie deranjat de ei. Chase era sigur că Rachel îşi pierdea timpul, deoarece el îl întrebase deja pe bătrân dacă nu o văzuse pe Jessica întorcându-se. Jeb îi răspunsese concis că era evident că nu era acolo.

— Jeb, te rog, dacă Jessica este aici… începu Rachel.

— Nu-i. A venit, a văzut că ai companie şi a plecat din nou.

— A plecat? Pentru cât timp?

— Nu pot spune.

— Ei bine, când a plecat?

— Acum vreo două ore.

— Ar trebui să revină curând, nu-i aşa? întrebă Rachel plină de speranţă.

Jeb nu-şi ridică privirea nici măcar o dată.

— Nu prea cred.

— De ce nu?

— Era destul de înfuriată când a plecat – cam ca atunci când se certa cu tatăl ei. Nu prea cred c-om vedea fata timp de o săptămână sau două, cel puţin.

— Poftim?

Jeb îi aruncă în sfârşit o privire lui Rachel. Aceasta părea atât de copleşită, încât el dădu înapoi.

— Anul trecut ar fi plecat probabil pentru vreo câteva zile, pentru că mergea la casa Anderson, la vreo cincisprezece kilometri de aici. Mergea acolo să-i facă în ciudă tatălui ei, pentru că el refuza să-i ofere educaţie. Domnul Anderson a fost învăţător în est.

Rachel fu surprinsă.

— Şi-a continuat deci educaţia?

— Presupun că da. Jeb chicoti. Dar, aşa cum spuneam, poate că ar fi mers acolo anul trecut, dar familia Anderson s-a întors în est.

— De ce aţi mai pomenit despre asta, domnule Hart? întrebă Chase.

Rachel îşi puse mâna pe braţul lui pentru a-l opri, ştiind că Jeb Hart povestea lucrurile în felul său. Nu oferea niciodată de bunăvoie informaţii, iar, când vorbea totuşi, spunea o poveste lungă şi întortocheată.

— Lasă asta, Jeb, zise ea repede. Spune-mi doar unde crezi că ar fi putut pleca.

— Nu a spus, răspunse el brusc, îndreptându-şi din nou atenţia asupra mânzului.

— Ai idee unde a mers, Jeb? Sunt foarte îngrijorată.

— Nu te-ai linişti deloc dacă ai şti, avertiză el.

— Te rog, Jeb.

El ezită, apoi ridică din umeri.

— Probabil îşi vizitează prietenii indieni. Şi nu se va întoarce înainte de a fi pregătită.

— Indieni? Dar… este în siguranţă cu ei?

— Presupun că este la fel de în siguranţă ca şi în oricare alt loc.

— Nu ştiam că sunt indieni în apropiere, murmură Rachel absentă, complet derutată.

— Nu sunt. Sunt la o distanţă de trei-patru zile călare, depinde de cât de grăbită e.

— Nu vorbeşti serios! Rachel icni, cu ochii măriţi. Vrei să spui că va călători singură timp de trei sau patru zile, ridicându-şi singură tabăra?

— Mereu a făcut asta.

— De ce ai lăsat-o să plece? întrebă Rachel, teama făcându-i vocea mai ascuţită decât ar fi vrut.

Însă Jeb spuse simplu:

— N-o poţi împiedica pe fata asta să facă ceva din ce şi-a propus, încă n-ai descoperit asta?

Rachel se întoarse spre Chase, implorând cu ochii ei albaştri.

— Mergi după ea? Nu suport s-o ştiu singură acolo, afară. A plecat doar de câteva ore, Chase. Ai putea s-o găseşti în seara asta.

— Rachel…

— Te rog, Chase.

Nu avea cum s-o refuze când îi vedea enormii ochi albaştri. Oftă.

— Nu sunt cel mai bun cititor de urme, dar o voi găsi cumva. Unde este rezervaţia asta de indieni spre care a plecat?

— Este rezervaţia tribului Shoshone, nu-i aşa, Jeb? spuse Rachel. Nu aşteptă ca el să-i răspundă. Este la nord-vest de aici. Nu ar trebui să mergi foarte departe totuşi. Nu ar călări toată noaptea, nu, Jeb?

De data aceasta, aşteptă răspunsul lui. El îi privea ca

şi cum ar fi fost nebuni.

— Probabil se va opri undeva pentru noapte.

— Uite, vezi, Chase, îi spuse Rachel. Dacă urmezi munţii spre nord, ar trebui să o găseşti uşor.

— Nu ne aştepta înapoi înainte să se facă dimineaţă, Rachel. Are un avans de câteva ore faţă de mine.

— Indiferent de cât de mult durează, mă voi simţi mai liniştită ştiind că o cauţi.

Jeb îl privi pe străin înşeuându-şi calul şi plecând. Frumos cal, admise el înciudat. Păcat că biata creatură avea să călărească zile la rând fără niciun motiv. Ei bine, nu era vina lui Jeb că presupuseseră că indienii lui Jessie erau indieni din rezervaţie. Nu se simţise obligat să-i corecteze. Loialitatea lui era rezervată pentru Jessie şi pentru nimeni altcineva. Ştia că lui Jessie nu i-ar fi plăcut să fie urmărită. Proasta ei dispoziţie era doar din cauza acestui bărbat, nu? Nu din cauza lui plecase?

Era mai bine că Jeb nu le explicase că Jessie plecase spre regiunea Powder River, o zonă pe care armata o concesionase indienilor în 1868. Era teritoriul de vânătoare al indienilor Cheyenne şi al aliaţilor lor de temut, Sioux. După întoarcerea lui Chase Summers, peste vreo săptămână, probabil, avea să le spună adevărul. De bună seamă că Chase avea să-i mulţumească pentru că nu-l trimisese în teritoriul indienilor ostili.

„Probabil i-am salvat viaţa ţinându-mi gura”, se gândi Jeb. După aceea, nu se mai gândi deloc la această chestiune.

Capitolul 4

Era trecut de miezul nopţii când Jessie ajunse la cabana folosită de oamenii care munceau pe păşunea de nord. Nimeni nu dormea acolo în timpul lunilor calde de vară, aşa că Jessie avea la dispoziţia sa micuţa încăpere. Avea acolo chiar şi un pat de campanie. În dimineaţa

următoare, îşi adună câteva provizii şi porni la drum. Scoţând un timp foarte bun, ajunse la destinaţie în seara celei de-a treia zile.

Atunci află că făcuse călătoria degeaba. Îşi plimbă privirea peste pârâul plin de coturi, la zona în care, peste iarnă, cincizeci de corturi se îngrămădiseră pe sub copaci. Fie sosise prea devreme, fie indienii întârziaseră în urmărirea turmelor de bivoli spre nord. Micul trib al lui Tunet Alb nu sosise încă.

Privi o veveriţă alergând prin iarba înaltă. Iarba crescuse destul de mult în timpul primăverii şi al verii. Avea să le ajungă cailor aproape întreaga iarnă, până când tribul avea să plece din nou. Jessie se opri, uitându-se în jur cu melancolie. Aşteptase cu nerăbdare să stea de vorbă cu Tunet Alb şi era extrem de dezamăgită. Nu-l văzuse din primăvară, aşa că el nu ştia că tatăl ei murise. Acum, probabil că nu avea să-l vadă pe Tunet Alb până toamna mai târziu. Nu avea să se poată întoarce aici decât după adunarea de toamnă a turmei.

Jessie traversă pârâul, hotărâtă să-şi ridice acolo tabăra peste noapte. Se duse direct în locul în care petrecuse atâtea nopţi, locul pe care mama lui Tunet Alb, Apă Curgătoare, îl folosea mereu pentru a-şi aşeza cortul. Dar se simţea singură acolo fără prietenul ei şi familia acestuia, fără gălăgia copiilor, fără poveştile spuse de către femei în timp ce lucrau şi fără strigătele victorioase ale vânătorilor. Se simţea mai singură acolo decât în oricare alt loc de pe potecă.

În timp ce-şi pregătea culcuşul şi aduna lemne pentru foc, Jessica îşi aminti prima sa călătorie în această regiune, cu opt ani în urmă.

Îşi urmărise tatăl fără ştirea acestuia, deoarece tatăl ei ducea cu el un nou-născut, şi ea se temuse că avea de gând să-l lase undeva să moară. Era furios pentru că era o fetiţă, iar Jessie nu era atât de neştiutoare încât să nu-şi fi dat seama că era vorba despre sora ei vitregă.

Tatăl ei adusese bebeluşul aici, iar ea se simţise uşurată. Nu-şi dăduse atunci seama că tatăl ei lăsase fetiţa

cu bunica acesteia. Ibovnica indiană a tatălui ei, care trăise cu acesta timp de un an, murise la naştere. Fusese sora vitregă a lui Tunet Alb. Jessie aflase toate acestea mult mai târziu.

Dorind să se asigure că bebeluşul avea să fie pe mâini bune, Jessie îşi dezvăluise prezenţa în faţa indienilor, după plecarea tatălui ei. Mama lui Tunet Alb ghicise cine era, după asemănarea cu tatăl ei, şi, fiindcă vorbea engleza, ea şi Jessie deveniseră prietene. Chiar şi severul tată vitreg al lui Tunet Alb, Tovarăşul Lupilor, o tolerase pe Jessie. Acesta îl cunoscuse pe Thomas Blair pe vremea în care vâna punând capcane, iar cei doi deveniseră parteneri de negoţ.

Jessie se întorsese să viziteze bebeluşul în fiecare lună a acelui an, până când vremea devenise prea aspră pentru călătorie. Se apropiase de Tunet Alb şi de sora mai mică a acestuia, Micuţa Pasăre Cenuşie, şi înflorise, având prieteni pentru prima oară în viaţă. Tatăl ei nu era un om afectuos, iar indienii umpluseră un gol din viaţa lui Jessie.

În anul următor, când vremea îi permisese în sfârşit lui Jessie să călătorească spre nord, ea aflase că sora ei murise în timpul iernii crunte. Ar fi putut înceta să mai vină, dar descoperise că tabăra indienilor era singurul loc în care putea fi ea însăşi. Se putea îmbrăca în haine femeieşti, ceea ce tatăl ei nu-i permitea. Aici îşi găsise prieteni buni, mai ales pe Tunet Alb.

Avea ce era mai bun din ambele lumi atunci când stătea cu indienii. Putea sta lângă corturi, aşa cum trebuiau să stea fetele tinere, învăţând să coase şi să înşire mărgele, să gătească, să tăbăcească şi să pregătească pieile bivolilor. Dar nimeni nu se încrunta dacă ea voia să meargă la vânătoare cu Tunet Alb, să participe la o cursă de cai sau să se alăture jocurilor dintre băieţi. Putea să facă toate acestea deoarece nu era una dintre ei şi pentru că venise la ei îmbrăcată în haine bărbăteşti, dovedind excelente abilităţi masculine.

O acceptaseră. O numiseră Arată-a-Femeie. Cu părul ei negru ca abanosul şi pielea bronzată de soarele verii, arăta ca o indiancă. Jessica îşi iubea numele indian.

Gândindu-se la oamenii pe care-i iubea cel mai mult, Jessica ajunse cu gândul la bărbatul pe care-l ura cel mai mult: Laton Bowdre. De vârstă mijlocie şi cu un început de chelie, avea ochi căprui foarte expresivi, care vorbeau despre lascivitatea mereu prezentă în mintea sa. Nimic nu-l recomanda, nici hainele sale ostentative şi cu siguranţă nici trupul lui sfrijit. Era urât. Îi amintea lui Jessie de o nevăstuică, preocupat de nimic altceva în afară de propria sa plăcere.

Atunci când îl întâlnise prima dată, chiar în timp ce el îi cerea plata pe poliţa pe care o câştigase de la tatăl ei, ochii lui se plimbaseră pe tot trupul lui Jessie. Ea fusese sigură că, dacă nu ar fi fost şi alţii prezenţi, mâinile lui ar fi urmat traseul ochilor.

Câtă dreptate avusese! A doua ei întâlnire cu bărbatul nu fusese la fel de uşoară. Bowdre o încolţise pe drumul înspre gară, atunci când ea voise să facă o călătorie la Denver, pentru cumpărături. În jur nu se aflase nimeni care să o salveze. Îşi amintea cu claritate vocea aceea ca un tors.

— Este o plăcere să te întâlnesc, domnişoară Blair. Abia te-am recunoscut, draga mea, îmbrăcată în rochie.

— Scuzaţi-mă, încercase Jessie să treacă, dar Laton Bowdre îi blocase calea.

— Poate ai ceva pentru mine? întrebase Bowdre mieros.

Jessie era furioasă.

— Ne-am înţeles că-ţi vei primi banii pătaţi de sânge peste trei luni.

Omul ridicase din umeri.

— Am crezut doar că ai vrea să plăteşti mai repede. Dar sigur nu îţi permiţi, nu-i aşa? Cum am putut uita? rânji. A fost generos din partea mea să-ţi ofer timp, nu-i aşa? Nu mi-ai mulţumit niciodată cum se cuvine pentru această generozitate.

Jessie scrâşnise din dinţi.

— A fost cumsecade din partea dumitale, spusese ea pe un ton searbăd.

— Mă bucur că-ţi dai seama de asta. Desigur, nu ar strica o mică dobândă. Înainte ca ea să poată răspunde, bărbatul continuase: Draga mea, aş putea chiar fi convins să scad o parte a datoriei dacă tu…

— Las-o baltă! izbucnise Jessie. Îţi vei primi datoria – în bani!

Bowdre chicotise în faţa indignării ei şi întinsese o mână osoasă pentru a-i atinge faţa.

— Gândeşte-te puţin. O femeie are nevoie de un bărbat. Aş putea chiar lua în consideraţie căsătoria. La urma urmei, nu te poţi aştepta să conduci ferma de una singură. Da, chiar aş putea lua în consideraţie căsătoria.

Mâna lui îi căzuse pe umăr şi începuse să se mişte mai jos. Jessie reacţionase instinctiv, pocnindu-l cu pumnul care o duruse tot drumul până la Denver. Surprinderea lui, precum şi firişorul de sânge care i se scurgea din colţul gurii nu îi potoliseră mânia.

— Nu mai puneţi niciodată mâna pe mine, domnule Bowdre, îl avertizase ea pe un ton tăios.

— Vei regreta asta, fetiţo, spusese Bowdre pe un ton la fel de rece, renunţând la orice prefăcătorie.

— Mă îndoiesc, replicase Jessie furioasă. Aş fi putut regreta dacă aş fi avut la mine pistolul, deoarece ar fi trebuit să-i explic şerifului de ce v-am împuşcat. O zi bună, domnule Bowdre.

Amintirea acelui episod o făcu să se cutremure, aşa că şi-l îndepărtă din minte. Odată aprins focul, Jessie curăţă cocoşul de munte pe care îl împuşcase mai devreme. Îl tăie şi-l aruncă într-o oală cu apă, alături de nişte mazăre uscată, condimente şi puţină făină, apoi făcu un aluat gros din proviziile pe care le avea cu ea şi îl adăugă în oală sub forma găluştelor. Învăţase cu mult timp în urmă să nu se zgârcească atunci când venea vorba despre mâncare doar pentru că era singură. O masă copioasă putea ţine mult. Îi oferea, de asemenea, energia necesară unei zile plictisitoare petrecute în şa.

În timp ce mâncarea fierbea pe foc, ea se ocupă de Blackstar, frecându-l bine. Apoi, aruncă o pătură peste el,

să-i ţină de cald peste noapte. Ea îşi păstră jacheta din piele de căprioară. Vara era pe terminate, îşi dădu ea seama. Îşi înfăşură cealaltă pătură în jurul picioarelor şi se aşeză lângă foc pentru a mânca.

Terminase doar pe jumătate când Blackstar începu să fornăie şi să tropăie, iar ea înţelese că nu mai era singură. Jessie ştia că nu trebuia să sară repede în picioare, alarmată. Exact asta aşteptau indienii de la oamenii albi, iar un astfel de comportament prostesc i-ar fi putut aduce o săgeată în spate. Rămase acolo unde era.

Aşteptă câteva momente înainte să vorbească tare, dar, pe un ton prietenos:

— Mi-ar prinde bine compania, şi am mâncare pe care o pot împărţi, dacă vii lângă foc, să te pot vedea.

Nu-i răspunse nimeni. Ar fi trebuit oare să repete, în limba indienilor?

Tot nu se mişcă, dar încercă în Cheyenne:

— Sunt Arată-a-Femeie, prietenă a poporului Cheyenne. Am de împărţit foc şi mâncare, dacă vrei să te apropii.

Tot nu primi vreun răspuns. Trecu de la teamă la uşurare după ce se scurseră zece minute fără niciun zgomot. Blackstar se liniştise şi el. Totuşi, nu era stilul lui să se agite fără niciun motiv.

Apoi dintr-odată bărbatul fu lângă ea. Jessie îşi duse mâna la piept, şocată. Nu-l auzise apropiindu-se. Într-un moment, spaţiul din jurul ei fusese pustiu, iar în momentul următor, lângă ea se aflau picioarele încălţate cu mocasini, depărtate, la doar câţiva centimetri de picioarele ei încrucişate.

Ochii ei se ridicară de-a lungul picioarelor lungi îmbrăcate în pantaloni franjuraţi, dincolo de şorţul care-i ajungea doar la jumătatea coapselor şi peste pieptul larg, gol şi musculos. Avea cicatrici care stăteau mărturie pentru curajul şi rezistenţa sa. Tunet Alb avea cicatrici similare, obţinute în urma unui Dans al Soarelui, cu câţiva ani în urmă.

Pe măsură ce ochii ei ajunseră tot mai sus, fu

surprinsă să vadă un bărbat de cel mult douăzeci şi când de ani. Chipul său era impresionant, cu pielea de culoarea cuprului întinsă peste pomeţii înalţi, un nas ca de şoim şi ochi negri ca tăciunele. Ochii nu dezvăluiau nimic. Părul său negru era lung şi lăsat liber pe spate, cu două mici împletituri în faţă. Într-una din împletituri avea o singură pană albastră. Pe umăr îi atârnau un arc şi nişte săgeţi. Mâinile sale erau goale, arătându-i că nu o considera o ameninţare.

— Eşti o frumuseţe, nu-i aşa? spuse Jessie, terminând de privit.

Ochii tânărului atât de arătos îi întâlniră pe ai ei, iar ea roşi, dându-şi seama de ceea ce spusese. Dar expresia lui nu se schimbă, înţelesese oare? Jessie se ridică încet în picioare, pentru a nu-l alarma. Atunci obţinu prima reacţie din partea lui, când pătura îi căzu de pe picioare, iar el îi văzu pantalonii strâmţi şi tocul pistolului, înainte ca ea să se poată gândi ce să facă, el se întinse după jacheta ei şi o deschise. Ochii i se plimbară peste umflăturile moi care îi întindeau partea din faţă a cămăşii, şi totuşi Jessie nu îndrăzni să se retragă.

În cele din urmă, îi dădu drumul, iar Jessie începu din nou să respire.

— Acum, că ne-am liniştit, putem comunica. Vorbeşti engleza? Nu? Trecu apoi la singura limbă indiană pe care o ştia: Cheyenne? Eşti Cheyenne?

El o luă prin surprindere dând drumul unui şuvoi de cuvinte cu voce profundă, rezonantă. Din nefericire, singurul cuvânt pe care-l recunoscu fu un cuvânt din limba indienilor Dakota.

— Eşti Sioux, conchise ea dezamăgită, deoarece deşi dialectele Cheyenne şi Sioux erau asemănătoare, nu erau la fel.

Jessie nu mai vorbise niciodată cu un războinic Sioux, ci doar văzuse de-a lungul anilor câţiva care vizitaseră tabăra lui Tunet Alb. Acest războinic splendid făcea parte din triburile ostile făţiş albilor, triburi atât de puternice, încât forţaseră armata să le lase în pace teritoriile. Indienii

Sioux şi Cheyenne din nord nu fuseseră îngenuncheaţi de către oamenii albi, spre deosebire de aproape toate celelalte triburi de indieni din câmpii. Aceştia revendicaseră întreaga regiune Powder River drept teritoriul lor de vânătoare – şi o obţinuseră. Iar acum ea era aici, faţă în faţă cu un războinic Sioux care o găsise pe teritoriul său.

Direcţia în care o luaseră gândurile ei era una alarmantă, aşa că Jessie se opri. Nu avea motive să se teamă de acest războinic. Deocamdată. El binevoise să-i vorbească, ceea ce era un semn foarte bun.

— Albii mă numesc Jessica Blair, iar indienii Cheyenne, Arată-a-Femeie. Vin aici des pentru a-mi vizita prietenul, pe Tunet Alb, şi familia lui, dar anul acesta am venit prea devreme, aşa că mă voi întoarce dimineaţă la casa mea din sud. Îl cunoşti pe Tunet Alb?

Îşi completase lunga explicaţie prin limbajul Semnelor pe care-l cunoştea, dar el nu-i oferi nicio indicaţie că ar fi înţeles. Jessie tăcu, iar el îşi mută privirea de la ea la calul ei.

Se duse înspre Blackstar pentru a-l examina, iar ea spuse:

— Mi-a fost dăruit de către Tunet Alb.

Războinicul zise ceva în sfârşit, dar ea nu-l înţelese. El întinse mâna şi mângâie crupa calului, râzând când Blackstar îşi întoarse capul şi încercă să-l muşte.

Jessie îşi pierdu răbdarea şi izbucni:

— La naiba, încetează să te mai uiţi la calul meu. Nu-l poţi avea!

Supărarea din tonul ei nu putea fi confundată, chiar dacă vorbele erau de neînţeles. Reuşise să-i atragă atenţia din nou, iar el reveni în faţa ei. De această dată, era atât de aproape, încât ea trebui să se uite în sus pentru a-i întâlni privirea. Expresia lui nu mai era atât de austeră acum. Vorbi din nou, arătând prin semne că-i spunea numele său. Ea încercă să-i descifreze cuvintele, rânjind când reuşi în sfârşit să găsească un echivalent în limba engleză.

— Micul Şoim! spuse ea cu mândrie, însă el clătină din cap. Nu o înţelesese.

Jessie zâmbi în timp ce-i indică din nou că era binevenit să împartă focul şi mâncarea ei. De data aceasta, el îi acceptă oferta şi se aşează lângă foc. Jessie se întoarse la locul ei, înfăşurându-şi din nou pătura în jurul picioarelor. Avea doar o farfurie, aşa că mai puse în ea mâncare şi i-o întinse lui. Atunci când în farfurie nu mai rămase decât cât era înainte ca Jessie să i-o ofere, el i-o dădu înapoi. O privi cum termină repede de mâncat şi cum curăţă ustensilele, punându-le la loc. Jessie îi putea simţi privirea urmărindu-i fiecare mişcare.

Când reveni lângă foc, îl găsi întins pe iarbă, sprijinit într-un cot, faţă în faţă cu locul ei de lângă foc. Şi-ar fi putut muta locul, însă era prea precaută pentru a face schimbări. Se aşeză în faţa lui. Ochii li se întâlniră, şi păru că se priveau de o veşnicie. Privirea lui deveni mai îndrăzneaţă. Nu la fel o privise şi Blue? Era evident că Micul Şoim o dorea, însă ea fu totuşi surprinsă atunci când el bătu cu palma iarba de lângă el, arătându-i că voia ca ea să vină acolo. Scutură încet din cap, cu ochii aţintiţi într-ai lui. Micul Şoim ridică din umeri, o privi încă o dată lung, apoi se întinse şi închise ochii. Jessie continuă să-l privească ţintă, uşurată şi totuşi ciudat de tulburată. Care era problema cu ea? Erau ochii lui, decise ea în cele din urmă, felul în care o privise, făcând dragoste cu ea cu ochii aceia întunecaţi şi irezistibili.

Dar, în timp ce Jessie adormea, nu ochii lui îi apărură în minte, ci alţi ochi, la fel de întunecaţi: ochii lui Chase Summers.

Capitolul 5

— Ar fi trebuit să-l vezi, Jeb, spuse Jessie în timp ce-l deşeua pe Blackstar. Tocmai se întorsese, cu zece minute în urmă, şi vorbise neîncetat de atunci. Era atât de mândru şi de arogant, atât de indian, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Jeb ridică dintr-o sprânceană în direcţia ei.

— Şi nu te-ai temut de el, fiind Sioux?

— Doar puţin, mai ales când mi-a arătat că… mă vrea.

— Da? spuse Jeb. Ei bine, nu arăţi mai rău, acum că te-a avut.

— Pentru că nu m-a avut, spuse Jessie simplu. Am refuzat, iar el mi-a respectat dorinţa.

— Adevărat?

— Nu mă crezi? întrebă ea. Nu prea mă putea ataca după ce-l hrănisem, nu? După cum ştii, au un cod foarte strict al onoarei. Sau, de fapt, te îndoieşti că m-ar fi vrut? Unii bărbaţi mă găsesc atrăgătoare, Jeb Hart, chiar şi îmbrăcată aşa.

— Nu te enerva, fetiţo.

Dar ea nu se enervase.

— Ei bine, continuă Jessie, era de mult plecat când m-am trezit eu dimineaţă. Chiar am crezut că am visat.

— Eşti sigură că nu a fost aşa?

Ea îi aruncă o privire nimicitoare.

— Da, sunt sigură. Iarba era încă tasată acolo unde a dormit el, şi a lăsat asta în urmă. Scoase pana albastră pe care o ţinuse în buzunar.

— De ce crezi că a lăsat pana?

Jessie ridică din umeri.

— Nu ştiu. Dar cred că o voi păstra. Zâmbi. Îmi va aduce aminte de un bărbat frumos care m-a dorit.

Jeb mormăi.

— Te transformi într-o fetişcană neruşinată, Jessie Blair. N-am mai auzit asta, toată vorbăria despre dorinţă, şi ai abia optsprezece ani.

— Asta pentru că mă vezi ca pe un băiat, Jeb, aşa cum ai făcut-o mereu. Dar multe fete sunt măritate înainte să ajungă la vârsta mea, aşa că presupun că era timpul să încep să vorbesc despre dragoste.

— Doar să n-o laşi pe Rachel să te audă, murmură el. A fost teribil de îngrijorată din pricina ta săptămâna asta.

La menţionarea mamei ei, atitudinea lui Jessie se schimbă.

— Ne-a bătut pe toţi la cap cu îngrijorarea ei. L-a şi trimis pe tipul ăla să te caute în noaptea în care ai plecat.

— Ce a făcut? se înfurie Jessie. Cum îndrăzneşte să…

— Stai puţin. Nu te-a găsit, nu-i aşa? Şi, de fapt, încă nici nu s-a întors.

Jessie cugetă asupra acestei informaţii. Rânji, apoi râse de-a binelea.

— Adevărat? Asta este minunat! S-a pierdut, până la urmă.

Jeb o privi pentru un moment înainte de a o întreba:

— Nu-ţi prea place de el, nu?

— Cum te-ai simţi tu dacă un străin şi-ar băga nasul în treburile tale?

— Asta a făcut?

— Încă nu, admise ea concis. Dar am auzit-o pe Rachel cerându-i asta şi l-am auzit pe el fiind de acord. Aşa că îmi convine de minune dacă nu se mai întoarce niciodată.

*

Chase se întoarse cinci zile mai târziu. Era secătuit de puteri, obosit de la călărit, murdar şi nu aştepta deloc să-i spună lui Rachel că eşuase. Făcuse mai mult de trei sute de kilometri mizerabili şi plini de praf pentru a ajunge la afurisita de rezervaţie, şi pentru ce? Agentul de acolo nu auzise niciodată de Jessica Blair. Nici indienii care vorbeau engleza nu-i putuseră spune nimic. Petrecuse o zi căutând prin zonă, punând întrebări, dar era sigur că nimeni nu ştia nimic.

Jeb era în camera harnaşamentelor din faţa grajdului atunci când Chase îl aduse pe Goldenrod înăuntru. Chase se holbă la el, cu toată sfârşeala şi furia ultimei săptămâni şi jumătate fierbând în el. Dar dacă Jeb învăţase ceva în şaizeci de ani era cum să se descurce cu un dihor ticălos.

— Ei bine, ai scos un timp bun, nu-i aşa, tinere? comentă el pe un ton prietenos.

— Da? replică Chase dur. Nu eşti puţin surprins de

asta?

— Nu ştiu să fiu.

— Serios? Fiind un jucător de cărţi, cred că pot paria ultimul cent pe faptul că nu te aşteptai să mă mai întorc.

Jeb rânji.

— Eh, ar fi un câştig uşor, dar ar fi o îngâmfare din partea mea să fac pariul ăsta cu tine. Treaba e că m-am gândit că te întorci cam acum – şi într-o bucată, drumul fiind destul de sigur. N-am avut necazuri pe drumul ăla de câţiva ani buni.

— Asta e în afara subiectului, spuse Chase rece. Drumul până la rezervaţia aia a fost o pierdere de vreme, şi presupun că ştiai deja asta.

— Ei bine, la naiba, ţi-aş fi putut spune…

— De ce nu mi-ai spus?

— Nu ai întrebat, replică Jeb ridicând din umeri. Nu-i vina mea că tu şi doamna aţi crezut că indienii lui Jessie erau cei din tribul Shoshone. Domnule, ţi-am făcut o favoare ţinându-mi gura, dat fiind faptul că Rachel ţinea atât de tare să te trimită călare de-aici. Nu ţi-ar fi plăcut s-o iei pe drumul pe care-a plecat micuţa. Niciun alb n-o ia încolo dacă are ceva minte.

— Ce drum? Unde naiba s-a dus? Şi nu-mi mai spune tot felul de nerozii despre indieni.

— Nu pricep de ce eşti aşa mânios, mormăi Jeb. Ţi-am salvat probabil viaţa, şi asta-i mulţumirea pe care o primesc!

— La naiba, bătrâne! explodă Chase. Dacă n-ai fi deja cu un picior în groapă, te-aş împinge eu în ea. Dă-mi răspunsuri clare, altfel…

— Lasă-l în pace!

Chase se răsuci pentru a înfrunta vocea aceea furioasă şi fu uimit să o vadă *pe fată.* Care-l trimisese în direcţia greşită atunci când căutase prima oară ferma.

— Iarăşi tu? Ce faci aici, copilă? Cum ea nu-i răspunse, îl întrebă pe Jeb: Cine e?

Jeb încercă să-şi ascundă amuzamentul, dar nu prea reuşi. Ştia că aveau să sară scântei, şi nu prea existau

îndoieli cu privire la cine avea să se ardă. Se gândi însă că individul merita.

— Păi, este fata pe care o căutai, răspunse el pe un ton nevinovat.

Chase se întoarse din nou spre *fată,* furia cuprinzându-i toate simţurile.

— Mama naibii! înjură el furios. Ar trebui să-ţi tăbăcesc pielea!

Jessie făcu un pas înapoi, în timp ce mâna i se îndreptă automat spre pistolul de la şold.

— N-aş încerca aşa ceva, domnule, îi spuse ea pe un ton rece şi calm. Nici măcar nu m-aş gândi la asta, în locul dumitale.

Chase o măsură prudent cu privirea. Nu observase pistolul până atunci, ci văzuse doar delicata faţă ovală care, nu ştia din ce motiv enervant, îi apăruse adesea în minte în timpul ultimei săptămâni şi jumătate. Timpul pe care-l pierduse căutând-o pe *ea,* pe această fată, nu pe fiica necunoscută a lui Rachel, ci pe această fetişcană îmbrăcată în haine bărbăteşti. Dumnezeule, cum voia să pună mâna pe ea!

Chase continuă să fiarbă, dar reuşi să-şi ascundă furia.

— Chiar m-ai împuşca, copilă? întrebă el.

— Ar fi bine s-o crezi, remarcă Jeb din spatele lui.

Chase îşi îndulci expresia şi repetă cu cea mai seducătoare voce a sa:

— Ai face-o, Jessica?

Jessie nu ştia cum să ia această schimbare de atitudine, dar furia ei nu se domolise. O parte din această furie era defensivă, pentru că-l minţise pe bărbat, şi ştiau amândoi acest lucru. Dar cea mai mare parte a furiei era din cauză că nu era treaba lui să ţipe la Jeb.

— Stai departe de mine şi nu va trebui să afli.

— Voi păstra distanţa, în acest caz, cedă el, sprijinindu-se cu spatele de perete. Dar eşti de acord că trebuie să stăm de vorbă?

— Nu, răspunse ea fără nicio inflexiune a vocii. Nu-ţi

sunt datoare cu nicio discuţie, dar fii atent la ce-ţi spun. Nu-l mai bate niciodată la cap pe Jeb. Lucrează pentru mine şi nu trebuie să răspundă întrebărilor tale. Nu are de ce să te bage în seamă dacă nu vrea. Nu lucrezi aici, aşa că nu e treaba ta să-i întrerupi munca. Este totul clar, domnule?

— Foarte dar, replică Chase, deloc intimidat. Dar, de vreme ce tu eşti cea cu răspunsurile, de ce nu-mi spui de ce m-ai minţit?

Jessie se uită ţintă la el.

— Pentru că nu te vreau aici! izbucni ea. Şi asta este tot ce trebuie să ştii.

Se întoarse pe călcâie şi porni spre ieşirea din grajd, însă Chase o opri cu ajutorul sunetului ameninţător al piedicii pistolului şi al unui avertisment pe un ton rece ca gheaţa:

— Stai pe loc, micuţo.

Jessie nu era la mai mult de doi metri de el şi se întoarse spre el, nevenindu-i să creadă. Se uită o clipă la pistolul pe care Chase îl aţintise asupra ei, apoi expresia i se schimbă într-una dispreţuitoare.

— N-ai face-o, afirmă ea sec. Cum i-ai explica împuşcarea mea preţioasei tale Rachel?

Spunând acestea, trecu printre uşile grajdului. Chase îşi puse nervos pistolul la loc. Chicotul iritant al lui Jeb nu făcu decât să-l enerveze şi mai mult. De fapt, nu-şi amintea vreun alt moment în care o femeie să-l fi înfuriat în asemenea hal, şi nu avea de gând să rabde aşa ceva. Se duse după Jessie, ajungând-o din urmă la jumătatea drumului dintre grajd şi casă. Ea îl auzi prea târziu, şi, înainte să poată reacţiona, el o opri şi îi luă pistolul, aruncându-l departe de ei.

— Vom discuta, spuse Chase cu bruscheţe.

— Vom discuta pe naiba!

Jessie strigă fiecare cuvânt puţin mai tare decât pe cel dinainte. Înainte de a termina, avea pumnul strâns într-un gest ameninţător. Chase îi prinse încheietura şi-i duse braţul în spate, apoi făcu acelaşi lucru cu celălalt, astfel încât ea nu-l mai putea lovi decât cu picioarele.

— Ai dreptate doar pe jumătate, îi spuse el tăios. Nu că nu aş îndrăzni să te împuşc, fetiţo. Doar că nu mi-aş dori să o fac. Dar nu m-aş da în lături de la o bătaie bună, dacă nu te linişteşti.

Jessie încetă să se mai zbată şi se relaxă, sprijinindu-se de el. Chase o ţinu astfel, aşteptând să se calmeze puţin. În timp ce aştepta, deveni conştient de trupul ei. Îl cuprinse confuzia. Câţi ani spusese Rachel că avea fiica ei? Optsprezece! Era mare, chiar dacă nu se purta aşa, iar hainele o ascundeau. Sânii ei plini şi moi erau presaţi de pieptul lui. Nu era de mirare că trupul lui începuse să răspundă acestei apropieri. Chase înjură în şoaptă şi o îndepărtă pe Jessie de el, ţinând-o de încheieturi în faţă de această dată. O măsură cu privirea, observând toate curbele ademenitoare pe care nu le văzuse înainte, felul în care pantalonii i se potriveau ca o a doua piele, felul în care cămaşa i se întindea peste sâni.

— Eşti gata şi te porţi cum se cuvine?

Capul lui Jessie era plecat, iar ea părea supusă.

— Mă răneşti, spuse ea.

El îşi slăbi strânsoarea. În aceeaşi secundă, ea se eliberă şi începu să alerge spre casă. Atunci când el o ajunse, ea era deja pe treptele prispei. De data aceasta, chiar se săturase. Jessie ţipă când el se aşeză pe trepte şi o trase în poala sa. Se zbătu din toate puterile, încercând să se întoarcă cu faţa spre el, însă Chase continua să o împingă în jos. Ea ţipă în continuare.

Rachel auzi gălăgia şi fu şocată atunci când ieşi în tindă şi-i văzu.

— Opreşte-te, Chase!

Având braţele ocupate cu sălbăticiunea care scuipa şi sâsâia, Chase nu se putu întoarce spre ea. Spuse însă, pe un ton furios:

— O merită, Rachel!

— Nu acesta este felul în care trebuie să o tratezi pe Jessica, Chase. Se duse în faţa lui. Acum, dă-i drumul.

Chase o privi intens, iar raţiunea îi reveni încet.

— Ai dreptate. Nu este treaba mea să-ţi disciplinez

copilul, indiferent de câtă nevoie are de asta.

Îi dădu drumul lui Jessie, şi, în momentul în care picioarele ei fură fixate ferm pe sol, ea îşi luă avânt şi îi trase un pumn în nas. Chase fu atât de surprins, încât Jessie avu timp să se strecoare pe lângă el şi să alerge în casă înainte ca el să poată reacţiona. Mârâi şi se ridică pentru a merge după ea.

Rachel îl prinse de braţ.

— Las-o, Chase.

— Ai văzut ce mi-a făcut micuţa căţea? strigă el furios.

— Da, şi nu a fost decât ce ai meritat, îi spuse Rachel tăios. Apoi adăugă, pe un ton mai calm: Este o femeie tânără, Chase. Nu te poţi purta cu ea în halul ăsta.

— Femeie tânără pe naiba! Este o puştoaică răsfăţată. Îşi pipăi nasul, iar mâna i se murdări de sânge. Este rupt?

— Lasă-mă să mă uit. Rachel pipăi coama nasului, apoi scutură din cap. Nu cred, dar sângerezi destul de rău. Hai înăuntru, şi mă voi ocupa de asta.

Chase păşi prin uşă, dar o făcu prudent, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca Jessie să fie acolo, gata să-l lovească din nou. Rachel îl văzu uitându-se în jur şi spuse:

— Uşa de la camera ei este deschisă, aşa că probabil a ieşit prin spate.

— Dacă te referi la Jessie, spuse Billy Ewing, venind pe hol, tocmai a plecat călare pe Blackstar.

— S-a dus probabil să-şi ascundă supărarea.

— Cine, Jessie? îl zeflemisi Billy. Nu, are de lucru. Asta a spus, când am întrebat-o unde merge. Ce ţi s-a întâmplat?

— Nu contează.

— Mamă! exclamă Billy în timp ce se întorcea de unde venise. Niciodată nu poţi obţine un răspuns direct de la adulţi!

Rachel zâmbi în urma fiului ei. Era atât de diferit de primul ei copil. Iubirea a doi părinţi făcuse o mare diferenţă. Billy era atât de bun la suflet, nu semăna cu Jessica. Era păcat.

— Nu poţi obţine răspunsuri directe nici de la puicuţele încăpăţânate, mormăi Chase.

— Poftim?

— Ţi-a spus cumva fiica ta unde a fost? Când s-a întors?

— Acum cinci zile, replică Rachel. Şi nu, nu mi-a spus unde a fost. Am încercat să vorbesc cu ea, dar m-a acuzat că nu-mi pasă cu adevărat, că doar mă prefac. Mi-a spus că nu era treaba mea şi că nu aveam dreptul să trimit pe nimeni după ea. Cred că asta a supărat-o cel mai mult, faptul că ai plecat după ea.

— Începe să cred că Jessica ta este mereu supărată. Vrei să ştii de ce a plecat în acea noapte? Pentru că eram eu aici.

— Ţi-a spus ea asta?

— Nu a fost nevoie, replică Chase. Ea este copila despre care-ţi povestisem, cea care m-a trimis în direcţia greşită în ziua aceea, minţindu-mă. De aceea a plecat, sunt sigur. Nu a avut curaj să mă înfrunte după ce a văzut că am ajuns totuşi aici.

— Dar, Chase, ai spus că fata aceea era cu un bărbat, că…

— Ştiu ce am spus. Dar era Jessica, fără îndoială. Apoi adăugă cu ciudă, fie că într-adevăr credea asta, fie că nu: Nu m-aş mira să fi fost acolo întreaga săptămână, ascunsă pe undeva cu vreun bărbat.

— Mergi prea departe, Chase Summers, spuse Rachel pe un ton defensiv.

— În regulă, dar ce ai de gând să faci în privinţa ei? Eşti *tutorele* ei, Rachel. Tatăl ei ţi-a lăsat-o ţie în grijă. Ai de gând să o laşi să-şi facă de cap?

— Ce pot face când nici măcar nu vorbeşte cu mine? Nu crede că îmi pasă de ea. Cum să ajung la ea, când mă urăşte?

— Îţi spun ce aş face eu.

— Am văzut ce ai face tu, spuse ea aspru. Dar nu acesta este răspunsul. Trebuie să existe o altă cale.

— Ar trebui să-i găseşti un soţ şi să scapi de ea. Să-şi

bată altcineva capul din cauza ei. Rachel nu răspunse, dar îl privi gânditoare. O idee începu să prindă contur în mintea ei, o idee pe care Jessica nu ar fi agreat-o deloc.

Capitolul 6

— Mi-ai văzut cumva sora? îl întrebă Billy pe Chase, alăturându-i-se pe prispă.

— Nu am mai văzut-o de ieri, mârâi Chase. Cel puţin, de data asta mama ta nu m-a mai trimis după ea când nu a venit acasă azi-noapte.

— Dar a venit, spuse Billy. Deşi era târziu, am auzit-o intrând şi mergând în camera ei. Însă dimineaţă nu am mai prins-o. Speram că mă lasă să călăresc cu ea astăzi.

Chase zâmbi la entuziasmul lui Billy.

— Să înţeleg că-ţi place mai mult aici decât la oraş?

— Bine-nţeles! Cui nu i-ar plăcea?

— Mie-mi place destul de mult oraşul.

— Dar ai fost mult timp în vest, cel puţin aşa mi-a spus mama. Pentru mine, totul este nou.

— Dar cum rămâne cu şcoala? Din câte ţin minte, era una dintre regulile de aur ale casei Ewing – trebuie să fii educat, altfel suporţi consecinţele. Sau asta s-a schimbat de când Jonathan Ewing...

Chase se opri, blestemându-se pentru prostie. De ce spusese aşa ceva?

— Este în regulă, îl salvă Billy. Tata este mort de trei ani deja. Nu mă mai doare să vorbesc despre el. Cât despre educaţie, mi-aş fi dorit să nu-mi aminteşti. Mama spunea că mă va trimite probabil curând la Chicago, de vreme ce aici şcoala cea mai apropiată este la distanţă de o zi călare.

— Şi nu vrei să mergi?

— Nu singur, admise Billy. Dar mama spune că nu o poate lăsa pe Jessie singură, iar Jessie nici nu s-ar gândi să vină cu noi. Nu o pot învinui pentru asta totuşi. Nici eu nu aş renunţa la fermă dacă ar fi a mea. Îmi doresc să pot şi

eu rămâne.

— Ei bine, nu-ţi imagina că mama ta se bucură să se despartă de tine, zâmbi Chase. Aşa că probabil vei sta aici un timp. Bucură-te cât mai poţi.

— O, aşa voi face, replică Billy. Văzându-l pe Chase frecându-şi nasul fără să-şi dea seama, îl întrebă: Ce s-a întâmplat ieri?

Chase îl privi pieziş, gata să-i dea o replică usturătoare. Apoi, ridică din umeri. Billy nu avea niciun gând rău.

— M-a pocnit sora ta.

— Adevărat?

Billy rânji, în timp ce surprinderea îi sclipi în ochii albaştri.

— Nu văd ce e atât de distractiv în asta, spuse Chase ţâfnos, mijind ochii.

— Nu este distractiv, îl asigură Billy repede. Doar că, ei bine, nu este cu mult mai înaltă decât mine, iar tu eşti de două ori cât ea. Dar, de fapt, nu este ciudat, dacă te gândeşti că este vorba despre Jessie. Ea poate face orice.

Chase clătină din cap. Avea, evident, de a face cu admiraţia pentru un erou. O fată erou. Era absurd. Ştia Rachel despre asta?

— Îţi place de ea, nu? întrebă el pe un ton sec.

— Sigur că da. Nici nu am ştiut că am o soră până când mama a primit scrisoarea aceea, şi apoi mi-a spus despre Jessica – adică despre Jessie, se corectă el. Nu-i place să i se spună Jessica, ştii? Şi este aşa diferită! Şi frumoasă. Băieţii de acasă nu mă vor crede niciodată când am să le povestesc despre ea. Vocea lui scăzu puţin în intensitate. Mi-aş dori ca şi ea să mă placă puţin.

Chase se ridică.

— Ce vrei să spui? Şi-a vărsat nervii şi pe tine?

Billy îşi feri privirea, jenat.

— Măcar de-ar face asta, spuse el. Dar, de fapt, mă ignoră. Dar o să o conving eu, adăugă el plin de încredere. Încearcă doar să pară dură deoarece crede că aşa trebuie. Pot înţelege asta. La urma urmei, are optsprezece ani şi

trebuie să fie şefa unor bărbaţi mai în vârstă decât ea. O fată trebuie să fie dură pentru a putea face aşa ceva. Aici, de fapt, o fată trebuie să fie dură şi numai pentru a fi fată.

Chase se lăsă cuprins de amuzament. Toată logica aceea într-un băiat de nouă ani. Era uimit. Absolut tot ce spunea Billy avea sens. Explica foarte bine atitudinea fetei. Chase o vedea brusc pe Jessica Blair într-o altă lumină. Îl privi pe Billy.

— Ce-ar fi să mergem noi să călărim? După cum ai subliniat, sora ta are de condus o fermă şi este probabil prea ocupată pentru a călări cu tine.

*

Jessie era sfârşită de oboseală când ajunse înapoi în curte, târziu în acea noapte. Ar fi putut rămâne pe păşune, pentru a se apuca de treabă dimineaţa devreme. Începuse adunarea vitelor care aveau să fie trimise spre nord, conform contractărilor, iar munca avea să fie lungă şi grea pe durata următoarelor săptămâni. Dar curiozitatea lui Jessie învinsese, aşa că se întoarse, dorind să vadă dacă prietenul mamei sale plecase.

Ştiu răspunsul de îndată ce-l duse pe Blackstar în grajd, deoarece acolo se afla frumosul cal auriu, adăpostit lângă bătrânul cal al lui Jeb. În mod ciudat, Jessie nu ştia exact ce simţea. Dar era oricum prea obosită pentru a se mai gândi la asta atunci.

Ideea de a da jos şaua grea a lui Blackstar în starea de epuizare în care era încetini mişcările lui Jessie. Aprinse o lampă şi-l duse în boxa lui, regretând că Jeb se culcase deja.

Nu avea ce face, trebuia să termine şi apoi să se culce. Deşi era ruptă de foame, era prea obosită pentru a-şi lua ceva de mâncare. Plecase tocmai când oamenii se aşezau la masă, pentru a putea face călătoria de trei ore până la fermă.

— Ai nevoie de ajutor?

Jessie tresări şi se uită peste umăr, văzându-l pe

Chase Summers sprijinindu-se de parapetul boxei lui Blackstar. Era îmbrăcat într-o cămaşă albastră de bumbac băgată în pantalonii negri. Descheiată în faţă, cămaşa lăsa să se vadă covorul de cârlionţi negri de pe pieptul lui. Jessie fu izbită de atracţia pe care o emana el şi simţi o undă de regret pentru faptul că nu-l putea plăcea.

— N-am putut dormi şi am văzut lumina de aici, spuse el pe un ton prietenos, aşa că m-am gândit să vin să văd cine mai este treaz.

Jessie nu făcu niciun comentariu, circumspectă în faţa acestei abordări. Nu uitase ce încercase el să-i facă. De ce era atât de prietenos după ce-l pocnise? observă că nasul nu îi era umflat, ci avea doar o mică decolorare, abia vizibilă. Dezamăgită, îşi propuse să-l lovească mai tare data viitoare.

Se îndepărtă de el şi începu să desfacă chingile, sperând că el avea să plece dacă îl ignora. Dar, când începu să ridice şaua, el fu lângă ea.

Apucând şaua, o aruncă fără efort peste parapetul lateral. Jessie nu-i mulţumi pentru ajutor şi nici măcar nu se uită la el, continuând să-l ţesale pe Blackstar, dându-i apoi apă şi mâncare.

Când termină, trecu pe lângă Chase, fără a-i spune vreun cuvânt, stinse lampa şi se îndreptă spre casă. El o urmă.

— Nu vrei să faci lucrurile uşoare, nu? întrebă el cu blândeţe. Cum ea nu răspunse, el oftă. Uite, domnişoară Blair, îmi dau seama că noi doi am început prost, dar nu există niciun motiv să continuăm aşa. Aş vrea să-mi cer scuze, dacă le accepţi.

Jessie nu se opri din mers, dar după un timp întrebă:

— Pentru ce anume îţi ceri scuze?

— Ei bine… pentru tot.

— Îţi pare cu adevărat rău sau te-a pus Rachel Ewing să faci asta?

Chase tresări la auzul răcelii din vocea ei atunci când pronunţă numele mamei sale. Rachel nu exagerase. Fata chiar o ura. Voia să afle de ce, dar nu era momentul

potrivit. Reuşise în cele din urmă să o facă să vorbească cu el, aşa că era mai bine să fie prudent.

— Nu-mi cer scuze prea des, domnişoară Blair. Dacă nu ar fi fost ideea mea, nu aş fi făcut-o, crede-mă.

— Pleci, aşadar?

Chase se opri brusc, uimit.

— Nu-mi poţi accepta, pur şi simplu, scuzele?

— Sigur că pot, spuse ea pe un ton voios, continuând să meargă. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare.

Jessie nu aşteptă însă răspunsul lui. Ajungând la uşa din spate a bucătăriei, păşi înăuntru. Rachel lăsase o lampă aprinsă, iar Jessie făcu flacăra mai mare.

Chase o urmă înăuntru, găsind-o lângă tejghea, cu spatele la el, deschizând o conservă de fasole. Când ea începu să mănânce fasolea rece, direct din conservă, el făcu o grimasă.

— Ne-ai lipsit la cină, spuse în timp ce închidea uşa din spatele lui. Cred că mai sunt nişte resturi pe sobă, în caz că ţi-e foame.

Ea se întoarse, cu ochii fulgerând, iar el îşi dădu seama că atinsese probabil un punct sensibil. Era un punct sensibil deoarece Jessie nu se aşezase la masă pentru una dintre excelentele mâncăruri făcute de Kate de când veniseră Rachel şi Billy. Era o amintire a faptului că reuşiseră să o dea afară din propria casă. Fusese alegerea ei, dar asta nu schimba lucrurile.

— Dar totuşi cina nu a fost grozavă în seara asta, adăugă Chase repede.

Era o minciună sfruntată, dar păru să o calmeze pe Jessie. Ea se opri din a-l privi ţintă şi se întoarse la conserva ei. Jessie nu plănuise să mănânce nimic, nu plănuise să-i întârzie ceva somnul. Dar, dintr-un motiv oarecare, nu se mai simţea chiar atât de obosită acum.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, domnule Summers, spuse ea nonşalant.

— Nu ţin minte să fi fost prea dornică să stai de vorbă cu mine.

Chase râmji, încercând să păstreze un ton relaxat.

Jessie se încruntă.

— Am răspuns la singura întrebare pe care aveai dreptul să o pui. Ţi-am spus de ce te-am minţit. Dar întrebarea mea are de-a face cu mine, domnule Summers. Aş aprecia un răspuns.

— Care a fost întrebarea? trase Chase de timp.

Jessie trânti conserva de fasole de tejghea.

— Încerci cu tot dinadinsul să mă provoci, domnule Summers?

— Mereu este totul atât de serios cu tine? Nu te distrezi deloc în viaţă? Când ea începu să se îndepărteze, Chase o prinse de braţ, de data aceasta cu blândeţe. Vrei să aştepţi un minut?

Ea nu-l privi, ci se uită spre mâna lui, iar el îi dădu drumul.

— Ei bine? întrebă ea.

— Nu ştiu ce să-ţi răspund. Ştiu că nu mă vrei aici, dar Rachel mi-a cerut ajutorul şi nu prea o pot refuza.

— De ce nu? întrebă Jessie.

El replică pe un ton încordat:

— Nu are pe nimeni altcineva s-o ajute. Tu cu siguranţă nu eşti cooperantă.

— Ar fi trebuit să fiu? izbucni ea. Nu i-am cerut eu să vină aici!

— Nu, nu i-ai cerut tu. Dar i-a cerut tatăl tău.

Ochii ei turcoaz aruncau fulgere, dar vocea îi era joasă şi liniştită când spuse:

— Vrei să ştii de ce? V-am auzit vorbind despre asta în noaptea aceea, şi-ţi pot da un motiv mai bun decât cel pe care ţi i-a spus ea. A urât-o atât de mult, încât a vrut să se răzbune chiar şi după moarte! A vrut ca ea să vadă în ce m-a transformat. A vrut ca ea să vadă casa asta frumoasă şi să regrete că nu este a ei.

— Dar e bogată, Jessie. Sau nu ştiai asta? spuse Chase încet. Casa ei din Chicago este de patru ori cât cea de aici.

— Dar *el* nu a ştiut acest lucru. Nu şi-a dorit decât să ne întâlnim, astfel încât să iasă scântei. Ştia că aşa va fi.

Ştia că o urăsc. S-a asigurat de acest lucru.

— De ce o urăşti atât de mult, Jessie?

— La naiba, Summers! sâsâi ea, subţiindu-şi buzele. Nu începe să-ţi bagi nasul. Şi nu ţi-am permis să-mi spui Jessie.

— În regulă, îmi pare rău.

— Şi încă ceva, continuă ea. Am auzit ce ţi-a cerut atunci când discutaţi despre mine – ceea ce nu era deloc treaba voastră. Ştiu prea bine ce fel de om este Laton Bowdre. Nu *cred* că va încerca să facă ceva necinstit, ci *ştiu* că aşa va face. Sunt deja pregătită pentru asta. Aşa că nu faci decât să-ţi pierzi timpul implicându-te. Adăugă apoi, doar din răutate: Dar îţi pierzi timpul cam mult, nu?

Înţepătura îşi atinse ţinta. Ochii lui Chase se înnegurară.

— Mă întreb de ce. Oare din cauză că o anume fată pe care o cunoaştem se comportă imatur?

— Cauţi un alt pumn în nas, domnule? ripostă Jessie furioasă.

— Uite, replică el, nu vreau decât să arăt că minţitul de ciudă şi îmbufnarea nu sunt caracteristicile unei tinere femei mature.

— Iar alergatul inutil este caracteristica unui prost!

Ajunşi într-un punct mort, rămaseră amândoi privindu-se. Jessie îşi spuse că ar trebui să plece, dar ceva o făcu să rămână pe loc. Acest duel verbal al lor era stimulant, captivant. Se întrebă ce avea el să facă în continuare. Ca de obicei, o surprinse. Admise pe un ton blând:

— Ai dreptate, desigur. Am alergat inutil şi am fost un prost din cauza asta.

— Ei bine, te-ai înşelat. Nu m-am îmbufnat.

— Atunci, de ce ai lipsit o săptămână?

— Atâta durează să ajung până unde am fost şi înapoi.

Chase oftă.

— Şi unde ai fost?

Jessie se încruntă.

— De ce mă întrebi pe mine? Jeb ţi-a spus deja unde

am fost.

— Nu, zise el. A inventat nişte prostii despre indieni, dar ştiu că nu ai fost niciodată în rezervaţia Wind River.

Jessie zâmbi.

— Acolo te-ai dus?

— Desigur, replică el scurt. Dar întrebarea este unde ai fost tu.

Jessie scuturǎ din cap.

— Ar trebui să te informezi despre un teritoriu înainte de a pătrunde pe el, domnule Summers. Bănuiesc că nu ai mai fost niciodată atât de departe în nord, altfel ai şti că cei din tribul Shoshone nu sunt singurii indieni din această regiune. Mai sunt indienii Cheyenne şi…

Chase o întrerupse.

— Am fost la vest de Missouri suficient de mult timp cât să ştiu că indienii Cheyenne au fost învinşi cu mult timp în urmă, iar cei care au rămas sunt închişi într-o rezervaţie la vreo şapte sute cincizeci de kilometri la sud de aici.

Jessie îşi puse mâinile în şolduri.

— Crezi că ştii totul, nu? Bine. Indienii Cheyenne Black Kettle, cei despre care vorbeşti tu, au fost cu adevărat închişi într-o rezervaţie. Nu au avut de ales după ce cavaleria a atacat satele lor paşnice şi i-a masacrat pe cei mai mulţi dintre ei. Acel măcel al armatei a înfuriat triburile nordice, care s-au aliat şi mai strâns cu indienii Sioux. Nu sunt cu toţii închişi, domnule Summers. Indienii Cheyenne din nord cutreieră şi acum câmpiile şi-şi protejează puţinul pământ rămas.

— Şi te aştepţi să cred că ai mers să-i vizitezi? întrebă el incredul.

— Nu-mi pasă absolut deloc de ce crezi, spuse ea calm.

Apoi se întoarse şi se duse în camera ei, lăsându-l singur. Chase auzi uşa de la dormitorul ei închizându-se. Îşi trecu o mână prin păr, exasperat. Nu avea să se întoarcă pentru a termina discuţia. Discuţia? La naiba, nu intenţionase să se certe cu ea din nou. Intenţionase să fie rezonabil. Să-şi ceară scuze. Să fie fermecător, chiar. Îşi

dorise cu adevărat să pună capăt animozităţii. La naiba! Ce mersese prost?

Capitolul 7

Jessie nu dormea de obicei până târziu, însă, când se trezi, camera ei era luminată. Trecuseră deja câteva dintre orele dimineţii. De ce? De obicei, dacă nu se trezea până la ora şapte, o trezea Kate. Poate că aceasta presupusese că deja plecase.

Îmbrăcându-se, se întrebă ce credea Kate despre tumultul din viaţa lor. Însă Kate probabil nu i-ar fi spus oricum nimic, chiar dacă ar fi întrebat-o. Indianca fusese acolo de când îşi putea Jessie aminti, la fel ca toate celelalte de la fermă. Dar ea nu se apropiase niciodată de Kate. Femeia mai în vârstă nu încurajase niciodată deschiderile. Adesea, mai ales în ultimul timp, era de-a dreptul posacă. Fusese Kate vreodată amanta tatălui ei? Jessie ştia că nu avea să afle niciodată răspunsul. Îi păruse adesea rău pentru Kate, care-şi irosise viaţa la fermă, fără nicio familie. Dar, ori de câte ori o întrebase pe Kate de ce rămăsese, aceasta replicase că Thomas avusese nevoie de ea. Chiar şi după ce el murise, iar Jessie se oferise să o lase pe Kate să se stabilească oriunde ar fi dorit, aceasta refuzase. Nu era niciun alt loc în care ar fi vrut să meargă. Ferma era tot ce-i rămăsese lui Kate.

Jessie nu mai insistase, recunoscătoare că indianca era acolo pentru a avea grijă de casă, deoarece ea nu avea timp pentru aşa ceva. Iar casa era mereu imaculată, patul lui Jessie era mereu făcut atunci când se întorcea acasă la sfârşitul zilei, hainele îi erau spălate şi puse în dulap, iar pe masă o aştepta mâncare caldă.

De îndată ce se îmbrăcă, Jessie se grăbi să meargă la grajd, furioasă că întârziase. Abia luă în seamă vocea lui Rachel din tindă, dar se opri atunci când auzi tonul ridicat al lui Chase Summers. Măcar o dată era furios pe altcineva

decât pe Jessie.

— Rachel, nu m-aş căsători cu puştoaica ta răsfăţată nici dacă m-ai plăti! De unde naiba ţi-a venit o aşa idee proastă?

Jessie îngheţă.

— De la tine, replică Rachel calmă. Mi-ai spus că ar trebui să-i găsesc un soţ dacă vreau să scap de ea.

— Dar eram furios, nu vorbeam serios. Este doar un copil. Are nevoie de un tată, nu de un soţ.

— *A avut* un tată. Mare bine i-a făcut asta! replică Rachel cu amărăciune. Iar tu ştii suficient de bine că este destul de mare pentru a se căsători.

— Vârsta nu are nimic de a face cu asta. Încă se comportă ca un copil. Las-o baltă, Rachel. Găseşte pe altcineva căruia să i-o arunci în braţe, dacă asta îţi doreşti, dar eu nu vreau să am nimic de-a face cu neastâmpărata asta.

— Nu vrei nici măcar să te gândeşti la asta? Vocea lui Rachel deveni catifelată şi imploratoare. Ai rătăcit prin lume ani de zile, Chase. E un loc frumos în care să te stabileşti, iar ferma este stabilă şi suficient de mare.

— Dar are datorii, îi aminti el.

— Aş plăti eu datoria, spuse ea repede. Ea nu ar trebui să ştie despre asta.

— Auzi ce spui, Rachel? izbucni Chase. Sper să nu mai faci oferta asta nimănui altcuiva! Un alt bărbat ar profita, dar nu i-ai face fetei nicio favoare. Eu sunt dispus să te ajut, dar nu până la a participa la un sacrificiu uman. Şi nici tu nu ai atâta sânge rece, aşa că haide să ne prefacem că nu ai avut niciodată această idee.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi ce trebuie să fac! Rachel începu să plângă. Nu mai suport. Nu sunt obişnuită cu atâta ostilitate, mai ales din partea propriei fiice – este îngrozitor! Nu mă vrea aici. Pleacă ori de câte ori vorbesc cu ea. Ar fi mai fericită dacă aş pleca, dar totuşi nu o pot lăsa aici singură. Pur şi simplu, nu mai pot face asta. Trebuie să aibă pe cineva care să îi poarte de grijă.

— Liniştește-te, doamnă, începu Chase s-o consoleze. Poate că este timpul să te gândeşti să plăteşti pe cineva care să fie tutorele ei, astfel încât să nu mai fi tu.

— Dar cui aş putea să-i încredinţez această responsabilitate? Cine nu ar profita? Faţa i se lumină brusc. Aş putea avea încredere în tine, Chase. Ai vrea…

— Nu, nu aş vrea! Nu aş putea face faţă, Rachel. Din cine ştie ce motiv, par să-mi pierd cumpătul de fiecare dată când stau de vorbă cu fata. Aş sfârşi rupându-i gâtul dacă ar fi lăsată în grija mea.

Jessie plecă, oripilată şi umilită mai mult decât în oricare alt moment al vieţii ei. O durere agonizantă îi crescu în piept, făcându-i gâtul să se contracte, o durere plină de dispreţ şi zeflemea, plină de chinul respingerii. Durea, durea atât de rău, încât voia să plângă. Dar nu avea să plângă din cauza lor, îşi spuse în sinea ei. Nu! Lacrimile o orbeau în timp ce ajunse la grajd. Era pe cale să se prăbuşească, dar chiar atunci auzi o voce de copil întrebând-o:

— Ce s-a întâmplat, Jessie?

Nu ar fi suportat să mai ştie şi altcineva cele întâmplate, cu atât mai puţin copilul lui Rachel.

— Nimic, izbucni ea. Am nişte praf în ochi.

— Pot să te ajut?

— Nu, sunt bine. Am lăcrimat şi asta a curăţat praful.

Trecu pe lângă el spre boxa lui Blackstar, însă Billy o urmă.

— Nu ştiam că eşti încă aici.

— Ei bine, sunt.

Nu reuşi să-l îndepărteze.

— Mergi pe păşune acum? o întrebă în timp ce ea punea şaua pe Blackstar. Cum ea nu răspunse, Billy insistă: Pot merge cu tine de data asta?

— Nu!

— Dar nu-ţi voi sta în cale, Jessie, îţi promit! Te rog!

Implorarea din vocea lui răzbătu cumva până la ea, iar Jessie se înduplecă.

— În regulă. Apoi adăugă cu asprime, astfel încât Billy

să nu creadă că o convinsese prea uşor. Însă doar de data asta. Poţi folosi roibul de colo, dacă-l ştii înşeua.

Billy lăsă să-i scape un chiuit de bucurie şi alergă înspre cal. Însă adevărul era că, de fiecare dată când bătrânul Jeb îi arătase cum să pună şaua pe cal pentru plimbările de-a lungul văii, bărbatul fusese cel care manevrase şaua. Billy se afla într-un impas. Nu putu nici măcar să dea jos şaua grea de pe parapet, cu atât mai puţin s-o arunce pe spinarea calului. Calul era mai înalt decât el; la fel şi parapetul.

Jessie termină cu Blackstar şi-l duse înspre locul unde Billy se chinuia, clătinând din cap amuzată. Şaua cu care se lupta acesta avea vreo douăzeci de kilograme. Dar nu se vedea nicăieri altă şa. Trebuia să admită, băiatul era hotărât.

Îl ajută să dea jos şaua de pe parapet.

— Acum, împreună… unu, doi, trei! Reuşiră să pună şaua la locul ei, iar Jessie se dădu înapoi. Te descurci de acum?

— Sigur. Mulţumesc!

Jessie aşteptă cu nerăbdare în timp ce el încerca să desfacă chinga ce fusese prinsă sub şa. Braţele lui scurte nu ajungeau. În cele din urmă, înconjură calul şi trase chinga pe sub el, apoi o prinse, însă nu suficient de strâns.

— Nu eşti în stare de nimic? spuse ea ţâfnoasă în timp ce se apropie pentru a-l ajuta din nou.

Billy privi la expresia ei aspră în timp ce termina treaba. Rânji fericit. Ceea ce făcea ea trecea dincolo de cuvintele spuse.

— Nu mă urăşti cu adevărat, nu-i aşa, Jessie?

Ea se uită la el, tresărind. Cum de putuse vedea prin ea atât de uşor?

— Ba da.

Însă Billy insistă, încă rânjind.

— Cred că mă placi puţin.

— Asta arată cât de multe ştii de fapt, spuse ea pe un ton neserios. Dorise doar să-l tachineze, însă, atunci când îl privi, văzu lacrimile care-i luceau în ochi. Of, Billy, te

tachinam doar. Serios. Bineînţeles că te plac. El păru uşurat, iar ea adăugă: Dar să nu îndrăzneşti să-i spui mamei tale că am zis aşa ceva, ai înţeles?

Capitolul 8

Bătrânul Jeb era în culmea gloriei sale atunci când spunea poveşti, iar Billy Ewing era un ascultător fascinat. Jessie părea amuzată, sprijinindu-se de parapet şi privind expresia de pe faţa fratelui ei vitreg în timp ce acesta asculta povestea despre cum Jeb aproape fusese spânzurat.

La sfârşitul anului 1863, justiţiarii din Montana aproape că-l băgaseră pe Jeb în mormânt. Justiţiarii se formaseră în Virginia City, un oraş cunoscut, spre ruşinea sa, drept scenă a două sute de omoruri în doar şase luni. Jeb fusese pur şi simplu confundat cu un membru al unei bande cunoscute. Fusese judecat şi condamnat la moarte prin spânzurare. Singurul motiv pentru care fusese cruţat fusese acela că adevăratul membru al bandei rătăcea prin mulţimea care aştepta execuţia. Apropiindu-se de mulţime, banditul fusese recunoscut. Această experienţă era una despre care Jeb povestea cu plăcere. Jessie o auzise însă de o mulţime de ori. Părăsi grajdul fără a fi băgată în seamă, atât de absorbiţi erau şi copilul, şi povestitorul. Se îndreptă încet spre casă, oprindu-se în tindă şi întinzându-se pe unul dintre divanele de piele. Aerul era calm şi nu prea rece. Jessie nu voia să intre încă în casă. Era târziu, însă nu foarte târziu.

Îşi închise ochii pentru a-şi opri gândurile, sperând că aerul curat îi va aerisi mintea, permiţându-i să doarmă. Exact când începea să se simtă împăcată şi liniştită, auzi:

— Unde e băiatul?

Îşi deschise ochii încet. La început, nu-l văzu pe Chase, şi trebui să se uite în jur pentru a-l vedea stând pe trepte, cu spatele sprijinit de un stâlp, astfel încât să fie cu

faţa la ea.

— Îl găseşti pe Billy în grajd, cu Jeb.

— Nu-l căutam, mă întrebam doar unde este. Am crezut că s-a culcat devreme, după cât a călărit astăzi.

Jessie zâmbi pentru sine, amintindu-şi cât de greu îi fusese lui Billy să ţină pasul cu ea.

— Probabil se va resimţi dimineaţă, dar cred că s-a distrat.

— Nu mă îndoiesc. Îşi dorea de mult să călărească împreună cu tine.

Jessie se ridică şi se uită la el.

— De unde ştii tu?

— Billy vorbeşte cu mine, replică Chase cu o urmă de mândrie. Îl mai iei cu tine?

— Încă nu m-am gândit la asta, zise Jessie ridicând din umeri. Nu mâine, oricum. Nu voi fi aici mâine.

— Nu?

Jessie simţi cum creştea în ea mânia, iar dedesubt simţi o parte din durerea pe care i-o cauzase Chase în acea dimineaţă.

— Nu. Şi nu este oricum treaba dumitale, domnule.

— Aş vrea să-mi spui Chase, zise el pe un ton prietenos.

— Nu te cunosc suficient de bine.

El zâmbi larg.

— Asta este uşor de rezolvat. Ce ai dori să ştii despre mine?

— Nimic, replică ea cu încăpăţânare, închizându-şi din nou ochii.

— Foarte rău, pentru că eu sunt foarte curios în privinţa ta.

Ea îi aruncă o privire tăioasă. O lua peste picior?

— De ce? întrebă ea.

— Eşti atât de diferită de majoritatea fetelor. Găsesc fascinant felul în care ai fost crescută. Spune-mi ceva. Acest stil de viaţă a fost cel pe care ţi l-ai dorit?

— Ce contează? replică ea. Ce-a fost a fost. Sunt aşa cum sunt.

Încercă din răsputeri să nu lase vocea să-i trădeze amărăciunea. Nu avea să admită niciodată în faţa acestui bărbat sau în faţa lui Rachel cât de mult îşi ura viaţa. Îşi dorea mai mult ca orice altceva să arate şi să se poarte precum celelalte fete. Avusese ocazia să se schimbe atunci când tatăl ei murise, o şansă la o viaţă normală, în sfârşit. Urma să aibă din nou această şansă odată ce aceşti doi intruşi plecau de la fermă.

— Da, spuse din nou Chase pe un ton plăcut. Eşti unică, nu încape îndoială. Nu poţi învinui un bărbat pentru curiozitatea sa, nu-i aşa?

Avea un zâmbet atât de atrăgător! Dinţii îi erau atât de albi şi drepţi, buzele generoase şi totuşi nu prea pline. Iar părul negru îi flutura pe frunte ca…

Jessie se scutură. Ce naiba era cu ea, să se zgâiască astfel la el?

— Bărbaţii de aici, indiferent dacă sunt curioşi sau nu, nu pun atâtea întrebări, îi spuse ea. Dar uit, tu nu eşti de aici. Mă duc la Cheyenne mâine, dacă te interesează. Trebuie să mai angajez câţiva oameni pentru adunarea vitelor.

— Pot veni cu tine?

— De ce? Pentru a-i face pe plac lui Rachel? Ţi-am spus că e pierdere de timp.

— De ce nu mă laşi pe mine să apreciez asta? Nu plec de aici până nu fac ce m-a rugat mama ta, să ştii.

Încercă să spună acest lucru cât mai blând posibil.

— Atunci, poţi veni mâine cu mine, cum să nu! răspunse Jessie repede.

Chase râse din toată inima.

— Cât de nerăbdătoare eşti să scapi de mine! Mă răneşti teribil, Jessica. Cele mai multe femei mă găsesc fermecător şi spiritual. Femeilor le place, în general, să mă aibă în preajma lor, dacă-ţi vine să crezi.

— Dar eu nu sunt o femeie, nu? spuse Jessie cu vocea perfect calmă, fără a-şi schimba expresia. Sunt doar o puştoaică răsfăţată. Aşa că nu are nicio importanţă ce cred eu despre tine, nu-i aşa?

Chase se încruntă. Cele spuse semănau prea mult cu ce-i zisese el dimineaţă lui Rachel. Nu se poate să fi auzit, nu? Nu. Nu ar mai fi stat de vorbă cu el în acest caz.

— Unde e Rachel? îi întrerupse Jessie gândurile.

— S-a dus la culcare, răspunse el, măsurând-o din priviri. Nu crezi, totuşi, că ar fi mai potrivit să-i spui „mamă”?

— Nu, nu cred, replică ea sec. Cred că voi merge şi eu la culcare acum.

Jessie se îndreptă şi-şi întinse braţele în lateral şi în spate, subliniind faptul că era epuizată, nu doar dornică să termine conversaţia cu Chase. Ochii lui îi măsurară trupul, mai ales zona în care sânii îi întindeau cămaşa.

Deci asta era tot ce era nevoie pentru ca el să observe faptul că era femeie! Jessie se întinse puţin mai mult înainte de a se ridica. Era încântată de expresia lui. Chase nu părea să-şi dea seama că se uita ţintă, de-a dreptul nepoliticos.

— Voi pleca înainte de răsăritul soarelui, în caz că vrei să vii cu mine, îi spuse Jessie.

— Da, ei bine…

— Noapte bună, domnule Summers.

Chase o privi intrând în casă. În intimitatea camerei sale, avea să-şi dea jos hainele acelea bărbăteşti care, de fapt, nu-i ascundeau deloc feminitatea. Cu ce fel de haine avea să se bage în pat oare? O cămaşă de noapte? Nimic? Chase îşi dădu seama că şi-o putea închipui cu uşurinţă goală.

Începu să se întrebe dacă imaginea lui despre ea s-ar potrivi cu realitatea. Erau sânii ei la fel de plini şi de rotunzi cum păreau, iar talia la fel de îngustă? Faţa şi mâinile îi erau arse de soare, dar îşi imagină că restul pielii ei era la fel de delicat ca un trandafir alb. Picioarele ar fi putut reprezenta o problemă. Erau lungi şi frumos proporţionate, însă orele petrecute călare îi întăriseră probabil muşchii. Şi totuşi, picioarele acelea ar fi fost puternice, suficient de puternice pentru a prinde un bărbat între ele, ţinându-l acolo până când ea ar fi terminat cu el. Da, ea ar face

dragoste într-un mod agresiv, era sigur.

Dumnezeule, ce naiba făcea, stând aici şi lăsând astfel de gânduri să-i umple mintea? Indiferent de forma trupului ei, era doar un copil. Nu avea de ce să-i dea jos hainele, nici măcar în imaginaţie. Era destul de drăguţă – frumoasă chiar, dacă era cinstit. De-a dreptul superbă atunci când zâmbea.

Dar nici măcar nu o plăcea. Nu, nici măcar nu o plăcea.

Capitolul 9

Jessie nu avu nicio problemă în a se trezi dimineaţă devreme. Afară era încă întuneric, iar ea aprinse lampa pentru a se pregăti. Se îmbrăcă cu grijă, alegând pantalonii din pielea cea mai fină, de culoare crem-deschis, şi o vestă asortată, cu franjuri argintii de o parte şi de cealaltă. Vesta era fixată cu lanţuri de argint. Îşi completă ţinuta cu o cămaşă neagră de mătase. Înainte de a ieşi din cameră, făcu ceva ce nu făcea aproape niciodată. Deschise cufărul de sub pat şi scoase o sticluţă cu parfum de iasomie, aplicând câte o picătură sub fiecare ureche. Ce avea să creadă el despre asta? Zâmbi în sinea ei.

Kate era în bucătărie şi-i servi lui Jessie mic dejunul cu ouă şi costiţă de îndată ce aceasta se aşeză la masă. Kate adulmecă parfumul floral care venea dinspre Jessie şi ridică dintr-o sprânceană, însă nu făcu niciun comentariu. Jessie se uită după ea, zâmbind larg. Sigur că indianca nu spunea nimic, nu o făcea niciodată.

Apoi însă, Jessie se încruntă, uitându-se la umerii căzuţi ai lui Kate.

— De ce nu te întorci în pat după ce-i serveşti domnului Summers micul dejun, Kate? Arăţi obosită, spuse ea. Rachel se poate descurca singură.

— Nu mă deranjează, spuse Kate domol. Iar domnul Summers a mâncat deja.

Acest lucru o surprinse pe Jessie. Nu se aşteptase ca el să se trezească atât de devreme. Termină repede de mâncat şi se grăbi înspre grajd cu prânzul rece pregătit de Kate. Chase stătea de vorbă cu Jeb, cu calul gata de plecare. Ea îl salută cu un zâmbet, hotărâtă să înceapă ziua cu dreptul, iar el îi răspunse cu un zâmbet mai mult decât generos.

Jessie fu încântată de privirea admirativă pe care i-o aruncă Chase, privind-o îndeaproape în timp ce ea îşi înşeuă calul şi încălecă. Niciodată până atunci nu mai fusese la fel de conştientă de mişcările sale. Acest joc era palpitant. Avea ea să-i poată menţine interesul suficient de mult încât el să admită că nu era un copil răsfăţat?

Cerul începu să se coloreze cu roz când plecară, cu Jessie deschizând drumul. Poteca era încă umbrită. De îndată ce soarele fu sus pe cer, călăriră unul lângă celălalt, însă fără a vorbi. Nu era o călătorie de plăcere. Jessie voia să ajungă în oraş după-masa devreme, aşa că menţinu constant ritmul rapid, chiar galopând pe porţiunile întinse.

Când ore mai târziu, se opriră pe malul unui mic pârâu unde Jessie se odihnea întotdeauna atunci când mergea la Cheyenne. Era un loc drăguţ, umbrit de copacii cu frunzele roşii şi aurii ale toamnei, drept până la nivelul apei. Era, de asemenea, un loc sigur, deoarece terenul din jur era plat. Apropierea unui străin ar fi fost observată de îndată.

Avură întâi grijă de cai, apoi se aşezară la umbră şi împărţiră o bucată de pâine, friptură de vită şi brânză. Jessie se spălă când termină de mâncat şi se sprijini de şaua ei pentru a se odihni puţin. Chase stătea în apropierea ei, încă mâncând.

Jessie îşi puse braţele sub cap şi-şi trase pălăria neagră din fetru peste ochi. Îşi ridică un genunchi şi-l mişcă leneş dintr-o parte în cealaltă, astfel încât el să ştie că nu dormea. Poziţia îi făcu sânii să se ridice şi atrase atenţia asupra abdomenului ei plat, exact aşa cum intenţionase. Ochii lui erau aţintiţi asupra ei, iar ea îşi păstră pălăria peste faţă, oferindu-i libertatea deplină pentru a o privi.

Vocea lui Jessie îl făcu să tresară atunci când îl întrebă:

— De când o cunoşti pe Rachel, domnule Summers?

El oftă.

— Dacă vrei să începi să mă cunoşti, nu crezi că este timpul să-mi spui Chase?

— Presupun că da.

Jessie nu-l văzu zâmbind.

— O cunosc pe mama ta de vreo zece ani.

Jessie înţepeni. Rachel îl părăsise pe Thomas Blair cu zece ani în urmă. Jessie avea opt ani pe-atunci. Nu-şi dădu seama că Chase ar fi avut doar vreo cincisprezece sau şaisprezece ani cu zece ani în urmă. Presupuse imediat că Chase fusese iubitul lui Rachel imediat ce aceasta îi părăsise tatăl.

— Şi încă o iubeşti? întrebă ea încordată.

Chase nu răspunse imediat.

— Ce vrei să spui cu asta?

Jessie îşi schimbă tonul, încercând să pară că nu-i pasă.

— Eşti unul dintre bărbaţii ei, nu?

Chase inspiră adânc.

— Stai puţin, copilă. Asta ai crezut?

Jessie se ridică şi-l înfruntă.

— Ai venit fuguţa atunci când te-a chemat, nu este adevărat?

El râse de privirea ei lungă şi acuzatoare.

— Ai o minte murdară, Jessica. Sau ai o părere foarte proastă despre mama ta în toate privinţele?

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, spuse ea cu încăpăţânare.

El ridică din umeri.

— Presupun că o iubesc, pe cât pot iubi orice femeie.

Acest lucru o opri pe Jessie. Avu nevoie de un timp pentru a decide ce ar trebui să spună în continuare.

— Sună ca şi cum nu ţi-ar plăcea foarte mult femeile.

— M-ai înţeles greşit. Îmi plac toate femeile. Doar că nu m-am hotărât asupra uneia în mod particular.

— Îţi place să te dăruieşti tuturor? întrebă ea zeflemitor.

— S-ar putea spune şi aşa. Chase zâmbi larg. Însă numai pentru că nu am găsit încă nicio femeie lângă care să-mi placă într-atât încât să stau suficient de mult. Odată ce cred că te-au prins în mreje, romantismul e gata şi încep meschinăriile, bătăile de cap, gelozia. Atunci, este timpul să plec.

— Vrei să spui că toate femeile sunt la fel? întrebă ea încet.

— Sigur că nu. Sunt tot felul de femei în est, dar trebuie să înţelegi că doar anumite tipuri vin înspre vest: cele deja căsătorite, fiicele lor care îşi caută soţi şi femei care se prefac că nu sunt interesate... până când sunt întrebate.

— Presupun că acest din urmă grup include dansatoarele şi femeile din cârciumi, nu?

— Ele sunt cele mai amuzante, spuse el, ştiind prea bine că se afla pe un teritoriu periculos.

— Femeile uşoare, cu alte cuvinte?

— Nu le-aş numi aşa, spuse el indignat.

— Aşa ai întâlnit-o pe Rachel? insinuă ea dispreţuitoare.

El se încruntă, iritat.

— Bănuiesc că nu ţi-a spus nimeni, aşa că aş putea s-o fac eu. Rachel era singură, înfometată şi vizibil însărcinată atunci când tatăl meu vitreg, Jonathan Ewing, a adus-o acasă.

— Tatăl tău vitreg?

— Te surprinde?

Jessie era mai mult decât surprinsă. Crezuse că Ewing era tatăl lui Billy, dar era evident că acesta era fiul lui Will Phengle. Ştia Billy acest lucru? Apoi, îşi dădu seama că Rachel avea acum treizeci şi patru de ani. Cu zece ani în urmă, la douăzeci şi patru de ani, ar fi fost oricum cu mult mai în vârstă decât Chase. Aşa că probabil nu avuseseră nicio aventură.

— Unde era mama ta? întrebă Jessie.

— Murise cu puţin timp în urmă.

— Îmi pare rău.

— Nu trebuie, spuse el fără nicio inflexiune.

Era evident multă amărăciune în cele spuse de el, însă Jessie nu voia să ştie. Avea parte de suficientă amărăciune ea însăşi.

— Aşa că tatăl tău s-a căsătorit cu Rachel, deşi era însărcinată cu copilul altui bărbat?

— Tocmai din cauza acelui copil, replică Chase scurt.

Cerule, despre ce era vorba?

— Ticălosul a aşteptat naşterea copilului pentru a se căsători cu ea. Nu am nicio îndoială că, dacă ar fi născut o fată, ar fi dat-o afară din casă.

Lui Jessie i se tăie răsuflarea.

— Încă un bărbat la fel ca Thomas Blair! Şi eu care credeam că a fost unic.

— Ei bine, a existat un motiv. Tatăl tău putea avea copii. Jonathan Ewing nu putea. Era un bărbat bogat, şi avea nevoie de un fiu care să preia micul său imperiu. A fost singurul motiv pentru care s-a căsătorit cu mama mea. Nu a iubit-o, m-a vrut doar pe mine. Iar ei nu-i păsa de nimic în afară de averea lui. Ei bine, mie mi-a păsat. L-am urât de moarte. Tăcu pentru un timp, apoi continuă: Eram suficient de mare pentru a-i înţelege motivele, suficient de mare pentru a dispreţul aroganţa lui. Credea că averea îi poate aduce orice. Aşa că eu şi Ewing am dus o bătălie lungă şi istovitoare. Nu s-a sfârşit niciodată. Rachel a făcut lucrurile mai uşoare totuşi, în ultimul an în care am locuit acolo. Era bună cu mine. Îi păsa de mine şi a fost un tampon între noi doi. Mi-a fost de ajutor în acea perioadă. Înţelegi acum de ce vreau să-i întorc favoarea?

Jessie era tăcută. Copilăria lui fusese îngrozitoare, cu moartea mamei sale şi lupta cu tatăl lui. Dar mărturisirea făcută mai devreme arăta că nu era decât un ticălos uşuratic.

— Nu o cunoşti, de fapt, pe Rachel, spuse Jessie.

— Cred că o cunosc mai bine... Se opri brusc, scrutând cu ochii spaţiul din spatele ei. Cineva pare foarte

curios în legătură cu noi.

— Poftim?

— Unul dintre indienii tăi prietenoşi, fără îndoială.

Jessie se întoarse repede şi-i urmă privirea. Un indian stătea pe un ponei pătat, la ceva distanţă de ei. Stătea acolo, privind în direcţia lor. Era Tunet Alb? Nu, el ar fi venit s-o salute. Jessie se ridică şi scormoni prin coburi, scoase un binoclu şi-l îndreptă spre bărbat. După puţin timp, îl îndepărtă de la ochi şi spuse:

— Ce ar căuta *el* aici oare?

— Un indian din rezervaţie? întrebă Chase.

Ea privi înspre el şi scutură din cap.

— Pentru tine, toţi indienii sunt din rezervaţie, nu? Dumnezeule, greu de cap eşti! Am încercat să-ţi explic... Of, nu are rost.

Chase miji ochii.

— Vrei să spui că suntem în pericol?

— Eu nu sunt în pericol, dar nu ştiu despre tine, replică ea cu cruzime.

— Uite, vrei să-mi explici? spuse el pierzându-şi răbdarea.

— Acela este un războinic Sioux. Nu-şi părăsesc teritoriul decât dacă au motive serioase şi nici nu stau la distanţă privindu-te fără motive serioase.

— Crezi că ar putea fi mai mulţi?

Jessie clătină din cap.

— Nu cred. Atunci când l-am întâlnit pe Micul Şoim, săptămâna trecută, era singur.

— L-ai întâlnit săptămâna trecută? repetă Chase.

Ea se întoarse pentru a-şi pune binoclul la loc, încântată de confuzia pe care o simţea Chase.

— Am împărţit focul şi mâncarea cu el într-o noapte. Nu a fost foarte prietenos. De fapt, a fost destul de arogant. Dar ei sunt adesea aşa. Rânji apoi înspre Chase. Adevărul e că a vrut să fie prietenos cu mine într-un alt sens, dar am refuzat.

Chase reuşi să-şi ascundă neîncrederea.

— Te dorea, aşadar? Probabil de aceea este aici

acum.

Jessie se uită la el cu asprime, însă expresia lui nu dezvăluia nimic din ce se petrecea în mintea sa.

— Nu-mi imaginez de ce este aici, dar nu sunt atât de îngâmfată încât să cred că a venit după mine.

— Ei bine, în caz că totuşi acesta este motivul, de ce să nu-i arătăm că nu eşti disponibilă?

Înainte ca ea să-şi dea seama, Chase o trase în braţele sale, iar gura lui o acoperi pe a ei. Contactul fizic fu la fel de zguduitor ca o trântă de pe cal. Jessie rămase uluită în braţele lui, sprijinindu-se de el, lăsându-se pradă buzelor lui. Dar nu se mişcă nici după ce-şi veni în fire. Îi plăcea felul în care se simţea, îi plăceau gustul lui, senzaţia ameţitoare care o cuprinsese. Nu fusese niciodată sărutată în felul acesta, şi-şi dădu seama că era aşa deoarece el ştia ce făcea.

Era experienţa, desigur! Chase cunoştea foarte bine femeile, îşi aminti ea. Deşi se simţea indignată, Jessie nu reuşi să se desprindă de el.

Uitaseră însă amândoi de Micul Şoim. Chase îi dădu drumul lui Jessie de îndată ce auzi calul galopând în direcţia lor. Într-o secundă, indianul sări jos de pe cal. Chase nu avu timp nici măcar să-şi ridice mâinile pentru a se apăra înainte ca Micul Şoim, zburând prin aer, să-l lovească în gât şi să-l arunce la pământ.

Jessie privea cu ochii larg deschişi. Nu mai văzuse niciodată un salt atât de graţios de pe un cal în galop. Dar de ce nu se ridica Chase pentru a lupta? Nu mişca deloc. Micul Şoim îşi scoase cuţitul.

— Nu! îi strigă ea. Micul Şoim!

Alergă înspre el, ajungând tocmai când şi el ajunsese lângă Chase, şi păşi între ei. Ea şi Micul Şoim se uitară ţintă unul la celălalt timp de câteva momente. În cele din urmă, el îşi puse deoparte cuţitul şi se uită în jos la Chase. Vorbi furios, apoi făcu o serie de semne rapide în direcţia ei. Ea era tulburată, încercând să interpreteze cât de bine putea.

— Vrei să ştii ce este el pentru mine? Dar nu văd...

Se opri, amintindu-şi că el nu o înţelegea.

— Poate că eşti pur şi simplu nebun, murmură ea. Nu pot explica… Nu înseamnă nimic pentru mine.

— Atunci, de ce l-ai sărutat?

Jessie rămase fără suflu.

— Ticălosule! strigă ea. Ai ştiut de la bun început engleza! M-ai lăsat să mă chinuiesc să-mi amintesc limbajul semnelor… O! Când mă gândesc cât de speriată am fost, şi tot ce trebuia să faci era să-mi spui…

— Vorbeşti prea mult, femeie, mormăi Micul Şoim. Spune-mi de ce l-ai sărutat pe bărbatul ăsta.

— Nu l-am sărutat. El m-a sărutat pe mine. A făcut-o pentru ca tu să pleci; nu a existat niciun alt motiv, de vreme ce el nu mă place, iar eu nu-l pot suporta. Dar de ce naiba îţi explic toate astea ţie? De ce l-ai atacat?

— Ai vrut atenţia lui?

— Nu, dar…

Micul Şoim nu mai stătu să asculte, ci se îndreptă spre calul lui. Se sui în spinarea acestuia şi se întoarse, uitându-se în jos la ea.

— Tunet Alb s-a întors în tabără pentru iarnă, spuse el pe un ton nonşalant.

— Îl cunoşti, aşadar?

— Am făcut cunoştinţă cu el după ce te-am întâlnit. Mi-a spus că nu ai niciun bărbat, doar pe tatăl tău.

— Tata a murit de curând.

— Nu ai niciunul, aşadar?

— Nu am nevoie de unul, răspunse ea exasperată.

Micul Şoim zâmbi, surprinzând-o din nou.

— Ne vom mai întâlni, Arată-a-Femeie.

— La naiba! înjură ea, întorcându-se din nou la Chase în timp ce Micul Şoim se îndepărta călare.

Era încă întins, însă respira normal. Îi examină capul şi găsi un cucui mare. Se duse la pârâu, îşi umplu pălăria cu apă şi o aruncă peste faţa lui. El îşi reveni scuipând şi mormăind, iar ea răsuflă uşurată.

— Ticălosul acela m-a atacat? întrebă Chase, pipăindu-şi capul.

Tresări atunci când găsi umflătura dureroasă.

— Te-ar fi putut ucide, spuse Jessie cu asprime. Nu eşti cine ştie ce luptător.

El se încruntă.

— De ce eşti aşa mânioasă? A trebuit să-l împuşti?

— Nu, nu a trebuit să-l împuşc. Şi nu aş da viaţa lui pe a ta, oricum.

Veninul din vocea ei îl izbi.

— Chiar mă urăşti, nu-i aşa?

— Se vede?

Ea se îndepărtă pentru a-şi înşeua calul. El era bine. Nu avea de ce să-l mai îngrijească. Având grijă la fiecare mişcare, Chase se duse şi el la calul lui pentru a-l înşeua.

— De ce m-a atacat? Ştii cumva? întrebă el.

— Dă-ţi seama singur, ageamiule.

— La naiba! înjură el. Este prea mult să mă aştept la puţină bunătate din partea ta? Eu sunt cel care a fost rănit, să ştii.

— Dar ştii de ce? îl zeflemisi Jessie. Pentru că te-ai dat în spectacol, de aceea.

El o privi gânditor.

— De aceea eşti atât de furioasă? Pentru că te-am sărutat?

Ea nu-i răspunse. Urcă pe cal şi porni în tăcere, lăsându-l să o urmeze dacă putea. Chase urcă în şa, cu capul pulsând de durere. Nu mai era deloc sigur de ce o sărutase, dar fusese o idee proastă. Avea să se asigure că nu urma să mai cedeze niciodată acestei tentaţii.

Capitolul 10

Necazurile începură la scurt timp după ce intrară în Cheyenne. Îşi lăsară caii la un grajd, iar Jessie se duse să caute o cameră să înnopteze. Nu-i spusese lui Chase nimic despre planurile ei, aşa că el fu obligat să o urmeze, întrebându-se ce avea în minte. Abia vorbeau. Jessie îi spuse unde putea găsi un doctor dacă i se părea necesar,

apoi continuă să îl ignore. Trăsăturile ei ca de piatră şi mersul furios dădeau de înţeles că nu dorea compania lui, iar el ştia suficient de bine că, dacă ar fi întrebat despre planurile ei, i-ar fi răspuns că nu-l priveau.

La hotel, Jessie semnă în registru, iar Chase începu să facă acelaşi lucru. Însă, înainte să poată termina, registrul îi fu smuls din mână.

— E aşa cum a spus el, Charlie, strigă bărbatul de lângă Chase peste umăr, chicotind. Este un K în faţa numelui ei.

— Mă scuzi, amice? spuse Chase furios.

— O, sigur, domnule. Bărbatul îndesă registrul înapoi în faţa lui Chase. Apoi rânji. Am vrut doar să verific ceva.

Pe când bărbatul se îndepărta, Chase aruncă o privire la numele lui Jessie. Da, era un K în faţa acestuia. Se întoarse apoi, pentru a vedea că drumul ei spre uşă fusese blocat de un individ îndesat, cu pieptul larg. Lunganul care tocmai plecase de lângă Chase se strecură în spatele lui Jessie şi-i luă pistolul din toc înainte ca ea să-l poată opri.

Chase aşteptă reacţia ei. Ar fi fost drăguţ să o vadă enervându-se şi pe altcineva. Însă Jessie stătea pur şi simplu acolo, cu spatele ţeapăn, cu mâinile în şolduri, uitându-se ţintă la bărbatul îndesat.

— Laton nu glumea, zise Charlie. A zis el că numele de pe datorie este Kenneth Jessie Blair, dar eu am spus că nu, bătrânul Blair trebuie să aibă vreun fiu pe undeva. Aceluia i-a lăsat ferma. Nicio fată nu s-ar numi Kenneth. Nu am spus eu asta, Clee?

— Au fost cuvintele tale exacte, fu de acord lunganul Clee, încuviinţând din cap.

— Dar Laton a avut dreptate, ca de obicei, continuă Charlie. Avem de-a face cu un Kenneth *bona fide.* Nu arată exact ca un Kenneth?

— Ba da, cu pantaloni cu tot, fu de acord Clee din nou, chicotind înfundat.

— V-aţi distrat suficient, domnilor, iar eu m-am săturat, spuse Jessie pe un ton scăzut, uitându-se la Clee. Îmi voi lua acum pistolul înapoi.

— Chiar aşa? zise Clee rânjind. Pentru ce, dacă nu eşti suficient de bărbată să-l foloseşti? Sau eşti?

Bărbaţii izbucniră în râs, încântaţi de glumă. Jessie nici nu clipi înainte de a-i trage lui Clee un pumn în gură. Acesta scăpă pistolul ei din mână, iar chipul lui Charlie se umplu de furie. Lovi cu piciorul pistolul, îndepărtându-l de ea, şi îi prinse braţele.

Chase văzuse destul.

— Dă-i drumul doamnei, amice, spuse el, împingându-l pe Clee în perete.

— Îi spui doamnă acestei pisici sălbatice? mugi Charlie.

Îi dădu totuşi drumul lui Jessie, iar ea îşi recuperă pistolul.

— V-a trimis Bowdre să mă hărţuiţi? întrebă ea, uitându-se ţintă la Charlie.

Lui Charlie nu-i plăcu această întorsătură a situaţiei. Lui Laton nu avea să-i placă să audă despre asta. Dacă ea mergea la el şi făcea scandal în faţa altora, avea să fie furios. Laton voia să fie sigur că nimeni nu avea să arate cu degetul înspre el.

— Laton nu are nicio treabă cu tine, fată. Îşi vrea doar banii. A fost ideea lui Clee să ne distrăm un pic cu tine. N-ai pic de umor, fato, mormăi Charlie.

— O, am umor din plin, zise Jessie. Cred că ar fi foarte amuzant să bag un glonţ în tine. Apoi spuse: Stai departe de mine, domnule.

— E o adevărată dulceaţă, nu-i aşa? murmură Charlie în timp ce el şi Clee o priviră ieşind pe uşă.

Chase o ajunse din urmă în mijlocul străzii.

— Stai puţin, fetiţo.

Îi apucă braţul pentru a o opri.

— Ce vrei? izbucni ea.

El se uită la ea, nevenindu-i să creadă. Era furioasă din cauza intervenţiei lui!

— Jur, copilă, cineva ar trebui să pună băţul pe tine. Nu te poţi plimba de colo-colo aruncând pumni în stânga şi-n dreapta, după bunul-plac. Data viitoare s-ar putea să nu

fii atât de norocoasă.

— Cine naiba te-a făcut îngerul meu păzitor, Summers? scuipă ea.

Erau din nou într-un impas. Iar ea avea dreptate. Nu era gardianul ei. Chase zâmbi larg.

— Am crezut că am căzut de acord să-mi spui Chase.

— Şi eu am un nume, care nu este „copilă”, spuse Jessie.

El râse.

— *Touché!* Cum ea continuă să meargă, el păşi alături de ea. Unde mergi acum, dacă nu te superi să te întreb?

— La biroul şerifului.

— Din cauza celor întâmplate?

— De ce l-aş deranja pe şerif pentru asta?

Părea cu adevărat nedumerită.

— Atunci, de ce?

— Cine ar şti mai bine decât el cine este în oraş, cine este doar în trecere, cine caută de lucru? Sper că are câteva sugestii, astfel încât să termin astăzi ce am de făcut şi să mă întorc la fermă dimineaţă.

— Atunci, vin cu tine, dacă nu te superi, spuse el. Şeriful ar trebui să ştie despre întâlnirea cu indianul acela.

Jessie se opri brusc.

— De ce?

— Ar putea fi şi alţii în zonă, replică Chase. Nu crezi că ar trebui să ştie?

— Nu, spuse ea cu emfază. Uite, şeriful ar râde de tine dacă te-ai apuca să bâigui despre indieni ostili în zonă. Ştie el mai bine. Dar, dacă te-ar auzi alţi oameni, ar putea crea panică. Atunci, ai cădea într-o lumină proastă, pentru că Micul Şoim a fost singur, şi sunt convinsă că deja se îndreaptă spre nord.

Porni mai departe, însă Chase nu o mai urmă. Se uită după ea cu ochii precum cărbunii încinşi. O făcuse din nou: îl făcuse să se simtă ca un idiot. La naiba, o făcea intenţionat!

Găsi un bar, fără prea mari eforturi. După câteva băuturi, fu în stare să se domolească. Se alătură unui joc de

cărţi. Fu surprins să îi fie prezentat lui Laton Bowdre, care juca şi el la aceeaşi masă. Bărbatul subţire, mustăcios, cu părul fin, obrajii ascuţiţi şi cu o înfăţişare de avar era exact aşa cum şi-l închipuise Chase. Ziua nu avea să fie complet pierdută, în cele din urmă.

Capitolul 11

Bătaia la uşă veni când Jessie termina de tras cizmele. Era Chase. Ea hotărâse să facă efortul de a fi mai drăguţă cu el, aşa că-i deschise cu un „bună dimineaţa” aproape vesel. El arăta îngrozitor. Bărbia îi era acoperită de barba nerasă, hainele îi erau mototolite, iar ochii îi erau roşii de la prea mult fum şi prea puţin somn. Poate că nu dormise deloc.

Chase nu era însă prea obosit pentru a nu observa de îndată schimbarea suferită de Jessie. Pe lângă faptul că arăta proaspătă şi curată şi mai drăguţă decât avea vreo fată dreptul să arate dimineaţa devreme, mai şi zâmbea.

Ajunse la propria concluzie.

— Bănuiesc că ţi-ai angajat ajutoarele şi eşti fericită să mergi acasă?

— De fapt, replică Jessie, am găsit un singur om care să-şi merite plata. Ceilalţi doi cu care am stat de vorbă nu ştiu deosebi o vacă de un juncan.

Chase chicoti.

— Băieţi de oraş.

— Băieţi de oraş, fu Jessie de acord, zâmbind alături de el.

— Nu pleci astăzi, aşadar?

— Presupun că nu, decât dacă am noroc acum dimineaţa. L-am pus pe Ramsey, tipul pe care l-am angajat, să pornească spre fermă. Nu are rost să piardă timpul aici, nici măcar pentru o zi.

— Eşti sigură că i-ai explicat corect cum să găsească ferma?

O tachina, arătându-i că nu mai avea resentimente pentru ziua în care-i oferise indicaţii greşite. Ea zâmbi larg.

— Cred că se descurcă, de vreme ce e de prin locurile astea.

Era plăcut să o vadă din nou într-o dispoziţie agreabilă, aşa că spuse, mânat de impuls:

— Uite, nu are rost să mai angajezi alt om de vreme ce sunt şi eu la fermă. Aş putea face ceva să-mi câştig pâinea cât stau acolo.

Jessie nu-l luă în serios.

— Nu te pricepi la vite, spuse ea, uimită.

— Cine spune că nu? Am condus turme din Texas până în Kansas.

— Cât de des? întrebă ea.

— O dată, admise el. M-am angajat doar de dragul companiei, de vreme ce mergeam în aceeaşi direcţie şi nu mă grăbeam. O dată a fost de-ajuns.

Ea era uimită.

— Te pricepi, aşadar, la vite? Nu aş fi ghicit niciodată.

— Recunosc că nu am participat niciodată la marcarea lor, dar am învăţat să mă descurc binişor cu lasoul. Pot ţine ritmul destul de bine. Şi cunosc şi diferenţa dintre o vacă şi un juncan.

Ea râse.

— Presupun atunci că eşti angajat, Chase.

El zâmbi.

— Dă-mi o oră să mă împrospătez, şi putem porni înapoi.

Ea zâmbi din nou.

— Ne întâlnim jos pentru micul dejun.

Însă Jessie scutură din cap privindu-l cum ieşea din cameră. Nu ar fi crezut niciodată. Chase nu trebuia să muncească la fermă. Rachel îl invitase ca oaspete. Şi-atunci, de ce-şi oferise ajutorul?

Chase se întreba exact acelaşi lucru. Ceea ce-l încurca şi mai mult era faptul că avea în buzunar poliţa lui Thomas Blair. Îi luase toată noaptea să o câştige de la Bowdre, dar reuşise. Nu era sigur de ce nu-i spusese lui Jessie adevărul

despre recuperarea poliţei. Poate pentru că avea sentimentul că asta urma să o înfurie – din nou.

Oftă. Nu era deloc sigur că problemele ei se terminaseră, nu după lipsa de graţie cu care Bowdre renunţase la poliţă. Chase îşi dădu seama că era posibil să fi înrăutăţit lucrurile.

*

Se întoarseră în Rocky Valley târziu în acea după-masă. Jeb le povesti cu înflăcărare despre antilopa lăsată în pragul uşii din spate cândva după plecarea lui Jessie spre Cheyenne. Nimeni nu văzuse cine adusese animalul, proaspăt ucis. Nimeni nu ştia cine ar fi putut fi. Dacă cineva aducea carne proaspătă cuiva, de obicei aştepta mulţumiri pentru un asemenea dar generos.

Dar Jessie ştiu pe dată cine era misteriosul furnizor. Nu putea fi altcineva decât Micul Şoim. În timp ce pregăteau caii pentru noapte, ea îi spuse lui Jeb:

— Îţi aminteşti de tânărul Sioux despre care ţi-am povestit? Micul Şoim? Ei bine, ne-am întâlnit cu el în câmp ieri după-masă.

— Serios? întrebă Jeb şi fluieră. El o fi?

— Aşa se pare.

— Drăguţ din partea lui, chicoti Jeb.

Jessie îi aruncă o privire lui Chase. El îşi ţesăla calul auriu, prefăcându-se că nu asculta.

— Presupun că nu eşti de acord? întrebă Jessie direct.

El nu-şi ridică privirea.

— Sunt sigur că aveţi amândoi motive întemeiate pentru a crede că este vorba de Micul Şoim. Eu mor de curiozitate să ştiu care este scopul lui, atâta doar.

— Nu ştii prea multe despre indieni, nu-i aşa, tinere? chicoti Jeb.

— Încep să cred că nu, răspunse Chase fără ranchiună.

— Indienilor nu le place să fie îndatoraţi nimănui, cu atât mai puţin unui alb. Micul Şoim a mâncat din mâncarea

lui Jessie şi s-a încălzit la focul ei fără să-i dea nimic în schimb. Jeb râse înfundat. Asta trebuie să-l fi chinuit. Aşa că acum şi-a plătit datoria cu vârf şi îndesat. A fost generos din partea lui. Antilopa aceea mare i-ar fi hrănit întregul trib.

— Înţelegi acum de ce era atât de departe în sud, adăugă Jessie. Trebuia să mă lase să-l văd, altfel nu aş fi ştiut niciodată că şi-a plătit datoria.

— Da, dar asta nu explică restul evenimentelor de ieri, spuse Chase scurt.

Jessie râse în timp ce se apropie de el şi-i puse o mână pe braţ.

— Haide. Sunt sigură că lui Billy îi va plăcea să audă cum ai fost atacat de un Sioux sălbatic şi ai supravieţuit pentru a povesti asta. Iar eu promit să nu te întrerup dacă înfloreşti povestea.

Îl tachina, dar el nu se supără. De fapt, întâmplarea despre care vorbeau îi ieşise cu totul din minte în secunda în care ea îl atinsese. Uşoara ei atingere îi părea să-i ardă braţul, chiar şi după ce ea se îndepărtase.

Capitolul 12

Deşi era frânt de oboseală, somnul îl ocolea pe Chase în acea noapte. Mintea nu îl lăsa să se odihnească. Ce naiba putea face un bărbat care dorea o fată de care nu se putea atinge?

Jessie era doar un copil. Ei bine, poate nu chiar copil. Dar era fiica lui Rachel. Aşa că, şi dacă ea ar fi fost de acord, nu ar fi putut-o avea fără să se căsătorească cu ea – nu pe fiica lui Rachel.

Chase nu era nicidecum pregătit să se aşeze la casa lui. Avea doar douăzeci şi şase de ani, şi încă erau prea multe lucruri pe care dorea să le facă. Unul dintre ele era să-şi găsească tatăl. Amânase acest lucru vreme de câţiva ani, după ce nu reuşise să dea de urma lui în California,

unde mama lui pretinsese că-l întâlnise pe Carlos Silvela. Poate că acum era momentul să-şi continue cercetările. Ar trebui să meargă în Spania, unde se presupunea că era casa tatălui său? Oricum, era mai bine să se gândească la asta decât la o fată-femeie de optsprezece ani la care nu avea de ce să se gândească.

Dar asta nu funcţionă pentru mult timp. Nimic nu funcţiona. În minte continuau să-i apară ochii aceia turcoaz, nasul în vânt, bărbia îndărătnică şi fundul frumos rotunjit.

„La naiba!”

Sări din pat ca şi cum ar fi găsit-o acolo. Avea nevoie de aer curat, de aer rece, poate chiar de o partidă de înot în pârâul care curgea prin spatele casei. Aruncând pe el câteva haine pe întuneric, Chase ieşi din cameră doar pentru ca motivul chinurilor sale să-i cadă drept în braţe. Preţ de o secundă, se întrebă dacă nu cumva visa. Dar căldura şi mirosul ei erau reale. Apoi, văzu că ea ajunsese accidental în braţele lui. Jessie se îndepărtă de el.

— Scuze, şopti ea, nu te-am văzut.

— Este întuneric aici, reuşi să-i răspundă Chase.

— Nu am putut dormi, explică Jessie. Mă gândeam să ies să călăresc. Luna este suficient de strălucitoare.

— Şi eu am avut aceeaşi problemă. De ce nu mergem împreună?

— Dacă vrei, spuse ea, pornind spre bucătărie fără să-l mai aştepte.

Chase nu se mişcă. Îi venea să-şi rupă propriul gât. Nu putea nicicum înţelege de ce se oferise să meargă cu ea. Era ultimul lucru pe care-l voia de fapt. Trebuia să se distanţeze de ea. Apoi, se adună, certându-se că se lăsa speriat de o fetişcană de o şchioapă. Oricum nu o putea lăsa să meargă singură.

Jessie deschise drumul spre zona deluroasă de la poalele munţilor, în loc să o ia spre câmpie, mânându-şi calul în sus spre un loc ce oferea o privelişte minunată asupra văii Nu trecu mult până ajunseră în locul respectiv. Copacii se despărţeau pe o coamă înaintea unei privelişti atât de frumoase, încât îţi tăia răsuflarea, mai ales în

lumina lunii, astfel că amândoi fură fermecaţi

— Este minunat, nu-i aşa? spuse el şoptit în timp ce descălecau.

— Pârâul arată ca argintul lichid în lumina asta, răspunse ea, arătând în jos. Iar acolo se pot vedea câteva fire de apă. Mai este unul mai departe, în care îmi place să înot. Este o zonă frumoasă şi însorită, bine izolată.

— Nu te gândeşti să înoţi acum, nu? întrebă Chase alarmat.

Jessie râse încet.

— Sigur că nu. Este prea frig noaptea. Se uită atentă la el şi se încruntă. Uită-te la tine! De ce nu ţi-ai luat o jachetă?

— Nu m-am gândit, spuse el neconvingător. Dar sunt bine, serios.

— Nu eşti. Ea luă pătura de rezervă pe care o ţinea mereu în coburi. Uite. Poţi să te înfăşori în pătura asta pe drumul de întoarcere.

Se aplecă înspre el şi-i înfăşură pătura în jurul umerilor. Apropierea aceea fu mai mult decât putu el suporta. Ea era la doar câţiva centimetri distanţă. Braţele lui acţionară singure, încercuindu-i talia şi aducând-o mai aproape de el. Buzele lui le căutară pe ale ei. El era neputincios, incapabil să dea ascultare instinctelor care-i spuneau că greşea, aşa că lăsă totul în seama lui Jessie, rugându-se în sinea lui ca ea să lupte cu el. Poate că asta avea să-l aducă înapoi cu picioarele pe pământ.

Dar Jessie nu avea nicio intenţie de a se lupta. Fusese prinsă cu garda jos şi nu se mai gândea la nimic decât la fluturii din stomac şi la căldura care creştea în interiorul ei. Presiunea buzelor lui crescu, făcând să crească şi dorinţa ei.

Limba lui îşi făcu apoi loc printre buzele ei, iar ea deschise gura pentru a-i permite accesul, încântată de noul asalt. Gemu moale şi se lipi şi mai tare de trupul lui musculos. Putea simţi dorinţa lui şi era extrem de excitată de asta. Chase renunţă la bătălia lui tăcută şi cedă. Jessie avea să fie a lui. Nu mai avu niciun gând legat de

consecinţele acestui fapt.

O trase jos pe pământ, cu pătura întinsă sub el. Reuşi să o ţină în aceeaşi poziţie, astfel încât ea stătea deasupra lui, cu picioarele filtre ale lui. Greutatea ei presând pe trupul lui avu şocul unui fulger. Chase se rostogoli, aducând-o sub el. Mişcările lui aveau o insistenţă frenetică.

Jessie îl simţi deschizându-i cureaua şi trăgând de cămaşa ei. Mâinile lui se mişcară în sus pe sub cămaşă şi ajunseră la sâni, iar mici sunete de plăcere îi scăpară, înnebunindu-l şi mai mult pe Chase. Acesta era prea mistuit de pasiune pentru a fi blând, dar şi ea se simţea la fel. Jessie rupse unul din nasturii cămăşii lui, încercând să ajungă la piele. Pielea lui era fierbinte, o ardea, iar muşchii spatelui său erau tari şi încordaţi. Ea îşi înfipse degetele în muşchii aceia, agăţându-se sălbatic de el

O voce mică din capul ei o întrebă ce naiba făcea, dar Jessie o ignoră. Îşi duse mâinile la pieptul lui, trecându-şi degetele prin părul lui, ajungând la umeri, la gâtul încordat şi prinzându-se în părul lui Chase.

Buzele lui le devorau pe ale ei acum, strivindu-le, dar ea îl impulsiona să continue. El trase de pantalonii ei, iar Jessie îl ajută să-i împingă în jos pe picioare. Dar, când el ajunse să se chinuiască să-i înlăture cizmele ei pentru a-i da pantalonii jos complet, ea îl opri. Era în flăcări. Nu suporta să-l lase să se desprindă de ea, nici măcar pentru un moment. Îl prinse de păr şi-l trase în jos, deasupra ei.

— Te vreau acum, îi şopti ea răguşit. Acum!

Buzele lui îi arseră gâtul, mişcându-se spre ureche.

— Dar vreau să te simt cu totul…

— Acum, Chase!

Dorinţa lui de a-i simţi pielea lipită de a sa, de a o privi în lumina lunii nu era la fel de puternică precum chemarea ei imperioasă. Se dezbrăcă într-o secunda, iar ea îşi ridică genunchii de-o parte şi de alta a trupului său. Căldura ei umedă uşură intrarea lui, însă Chase se abţinu timp de un moment delicios, dorind să savureze acea primă mişcare de pătrundere. Apoi însă, îşi găsi drumul blocat de ultimul lucru la care s-ar fi putut gândi.

— O, Dumnezeule, icni el, simţindu-se mai groaznic decât în oricare alt moment al vieţii sale, îmi pare rău, Jessie.

Ea nu-i dădu atenţie, împingându-şi şoldurile înainte cu insistenţă. Apoi icni. Nimeni nu-i spusese că urma să aibă parte de durere. Dar aceasta se atenuă şi apoi dispăru cu totul, iar dorinţa imperioasă se întoarse, cuprinzând-o ca un potop.

El se mişca înăuntrul ei, iar ea se delecta simţindu-i întreaga lungime. Chase era mai blând decât i-ar fi plăcut ei, mai lent, dar găsi că această tortură aleasă avea beneficiile ei, intensificându-i dorinţa, prelungindu-i foamea. Iar atunci când păşi pe culme, explozia care urmă continuă fără oprire.

După câteva momente, Chase se prăbuşi şi rămase nemişcat, iar Jessie îl îmbrăţişă strâns, cu tandreţe.

— Minunat, murmură ea visătoare.

El îşi înălţă capul.

— Mai mult decât crezi, spuse el duios.

Buzele lui o mângâiată cu o atingere catifelată şi se plimbară spre gâtul ei, apoi spre ureche. Îşi lăsă capul pe umărul ei cu un oftat profund de mulţumire. Chase nu se simţise niciodată mai relaxat şi mai fericit. Începea să-l cuprindă somnul, dar luptă contra acestuia, dorind să savureze cât mai mult senzaţia de a o avea în braţele lui.

Nu semăna cu nicio altă femeie cu care fusese vreodată. Îi era necunoscută pasiunea aceasta intensă din partea unei femei. Jessie fusese la fel de sălbatică şi de nestăpânită ca el în dorinţa de a-l avea. Nici măcar virginitatea nu o oprise. Virginitatea! Uitase de asta. La naiba! Dar terminase acum!

Jessie îl simţi tensionându-se brusc.

— Ce este? întrebă ea.

— Nimic, replică el prea repede.

Jessie se încruntă.

— Îţi pare rău că am făcut asta, nu?

— Ţie nu îţi pare rău? contracară el.

— De ce ar trebui să îmi pară rău?

— Erai virgină! spuse el cu durere în glas.

Jessie zâmbi.

— Sigur că eram. Ai crezut altceva?

El se simţi prins în capcană.

— Ei bine, nu te purtai ca o virgină în ziua în care ne-am cunoscut.

— Ah, da, răspunse Jessie cu dispreţ. Aia nu a fost nimic. Doar că nu-mi dădeam seama de ceea ce făcea Blue.

— Presupun că la fel ai putea spune şi despre ce s-a întâmplat aici în această noapte.

Jessie zâmbi larg, gândindu-se că el era gelos.

— Am fost perfect conştientă de fiecare lucru pe care l-ai făcut.

El tăcu, ceea ce o făcu să se simtă confuză.

— Nu înţeleg de ce eşti supărat, spuse ea.

— Erai virgină! Nu aveam dreptul… M-aş fi oprit.

— Ştiu, spuse ea încet, amintindu-şi de momentul în care el se oprise, într-adevăr. Dar mă bucur că nu ai făcut-o.

— Te-ai asigurat că nu mă voi opri, nu-i aşa?

Ea chicoti.

— Nu văd nimic amuzant în asta, Jessie

— Eu nu văd care este problema. Şi eu te-am dorit, să ştii. Dacă eu nu sunt supărată din cauza celor petrecute, de ce să fii tu?

— Nu o să ai aşteptări… deloc… din cauza asta?

În timp ce vorbea, se întoarse pe cealaltă parte şi începu să se îmbrace.

— Ce vrei să spui, despre ce aşteptări vorbeşti? întrebă ea cu prudenţă.

— Haide, Jessie, ştii ce vreau să spun. Sunt sigur că nu eşti ca majoritatea virginelor, care se dăruiesc doar pentru a prinde bărbatul în capcană, dar, dacă Rachel află despre asta, ştiu că va insista…

— Să ne căsătorim, termină Jessie propoziţia, înţelegând acum despre ce vorbea Chase. Şi sigur că nu sunt suficient de bună pentru a mă căsători cu tine.

— Nu am spus asta.

Ea îl plesni cu toată furia care îi creştea în interior.

— Ticălosule! scuipă ea, ridicându-se iute. Nu a contat cât timp ai obţinut ce ai vrut, dar, după ce s-a terminat, ai început să te temi de consecinţe, nu-i aşa?

— Jessie…

— Să te ia naiba, te urăsc! M-ai făcut să mă simt murdară, uneltitoare şi necinstită. Dar eu nu sunt aşa! Te urăsc pentru asta!

El şi-ar fi putut tăia limba.

— Jessie, îmi pare rău, începu Chase plin de remuşcări, dar ea se îndepărta deja, pentru a se îmbrăca departe de el.

Odată îmbrăcată, apucă pătura şi încălecă.

— Ai stricat ce s-a întâmplat şi nimic nu mai poate schimba asta, îi strigă ea. Nu m-aş mărita cu tine nici dacă m-ai implora. Aşa că nu trebuie să te temi că-i voi povesti lui Rachel. Nu am nevoie ca ea să-mi amintească de ceva ce vreau să uit.

Jessie porni călare. Cel puţin, Chase ştia că nu trebuia să o urmărească.

Capitolul 13

Chase se trezi în zori. Nu se grăbi să se întoarcă la fermă, încercând să se gândească la ce i-ar putea spune lui Jessie. Îi distrusese prima întâlnire cu dragostea şi voia cu disperare să o facă să se simtă mai bine.

Rachel era în tindă, arătând deosebit de drăguţă într-o rochie de un verde primăvăratic, cu rânduri de volane albe adunate în spate în turnură. Părul ei auriu era prins într-un coc strâns la baza gâtului, cu şuviţe ondulate la tâmple.

Arăta elegantă. Rachel arăta mereu elegantă, modestă şi echilibrată, ca şi cum nimic nu ar fi putut-o scoate din fire. Era un lucru pe care Jonathan Ewing îl admirase la ea. Şi era singurul lucru care îl enerva pe

Chase, acest autocontrol nenatural.

— Dumnezeule, Chase, arăţi ca şi cum ai fi stat afară toată noaptea, spuse Rachel în timp ce el se apropia de casă.

El se uită în jos şi zâmbi larg, frecându-şi barba uşor crescută.

— Am stat. Nu am putut dormi azi-noapte şi am mers să călăresc. Doar că m-am rătăcit în întuneric, aşa că m-am culcat acolo până la răsăritul soarelui.

Ea scutură din cap.

— Sincer, Chase, asta nu prea îţi stă în fire.

— Ei bine, nu am fost chiar eu însumi de când am venit aici, Rachel, replică el. Fiica aceea a ta are un fel de a schimba oamenii.

Ea ignoră această remarcă.

— Nu se presupunea că începi să lucrezi în dimineaţa aceasta?

El se simţi ruşinat. Uitase.

— Ba da. Jessie a plecat deja?

— Nu ştiu, oftă Rachel. Nu-mi spune niciodată nimic.

— Bună dimineaţa, tinere. Jeb veni din lateralul tindei şi-l zări pe Chase. Am băgat de seamă că armăsarul tău nu a dormit în boxă azi-noapte. Te întorci de undeva?

— Da, replică Chase, fără alte explicaţii.

Jeb mormăi, văzând că nu avea să mai obţină alte informaţii. Se întoarse spre Rachel, arătându-i lui Chase prin poziţia sa că-l ignora.

— Am crezut că trebuie să vezi asta, să nu te mai enervezi ca înainte, îi spuse el morocănos.

Ea îi smulse biletul din mână şi-l de repede, gemând:

— Nu, nu din nou!

Chase descălecă şi citi bucata de hârtie.

Jeb,

Trebuie să plec pentru un timp. Ai grijă de fermă pentru mine.

Spune-i lui Mitch să pornească la drum fără mine dacă

nu mă întorc înainte să fie gata. Se poate descurca. Ştii unde să mă găseşti dacă este nevoie de mine.

Jessie

— Unde a plecat de data asta, Jeb? întrebă Chase.

— Unde a fost şi ultima oară, spuse Jeb pe un ton nu prea plăcut.

— Iarăşi începi cu asta? explodă Chase.

— Tu ştii unde e, Jeb. Trebuie să mergi după ea, spuse Rachel.

— Nu pot face asta. Scutură din cap cu încăpăţânare. Doar dacă este nevoie de ea aici, aşa cum a spus.

Rachel se întoarse spre Chase, cu ochii ei mari plini de nelinişte.

— În regulă, Rachel, mormăi el. Nu am mai călărit atâta de când am bătut toată California căutându-l pe tata.

Ea îşi puse o mână pe braţul lui.

— Nu ştii cât de mult apreciez acest lucru, Chase.

— Ştiu, spuse el. Dar fiica aceea a ta nu va fi deloc mulţumită atunci când o voi găsi.

Nu era încântat de această a doua vânătoare de cai verzi pe pereţi. Iar faptul că Jessie fugise îl făcea să se simtă inconfortabil, după cele întâmplate în noaptea de dinainte. Plecase din cauza lui.

Capitolul 14

Era minunat să fie din nou cu Tunet Alb şi cu familia acestuia, era minunat să-şi lase pistoalele deoparte şi să poarte hainele indiene pe care Micuţa Pasăre Cenuşie o ajutase să şi le facă, să-şi împletească părul şi să-şi înfăşoare în jurul capului bentiţe frumos decorate cu mărgele. Era minunat. Dar nu era la fel ca înainte, deoarece acum exista un intrus.

Micul Şoim o urmase în satul Cheyenne. Nu se

întorsese în nord, ci rămăsese în zonă. Dacă se învârtise în jurul văii, pândind-o, nu era posibil să o fi văzut în noaptea aceea, cu Chase? Se simţea mai stânjenită ca oricând. De ce continua să o urmărească? Tunet Alb nu putea explica, spunea doar că Micul Şoim ceruse să discute cu ea.

Reuşise să uite de Micul Şoim în noaptea precedentă. Ea şi Tunet Alb petrecuseră multe ore povestind, iar ea îşi deschisese inima în faţa lui, mai ales în privinţa morţii tatălui ei. Compasiunea lui o făcuse să plângă, ceea ce era bine. Apoi continuase să-i povestească despre Rachel şi necazurile ei recente, dar el nu avusese de oferit nicio soluţie. Dintr-un oarecare motiv, nu-i pomenise nimic despre Chase. Poate că se simţea prea ruşinată.

În această după-masă, Jessie aştepta în cort sosirea intrusului, împreună cu prietenul ei. Aveau tot cortul la dispoziţie. Fratele mai mic al lui Tunet Alb era plecat la vânătoare de iepuri şi câini de prerie cu prietenii, cu arcuri şi săgeţi pe măsura lor. Tovarăşul Lupilor era afară, jucând cărţi cu unii dintre indienii mai în vârstă. Apă Curgătoare şi Micuţa Pasăre Cenuşie tăbăceau pielea unui bivol în spatele cortului, iar vocile lor blânde ajungeau din când în când la urechile lui Jessie. Conversaţia lor o amuza.

— Te-am văzut zâmbindu-i lui Ceainicul Sur, fiica mea, şi ţi-am spus de nenumărate ori că nu trebuie să schimbi ocheade sau zâmbete cu un bărbat, cu atât mai puţin cu unul care te curtează.

— Dar a fost doar un zâmbet mic, mamă, protestă Micuţa Pasăre Cenuşie.

— Fiecare mic zâmbet îţi scade valoarea. Va crede că te-a câştigat deja, aşa că nu va oferi prea mulţi cai. Vrei să fii o soţie săracă?

— Nu, mamă. Vocea fetei era supusă. Îmi voi aminti să nu mai zâmbesc atât de mult.

— Să nu zâmbeşti deloc, fiica mea, spuse Apă Curgătoare, admonestând-o. Şi nu-i lăsa pe Ceainicul Sur sau pe Câinele Alb să stea atât de mult atunci când vin în vizită.

— Da, mamă.

— Ţi-a cerut vreunul din cei doi tineri să fii soţia lui?

Vocea femeii deveni şi mai serioasă.

— Nu, încă nu.

— Ei bine, aminteşte-ţi să refuzi prima dată când eşti întrebată. Refuză cu blândeţe, dar lasă-i să ştie că nu eşti uşor de cucerit.

— Dar, mamă…

— Ascultă-mă. Îţi spun lucrurile astea pentru binele tău, spuse Apă Curgătoare cu răbdare. Nu-i lăsa pe nici unul să te vadă atunci când eşti singură, nici măcar pe cel pe care-l preferi. Nu trebuie să laşi vreun bărbat să te atingă, fata mea, cu atât mai puţin pe sâni. Dacă un bărbat îţi atinge sânii, consideră că îi aparţii. Ai vrea ca aceşti doi pretendenţi ai tăi să se lupte unul cu celălalt doar pentru că unul se laudă că te-a cucerit înainte să obţină consimţământul? Nu, nu ai vrea, pentru că cel pe care-l preferi ar putea pierde. Ai făcut deja o alegere? Soţul meu îl preferă pe Câine Alb, iar eu la fel, dar, dacă totuşi Ceainic Sur oferă mai mult, atunci…

Vocile lor se îndepărtară. Faţa lui Jessie era roşie ca focul. Ea îl lăsase pe Chase Summers să îi atingă sânii şi să facă multe alte lucruri. Dar el nu era indian. Nu avea să creadă că-i aparţinea. Nu, chiar opusul. Chase o cunoscuse în cel mai intim mod, apoi nu mai dorise să aibă de a face cu ea!

Tunet Alb o privise pe Jessie cu atenţie, şi o cunoştea de mult timp.

— Roşeşti. Ai fost atinsă de un bărbat, Arată-a-Femeie? o tachină el.

Jessie icni. Putea să-i vadă gândurile? Era ciudat, şi se mai întâmplase de multe ori înainte.

— Doreşti să vorbeşti despre asta? întrebă el, ezitând.

— Nu, nu încă.

— Nu a fost Micul Şoim?

Ea râse amar, iar el fu şocat.

— Cel puţin, el nu ar dori o femeie, pentru ca în momentul următor să decidă că nu mai este demnă de el.

— Cine te-a tratat astfel?

Tunet Alb se ridică furios.

— Aşează-te, prietene, spuse Jessie cu blândeţe. Am avut, probabil, o parte la fel de mare de vină în cele întâmplate. Am fost naivă.

— Dar suferi.

— Voi trece peste asta.

Jessie reveni la tocatul cireşelor sălbatice, cu sâmburi cu tot, într-un mojar de piatră. Mai târziu, aveau să fie uscate şi amestecate cu fâşii de carne de bivol şi grăsime pentru a face *pemmican,* un fel de mâncare ce rezista luni de zile. El se îndepărtă de ea, lăsând-o cu gândurile ei. Jessie era bucuroasă că-i povestise. Avea să înţeleagă dacă devenea brusc prost dispusă.

Tunet Alb era un bărbat înţelept şi atent pentru cineva atât de tânăr. Era, de fapt, doar cu doi ani mai mare decât ea. Cât de mult îl iubea pe prietenul ei drag! Îi aruncă o privire şi zâmbi când el privi în sus spre ea. Indienii Cheyenne erau cei mai înalţi dintre triburile din câmpie, iar Tunet Alb avea un metru şi optzeci de centimetri înălţime. Era, de asemenea, tulburător de frumos, cu ochii albaştri uluitori moşteniţi de la tatăl său. Pielea lui avea culoarea cuprului, mai mult din cauza soarelui. Era un tânăr războinic care îşi dovedise deja bărbăţia, şi era mai puternic decât majoritatea celorlalţi războinici. Jessie era mândră de prietenia lor.

Micul Şoim intră după câteva minute în cort, fără să facă zgomot. Purta o cămaşă rezervată ocaziilor speciale, făcută din pielea unui muflon. Mânecile lungi erau franjurate, la fel ca pantalonii, iar cusătura cu mărgele era deosebită. Ici-colo se vedeau atârnând ciucuri şi mici bucăţi de metal şi scoici. Cozile lui împletite aveau la capete bucăţi albe de blană şi erau împodobite cu o singură pană albastră, la fel ca aceea pe care i-o lăsase lui Jessie.

Tunet Alb era impresionat şi îngrijorat. Felul în care era îmbrăcat indianul Sioux prevestea ceva important, iar el se temea că ştia despre ce era vorba. Nu părea încântat.

Urmând protocolul, Micul Şoim aşteptă să fie invitat să se aşeze. Tunet Alb îl lăsă să aştepte puţin, uitându-se la

Jessie pentru a vedea dacă ea înţelegea semnificaţia vizitei. În cele din urmă, oftă şi îi ură bun venit tânărului, vorbindu-i în limba Sioux. Jessie îi privi vorbind, devenind tot mai nerăbdătoare în timp ce conversaţia continua fără ca ea să înţeleagă vreun cuvânt. Crezuse că Micul Şoim dorea să discute cu ea. Începea să devină iritată.

În cele din urmă, Micul Şoim se întoarse spre ea, iar Tunet Alb spuse:

— Cere permisiunea de a vorbi cu tine.

Jessie replică:

— Dar am fost deja de acord să vorbesc cu el. Nu de aceea este aici?

— Acum, cere permisiunea în mod formal.

Jessie îşi reţinu un rânjet la absurdul situaţiei.

— Atunci, sunt de acord, în mod formal.

Tunet Alb continuă pe un ton solemn:

— A mai cerut, de asemenea, ca eu să-i fiu interpret.

— Dar de ce? Doar vorbeşte engleza.

— Nu-i place să o folosească atunci când nu este necesar, explică Tunet Alb.

Jessie era enervată.

— Atunci, de ce a învăţat-o?

— Doreşti să-l întreb asta?

— Pot să-l întreb eu, îi tăie ea vorba.

— Nu-i vorbi lui direct, o avertiză încet Tunet Alb. Nici nu-l privi atât de îndrăzneţ, dezvăluind la ce te gândeşti.

Ea râse.

— Ştii că vorbeşti exact ca mama ta?

— Fii serioasă, femeie. Tunet Alb se încruntă la ea. *El* este serios. În plus, pentru ce intenţionează el, este obişnuit să se adreseze prin intermediul unei alte persoane. Ridică întrebător dintr-o sprânceană în direcţia ei. Înţelegi acum?

Fruntea lui Jessie se încreţi. Ce încerca să-i spună? Nu-l văzuse niciodată pe Tunet Alb atât de criptic.

— Poate că ar trebui să continuăm, sugeră Jessie, aruncând o privire temătoare înspre Micul Şoim.

Cei doi bărbaţi vorbiră în cele din urmă, iar teama lui

Jessie crescu şi mai mult atunci când îşi dădu seama că se certau. Îşi dorea să aibă o idee despre tema acestei întâlniri.

Bărbaţii tăcură, iar Jessie constată că îşi ţinuse respiraţia. Când niciunul nu vorbi, ea îi îmboldi.

— Ei bine?

— Este aşa cum credeam, îi spuse scurt Tunet Alb. Vrea să fii femeia lui.

Jessie rămase fără cuvinte. Îşi spuse că nu ar fi trebuit să fie surprinsă, dar era.

Se întoarse spre Micul Şoim, iar ochii lor se întâlniră pentru câteva momente, înainte ca ea să-şi întoarcă privirea. Da, o voia. Dintr-odată, se simţi flatată. Era un adevărat balsam după felul îngrozitor în care se purtase Chase cu ea.

— Doar femeia lui sau soţia lui? întrebă ea grăbită.

— Soţia lui.

— Înţeleg…

Jessie se uită spre partea superioară a cortului, meditând.

Tunet Alb era surprins.

— Te gândeşti să accepţi?

— Ce a oferit pentru mine?

— Şapte cai, răspunse el.

— Şapte? Jessie era impresionată. De ce atât de mulţi? Este bogat?

— Doar hotărât, cred. Un cal ar fi pentru mine, pentru că am fost de acord să vorbesc cu el, de vreme ce nu are niciun prieten apropiat aici care să facă acest lucru. Doi cai ar fi pentru Tovarăşul Lupilor, fiindcă stai în cortul lui. Ceilalţi patru ar fi pentru tine şi ţi-ar rămâne ţie, alături de toate celelalte bunuri proprii.

— Şi cortul, adăugă ea, ştiind că acesta era considerat proprietatea soţiei.

— Nu, nu cortul, mărturisi Tunet Alb cu blândeţe. Acesta este principalul motiv pentru care i-am spus că nu ar merge. El are deja o soţie.

— Are?

— Da.

— Înţeleg, spuse Jessie pe un ton încordat.

Nu ştia de ce se simţea brusc atât de supărată. Poate pentru că ar fi fost drăguţ să se simtă dorită, să uite de necazurile ei de la fermă. Era doar o poveste, oricum.

— Spune-i că sunt flatată, dar că nu pot accepta. Spune-i că femeile albe nu-şi împart soţul. Nu voi fi a doua lui soţie.

Spre uşurarea lui Jessie, Micul Şoim îi acceptă refuzul cu eleganţă. Mai schimbă câteva cuvinte cu Tunet Alb, apoi ieşi din cort.

— Spune că se aştepta ca prima dată să-l refuzi, îi spuse Tunet Alb grav. Pare să creadă că te vei obişnui cu ideea şi te vei răzgândi.

— Oh, se îngrijoră Jessie. Asta înseamnă că va rămâne pe aici, să mai încerce?

— Îţi pot garanta că-l vei mai vedea, replică Tunet Alb.

Jessie scutură din cap. Cu câteva zile în urmă, nu avea niciun bărbat şi era liberă. Acum, avea mai mult decât putea duce.

Capitolul 15

Era după-masa târziu, în cea de-a patra zi de drum a lui Chase. Nu crezuse niciodată că avea să ajungă atât de departe. Se oprise la fortul Laramie, petrecând noaptea acolo, apoi fusese îndrumat spre satul lui Tunet Alb. Ştia că acesta era locul potrivit. Trebuia să fie. Nu exista nicio altă aşezare în vecinătate.

Satul arăta paşnic în lumina soarelui de după-masă. Copiii se jucau. Putea vedea femei muncind şi bărbaţi adunaţi în grupuri. Erau mulţi cai priponiţi pe lângă corturi, came întinsă la uscat, piei pregătite pentru tăbăcire. Părea

să fie o aşezare prosperă şi liniştită. Se ghemui lângă un pârâu, privind. Oare ea era aici?

Întrebarea lui primi răspuns imediat când coborî puţin de-a lungul pârâului până într-un loc în care tufişurile şi copacii blocau perspectiva asupra satului. Intenţionase să se ascundă acolo, dar se opri când văzu o femeie scăldându-se în pârâu. Era goală până la brâu şi purta o bucată de pânză indiană în jurul taliei. Chase se apropie mai mult de mai, conducându-şi calul cu grijă. Era suficient de departe ca ea să nu-l poată vedea.

Uită de sat, uită de tot văzând-o făcând baie. Era Jessie. Era sigur de asta. Părul îi era desfăcut şi se lipea de spatele ei ud. Dumnezeule, era frumoasă, ca o zeiţă sărutată de soare. Sânii ei erau mult mai plini decât îşi amintea el, nestânjeniţi de cămaşă. Se ridicau mândri şi fermi deasupra taliei ei subţiri şi a şoldurilor frumos curbate. Chase era fermecat. Ce o făcea atât de specială, atât de adorabilă? Gândurile lui se opriră brusc atunci când o văzu pe Jessie vorbind cu cineva. Apoi îl văzu pe indian. Era aşezat, sprijinit cu spatele de un copac cioturos. Indianul nu era cu faţa la Jessie, dar se întoarse spre ea atunci când ea îi vorbi.

Chase era furios. Un bărbat o privea pe Jessie îmbăindu-se! Din cauză că se lăsase cuprins de furie, nu mai putu fi atent la ceea ce se întâmpla în jur. Vânătorul de Urşi Negri, fratele mai mare al lui Tunet Alb, se îndrepta pe furiş spre străinul alb. Din poziţia sa, nu-l putea vedea pe Jessie sau pe Tunet Alb, bărbatul care vorbea cu ea. Părea că străinul alb doar îi spiona satul. Vânătorul de Urşi Negri se apropie cu precauţie de Chase.

*

Jessie reuşi să şi-l scoată pe Micul Şoim din minte în timp ce apa rece a pârâului îi susura peste trup. Ea şi Tunet Alb făcuseră adesea baie împreună în copilărie, dar Apă Curgătoare curmase acest obicei atunci când trupul lui Jessie începuse să-şi arate curbele.

Tunet Alb continuase totuşi să o însoţească, pentru a o proteja.

De fapt, Tunet Alb era acum acolo tocmai din cauza fratelui său. Era singurul din întregul sat care nu tolera vizitele lui Jessie. Fraţii se certaseră de două ori din cauza ei. Iar de câteva ori Vânătorul de Urşi Negri dăduse peste Jessie singură şi o speriase îngrozitor.

Ea nu-l întâlnise pe Vânătorul de Urşi Negri în anul precedent şi nici în cursul acestei vizite. Ştia că acesta îşi luase de curând o soţie şi avea propriul său cort. Se întreba dacă era în continuare la fel de sever.

Jessie îl întrebă acest lucru pe Tunet Alb, adresându-i-se peste umăr:

— Fratele tău încă mă urăşte?

Tunet Alb fu atât de surprins de întrebare încât uită de sine şi se întoarse pentru a o privi.

— Dar nu te-a urât niciodată.

— Bine-nţeles că m-a urât.

Tunet Alb îşi întoarse repede privirea. Trecuse mult timp de când o văzuse ultima dată fără haine. Faţa i se aprinse. Se mai întâmplase şi altă dată, iar el fusese furios pe el însuşi din această cauză. Nu putea accepta sentimentele pe care le avea uneori pentru ea. Erau prieteni. Nu avea să pună acest lucru în pericol.

— Mă auzi, Tunet Alb?

— Da, răspunse el fără să se uite la ea. Dar te înşeli crezând că te urăşte.

— Dar ştii prea bine cum a fost mereu, îi aminti Jessie.

— Nu i-a plăcut că ai venit aici, însă doar din cauză că eşti albă, ca tatăl meu, cel care a luat-o pe Apă Curgătoare de lângă primul ei soţ, tatăl lui. Şi-a pierdut tatăl din acest motiv, aşa că le poartă pică tuturor albilor.

— Dar eram un copil. Eu nu aveam nicio vină.

— Ştia asta. A ajuns să regrete felul în care te-a tratat, dar era deja prea târziu.

— De ce? Aş fi înţeles.

— Dar ai fi înţeles toate motivele din spatele acestei schimbări? Vezi tu, ajunsese să te dorească.

Ea fu surprinsă şi puţin neîncrezătoare.

— Avea un fel ciudat de a arăta asta, remarcă ea zeflemitor.

— Din cauză că eşti albă. Nu-şi putea permite să dorească o femeie albă. S-a străduit să nu te lase niciodată să-ţi dai seama de acest lucru. Era dur pentru că-i venea greu să ascundă ce simţea pentru tine.

— Dar cum de ştii asta, Tunet Alb? întrebă Jessie. Ţi-a spus el?

— Nu. Ştiu, pur şi simplu.

— Ei bine, s-ar putea să te înşeli, nu-i aşa?

— Mă îndoiesc. Dar ai prefera să crezi în continuare că te urăşte, deşi nu este adevărat?

— Da, aş prefera. Era destul de serioasă. Este deranjant să aflu dintr-odată că sunt dorită de atâţia bărbaţi. Nu sunt obişnuită cu asta şi nu pot înţelege. Nu este ca şi cum aş fi de o frumuseţe izbitoare, ştii prea bine. De obicei, sunt transpirată şi prăfuită din cauza muncii şi îmbrăcată în pantaloni. Micul Şoim nici măcar nu m-a văzut în rochie până astăzi. Şi totuşi, el şi Chase…

— Acesta este deci numele celuilalt? o întrerupse Tunet Alb.

— Nu vorbim despre *el,* zise Jessie rece. Spune-mi, Vânătorul de Urşi Negri este fericit cu soţia lui? Pot să mă aştept la mai puţină ostilitate din partea lui acum?

— Este fericit, dar nu ştiu ce simte faţă de tine.

— Unde este?

— A plecat la vânătoare şi ar trebui să se întoarcă dintr-un moment în altul. De fapt… Tunet Alb se ridică iute, expresia lui trădând concentrarea. Cred că tocmai am auzit un ţipăt de victorie. L-ai auzit?

— Da. Du-te, Tunet Alb. Sunt aproape gata.

— Eşti sigură?

— Da. Micul Şoim va inspecta prada adusă de Vânătorul de Urşi Negri, aşa că nu mă va deranja, şi nu mă îngrijorează nimeni altcineva. Du-te!

Jessie îşi termină de spălat părul. Nu se grăbi. Cu toate pe care le avea pe cap, nu-i păsa de prada cu care

venise Vânătorul de Urşi Negri. Avea să audă toate detaliile mai târziu, era sigură.

Auzi colo, şi Vânătorul de Urşi Negri o dorea! Scutură din cap, uluită. Era totul foarte ciudat, toate aspectele dorinţei. Blue o dorea. Micul Şoim o dorea. Chase o dorise şi el, însă doar o dată. Iar Vânătorul de Urşi Negri luptase cu dorinţa, ostil cu Jessie din cauza acesteia. Unde era dragostea, în toate astea? Rachel se prefăcuse doar că-l iubea pe Thomas, iar ceea ce simţise Thomas nu ar fi putut fi dragoste, deoarece se transformase în ură. În cărţi, iubirea adevărată era generoasă, însă Jessie nu văzuse niciodată doi oameni căsătoriţi care să manifeste iubirea despre care citise ea. Exista oare o astfel de iubire?

Puţin mai târziu, îmbrăcată, cu părul încă ud, dar împletit în două cozi îngrijite, Jessie se îndreptă spre cărarea îngustă ce ducea către sat. Micul Şoim era acolo, blocându-i calea, stând cu picioarele uşor depărtate, cu braţele încrucişate în dreptul pieptului său larg. Îşi dăduse jos cămaşa şi pantalonii de ceremonie, iar acum purta doar pânza din jurul şoldurilor şi mocasinii.

Jessie reuşi să-şi ascundă surprinderea. Se uită la el cu calm.

— Dacă ai terminat, te conduc înapoi, se oferi Micul Şoim.

— Acum, vorbeşti engleza?

— Când suntem singuri, este necesar, replică el ridicând din umeri. Apoi, spuse brusc: Nu ar trebui să fii aici fără pistolul pe care-l porţi la şold.

— Nu era necesar. Nu am fost singură decât puţin timp, până să apari tu. Tocmai ai sosit, nu?

— Dacă spun că da, vei fi mulţumită?

— Ce fel de răspuns este ăsta? izbucni Jessie.

— Ai prefera să auzi că am venit când te uscai?

Ochii lui Jessie aruncară flăcări.

— De ce nu ţi-ai anunţat prezenţa? Nu aveai niciun drept să stai acolo şi să mă priveşti!

— Pe Tunet Alb l-ai lăsat să te privească.

Făcu această observaţie pe un ton calm.

— Nu m-a privit, insistă ea. Nu ar face aşa ceva. Este prietenul meu. Am încredere în el.

Micul Şoim rânji.

— Vei învăţa să ai încredere şi în mine.

— Cum aş putea, când te strecori aşa?

— Stai, Arată-a-Femeie. Îi tăie vorba şi din doi paşi fu lângă ea, forţând-o să-l privească în ochi. De ce eşti furioasă? Îmi porţi pică pentru că te-am privit, când eu mi-am exprimat clar intenţiile? Nu este rezonabil pentru un bărbat să caute femeia pe care a cerut-o în căsătorie? Nu ştiam că te voi găsi aşa cum te-am găsit, dar nu îmi pare rău. Vederea ta mi-a oferit multă plăcere.

Continuă să spună mai multe, însă trecu la limba lui, iar, în confuzia creată, o sărută pe Jessie.

Fu ca un şoc. Ea simţi sărutul până în călcâie. O sperie, însă fu incapabilă să reziste.

Când el îi dădu în cele din urmă drumul, o privi cu intensitate şi cu pasiune. Zâmbi, crezând că tocmai câştigase runda aceea.

— Ai cerul şi pădurea în ochi, iar, când eşti furioasă, ochii ţi se aprind asemenea stelelor. Dar trebuie să înveţi să-ţi temperezi furia, Arată-a-Femeie. Prima mea soţie este o femeie blândă – nu ar înţelege emoţiile acestea furtunoase ale tale.

— Nu te îngrijora, spuse ea cu aprindere. Nu îţi voi întâlni soţia – niciodată! Şi mă pot întoarce în sat şi singură, mulţumesc.

Încercă să treacă pe lângă el, dar el o prinse de braţe.

— Te deranjează mult faptul că deja am o soţie? o întrebă Micul Şoim cu blândeţe.

— Desigur.

— Dar vă pot iubi pe amândouă.

— Cunosc obiceiurile voastre, spuse ea pe un ton defensiv. Dar eu vin dintr-o altă cultură şi nu aş putea fi niciodată fericită împărţindu-mi soţul.

— Atunci, voi renunţa la soţia mea.

— Să nu îndrăzneşti! icni Jessie. Nu aş putea accepta aşa ceva. Nu aş putea trăi împăcată cu mine dacă ai face

asta. Trebuie să ai grijă de ea.

— Da, dar te vreau pe tine, Arată-a-Femeie.

Lui Jessie îi venea să ţipe.

— Uite, nici măcar nu sunt virgină, spuse ea încet, în timp ce obrajii i se înroşeau. Aşa că uită de mine şi…

— Asta nu are importanţă.

— Nu are? replică ea, nevenindu-i să creadă.

— Nu.

Nemaiavând nimic de spus, ea îl împinse şi fugi pe cărare. El o lăsă să plece, dar strigă în urma ei:

— Un Sioux nu cedează uşor, Arată-a-Femeie.

— Ar fi bine să înveţi s-o faci! strigă ea înapoi înainte de a trece prin tufişuri şi de a vedea satul.

Îl auzi râzând şi alergă şi mai repede, până ajunse la cortul pe care-l avea Tovarăşul Lupilor.

Capitolul 16

Chase se trezi încet, durerea de cap făcându-l să se simtă ameţit şi dezorientat. Umerii îl dureau, iar mâinile îi erau amorţite. Ce naiba?

Îşi deschise brusc ochii. În jurul lui erau corturi şi, nu departe de el, era un foc în jurul căruia stăteau câţiva indieni. Încercă să-şi mişte braţele, dar legăturile de piele îi răniră încheieturile. Durerea îi ascuţi simţurile. Chase gemu, dorindu-şi să nu se fi trezit.

Unul dintre indieni îl auzi şi le făcu semn celorlalţi. Doi dintre ei se ridicară şi se apropiară de el, uitându-se în jos spre el. Era aşezat pe pământ, cu braţele legate de un stâlp din spatele lui. În timp ce-i privea, încercă să nu-şi arate teama. Ambii indieni erau tineri, probabil mai tineri decât el, dar acest lucru nu-l făcu să se simtă mai bine.

— Ai încălcat tratatul dintre noi, ochi albi, spuse bărbatul mai înalt. Vei suferi pedeapsa pentru acest lucru. Dar, mai întâi, spune-ne cine te-a trimis pentru a ne spiona.

Chase nu-l recunoscu pe cel care-i vorbise drept

bărbatul care fusese la pârâu cu Jessie. Dar observă ochii lui albaştri şi diferenţa în înfăţişarea acestuia, aşa că prinse curaj.

— Eşti pe jumătate alb, nu?

— Vei răspunde la întrebări, nu vei pune tu altele, fu replica dură pe care o primi.

— Asta-i ridicol, spuse Chase iritat. Nu ştiu cine m-a atacat, dar a făcut o greşeală. Nu sunt de pe aici, nu ştiu nimic despre niciun tratat. Şi *nu* sunt spion.

Chase aşteptă cât timp cei doi discutară în limba lor. Apoi, bărbatul înalt fi înfruntă furios.

— Vânătorul de Urşi Negri spune că minţi. El a fost cel care te-a capturat. Te-a găsit ascuns după malul pârâului, spionându-ne satul. Crede că ai fost trimis de către armată, şi va afla adevărul chiar dacă va trebui să-l smulgă cu forţa de la tine.

Chase îşi simţi stomacul contractându-se.

— Asta nu are niciun sens. Am venit să o caut pe Jessica Blair. Ştiu că este aici. Întreab-o despre mine.

Cei doi indieni vorbiră din nou, iar, de această dată, cel mai scund plecă furios. Chase îndrăzni să spere atunci când celălalt se întoarse spre el, cu trăsăturile relaxate şi cu un început de zâmbet pe faţă.

— Ar fi trebuit să spui asta mult mai repede, îl certă războinicul.

— Înţeleg asta, replică Chase. Dar prietenul tău nu a fost prea fericit, nu?

— Nu. Ar fi preferat să te ucidă.

Chase păli.

— *Asta* este pedeapsa pentru încălcarea tratatului? Dar armata nu ar accepta aşa ceva.

— Armata a părăsit aceste teritorii la cererea noastră. Le-am distrus forturile şi i-am alungat de aici. Nu ar încălca tratatul de dragul unui singur om, chiar dacă l-au trimis chiar ei. Regiunea aceasta le aparţine indienilor Cheyenne şi Sioux, iar armata a fost de acord ca niciun alb să nu treacă graniţa.

— Dar îi permiteţi totuşi Jessicăi Blair să încalce

tratatul?

Indianul se încruntă.

— Ea ne este prietenă. Dar tu cine eşti? întrebă el, cu o expresie solemnă.

— Jessie mă cunoaşte. Dacă i-ai spune că Chase Summers…

— Chase! repetă indianul. Miji ochii. Cred că Arată-a-Femeie ar prefera să te lase în seama fratelui meu.

Spunând acestea, se îndepărtă de Chase. El încercă să-l cheme înapoi, însă indianul nu se opri. Ce naiba-l înfuriase atât de mult dintr-odată? Nu făcuse decât să-şi spună numele. Chase deveni neliniştit. Probabil Jessie zisese ceva despre el, şi, orice ar fi fost, nu era cu siguranţă ceva bun.

Soarele apuse. Nimeni nu veni la el. Indienii de lângă foc plecară, şi nimeni altcineva nu se apropie. Chase încercă să se dezlege, dar legăturile erau strânse. Începu să se simtă disperat. Unde era Jessie? Când aceasta veni în sfârşit, veni cu indianul cu ochi albaştri, iar Chase nu o recunoscu. Arăta ca o indiancă, îmbrăcată cu o rochie de indiancă şi cu mocasini înalţi până la genunchi, cu părul împletit în două cozi. Expresia ei era imposibil de citit. Era aici pentru a-l ajuta sau pentru a se bucura de situaţia neplăcută în care ajunsese el?

— Ai fi putut veni puţin mai repede, spuse Chase, încercând să păstreze un ton plăcut.

Expresia lui Jessie nu se schimbă.

— Dormeam. Tunet Alb nu a văzut niciun motiv pentru care să mă trezească doar pentru a-mi spune că eşti aici. Oricum nu plecai nicăieri.

— Mulţumesc.

Jessie miji ochii.

— Ţine-ţi sarcasmul pentru tine, Summers. Singur te-ai băgat în situaţia asta.

— La naiba, nu am venit decât pentru a te lua pe tine! izbucni Chase.

Tunet Alb se apropie cu încă un pas de Chase, dar Jessie îl prinse de braţ. Îl trase deoparte, şi Chase îi privi

certându-se. Apoi, Jessie se întoarse singură.

Chase era uimit.

— Vorbeşti limba lor!

— Da.

— Despre ce a fost vorba?

— Nu i-a plăcut că ai strigat la mine. Uite, înţeleg că eşti supărat, dar îţi sugerez să păstrezi un ton civilizat. Nu are rost să-l enervezi, când oricum e deja hotărât să te lase aici.

— De ce? întrebă Chase. Ce naiba i-ai spus despre mine?

— Doar adevărul. Că te-ai folosit de mine. Te-ai distrat şi apoi te-ai îngrozit la gândul că aş putea vrea să mă căsătoresc cu tine din cauza asta. Vrei să negi?

— Nu m-ai lăsat să-ţi dau nici o explicaţie, Jessie.

— Nu era nimic de explicat. Totul a fost destul de clar, spuse ea rece.

Dumnezeule, cât de tare voia s-o scuture.

— Dar tu, Jessie? Aş putea spune acelaşi lucru despre tine. Te-ai distrat. M-ai folosit. Dacă eu aş fi fost cel care ar fi insistat să ne căsătorim din cauza asta?

— Nu fi absurd, izbucni ea.

— Nu, gândeşte-te puţin. Cine ar fi dat înapoi în acest caz?

— Dar tu nu ai fi insistat să ne căsătorim, spuse ea pe un ton liniştit. Şi nu mi-ai oferit şansa de a-mi da seama cu adevărat ce simţeam.

Durerea din vocea ei îl lovi drept în inimă.

— Ţi-am spus că-mi pare rău, şi am vorbit serios. Poate că tu nu ai crezut că pierderea virginităţii are o importanţă atât de mare, dar eu am fost tulburat, şi nu ştiam ce naiba spuneam, Jessie.

— Asta nu are nicio relevanţă. Ţi-am zis că vreau să uit totul.

— Nu este lipsit de relevanţă, când prietenul tău indian vrea să-mi taie gâtul din cauza lucrurilor pe care i le-ai povestit.

— Dacă vrei să ştii, i-am spus foarte puţine. A văzut

că eram supărată şi a tras propriile concluzii. Este foarte protectiv când vine vorba despre mine.

— Ce este el pentru tine, dacă pot să întreb?

— Un prieten foarte apropiat. Dar ai amânat destul să-mi spui de ce eşti, de fapt, aici.

— Cât de apropiat?

— Las-o baltă! izbucni Jessie. Ce s-a întâmplat la fermă, de ai venit până aici?

— Nu s-a întâmplat nimic la fermă.

— Nimic? Ochii îi licăriră plini de furie. Nu-mi spune că Rachel te-a trimis din nou după mine.

— Era îngrijorată.

— La naiba! explodă Jessie. Ce eşti tu, un căţel, să sari la orice comandă de-a ei? Ţi-ai riscat viaţa.

— Stai uşor.

Chase deveni neliniştit, deoarece Tunet Alb era în apropiere, privindu-i încruntat.

— Ascultă-mă. Jessie îşi coborî vocea. Nu aveai niciun drept să mă urmăreşti. Nu am nevoie de un câine de pază, iar, dacă aş avea, cu siguranţă nu ai fi tu acela. Zona asta este ca o a doua casă pentru mine, dar pentru tine este o capcană mortală. Eşti al naibii de norocos că Vânătorul de Urşi Negri nu te-a ucis pe loc atunci când te-a găsit. Şi speră să fii în continuare la fel de norocos, pentru că pleci singur de aici. Nu voi fi cu tine, să te ajut. Ţi-ai pierdut din nou timpul.

Cel puţin spusese că el avea să plece. Dar Chase nu zăbovi cu gândul prea mult la asta. Se uita ţintă la Tunet Alb, care stătea lângă foc. Indianul se întorsese atunci când Jessie îşi coborâse vocea. Chase îi vedea doar profilul. Acest lucru îi amintea de scena de la pârâu. Dintr-odată, furia lui se întoarse.

— Când voi fi eliberat, Jessie? întrebă Chase.

— Tunet Alb îţi va da drumul, îi spuse ea.

— Înainte să-l chemi aici, răspunde-mi, te rog, la o întrebare.

Jessie ar fi trebuit să fie prudentă. Dar nu sesizase răceala din vocea lui.

— Ce să-ţi răspund, Summers?

— Eu sunt cel responsabil pentru transformarea ta într-o desfrânată sau ai avut întotdeauna acest potenţial? Vreau doar să ştiu dacă ar trebui să mă simt vinovat sau nu.

Jessie icni.

— Eşti… eşti nebun?

— Asta ai vrut să spui când ai zis că este un prieten foarte apropiat, nu-i aşa? o chestionă Chase, cu o cruzime deliberată. Sau îţi place doar să-i oferi câte un spectacol, uneori?

— Despre ce vorbeşti? şopti Jessie.

— L-am văzut cu tine la pârâu, mârâi Chase. Nu pândeam satul atunci când m-a găsit celălalt indian, ci te priveam pe tine. Şi nu eram singurul care te privea, spuse el batjocoritor. A făcut deja…

Jessie nu-l lăsă să termine. Îl pălmui cu brutalitate.

— Ticălosule! Cum îndrăzneşti să insinuezi aşa ceva? Este ca un frate pentru mine!

Era atât de furioasă, încât tremura. Tunet Alb veni prin spatele ei şi o întoarse cu faţa la el. Ochii ei îi evitau pe ai lui.

— Ai auzit ce-a spus? întrebă ea pe un ton jalnic.

— Da. Te simţi jenată? Ea nu trebui să răspundă. Tunet Alb o duse mai departe şi o întrebă: Doreşti să-l ucid?

Chase auzi întrebarea, însă nu şi răspunsul lui Jessie. Îi privi dispărând după un grup de corturi din cealaltă parte a satului. Apoi, îşi închise ochii. În mod ciudat, se simţea destul de liniştit. Poate că era nebun. Din ce alt motiv ar fi provocat o persoană de care depindea viaţa lui? Părea să nu se mai recunoască.

Capitolul 17

Jessie îngenunche lângă Chase. Era încă întuneric. Adusese mâncare şi un cuţit cu care să-i taie legăturile,

precum şi alte câteva lucruri. El dormea, iar ea nu-l trezi. Îl privi cu atenţie, gânditoare. De ce avea puterea de a o face să plângă? Cândva, Thomas Blair fusese singurul care putea face acest lucru.

Tunet Alb sugerase că Chase nu vorbise serios. Îl apărase pe Chase, chiar şi după ce se oferise să-l omoare pentru ea. Jessie fusese şocată. Dar apoi, rămasă singură, se gândise la ce spusese acesta şi ajunsese la concluzia că avea probabil dreptate.

Tunet Alb sugerase şi alte lucruri, de-a dreptul scandaloase, iar ea nu ţinuse deloc seama de acestea. El spusese că Chase considera probabil că ea îi aparţinea, după cele întâmplate între ei, iar acuzaţiile sale fuseseră motivate de gelozie. Jessie ştia însă mai bine. Era sigură că Chase nu se gândea deloc la faptul că ea i-ar fi aparţinut acum. Doar se exprimase suficient de clar în această privinţă.

— De când eşti aici?

Ochii lui Jessie îi întâlniră pe ai lui, însă îşi feri repede privirea.

— Abia am venit.

Se duse în spatele lui şi tăie legăturile de piele care-i ţineau încheieturile. Chase îşi mişcă braţele cu grijă, dar icni de durere atunci când sângele începu să-i circule din nou prin braţe. Le scutură, dar asta nu-l ajută prea mult. Jessie se întoarse din nou lângă el, vârându-şi cuţitul în mocasinul înalt.

— Ţi-am adus lucrurile şi ceva de mâncare.

El văzu şaua aşezată jos pe pământ, cu pistoalele şi celelalte lucruri ale sale. Îşi întoarse capul, uitându-se la Jessie.

— Mulţumesc. Aveam îndoieli cu privire la ajutorul tău.

— Ajutor?

— Să plec de aici. După ce am…

— Ar trebui să te las să crezi asta, îl întrerupse ea cu amărăciune. Aşa ţi-ar trebui, să te simţi îndatorat unei desfrânate.

— Oh, Jessie, suspină el. Trebuie să ştii că nu am vrut să spun una ca asta.

— Da, ştiu, spuse ea morocănoasă. Tunet Alb mi-a explicat că ai trecut prin destule astăzi. Un bărbat înfruntă moartea cu vitejie sau cu laşitate. Tu ai înfruntat-o cu laşitate. Desigur.

Lui îi plăcu mai mult această explicaţie decât cea adevărată, aşa că aprobă repede.

— Da. Ei bine, nu am înfruntat nimic cum trebuie în ultima vreme, nu-i aşa?

— Nu, ai dreptate.

El se ridică şi se întinse, bucurându-se de acest simplu act.

— Îţi mulţumesc mult că m-ai eliberat. Nu am văzut pe nimeni altcineva grăbindu-se să o facă.

Ea ridică din umeri, simţindu-se inconfortabil din cauza gratitudinii lui.

— Ar fi venit cineva, în cele din urmă. Nu sunt sălbatici, să ştii. Ai încetat să fii prizonier din momentul în care au aflat că ai venit aici din cauza mea.

— Nu mi s-a părut a fi aşa.

— Dacă te-ai simţit inconfortabil, asta este ceea ce meriţi pentru că ai venit aici, sublinie ea. Nu te-a invitat nimeni.

— Adevărat, cedă el. Şi voi fi foarte fericit să plec. Putem pleca acum?

— Poţi pleca oricând vrei. Îţi sugerez totuşi să aştepţi să se facă dimineaţă. Câţiva războinici vor pleca atunci la vânătoare şi te vor putea escorta în afara teritoriului indian. Vei fi în siguranţă alături de ei. Altfel…

El o privi gânditor un moment, înainte de a spune:

— Aş fi în siguranţă cu tine, nu-i aşa?

— Da, dar eu nu plec.

— Ba da, Jessie, pleci. Nu am venit până aici degeaba.

— Nu începe iarăşi, Summers, îl avertiză ea cu răceală. Nu discutăm despre asta. Chiar dacă aş fi gata să plec mâine, nu aş merge cu tine. Nu-mi place compania ta.

Chase se apropie de ea, însă Jessie făcu repede câţiva

paşi înapoi.

— Poate ar trebui să o spun altfel, zise ea. Dacă strig, toate corturile din jur se vor goli pe dată. După care te las pe tine să explici.

Chase oftă.

— Bine, ai câştigat.

Furia lui Jessie se aprinse din nou, acum că nu se mai simţea ameninţată.

— Eşti nebun, ştii asta? Ce naiba voiai să faci, oricum?

El ridică din umeri şi spuse pe un ton nepăsător:

— Să primesc o mică recompensă pentru osteneală. Şi poate să te fac să-ţi retragi cuvintele despre compania mea.

Jessie icni.

— Crezi că ajunge să mă săruţi şi voi uita totul? Dumnezeule, ce încrezut eşti!

— Ţi-e teamă că ar putea fi adevărat?

— Nici măcar nu voi răspunde la aşa ceva. De fapt, nu ştiu de ce încă stau de vorbă cu tine. Dacă ai de gând să pleci acum, mă duc să-mi iau calul.

— Aşadar, vii cu mine?

— Nu, replică Jessie ezitant. Îţi împrumut calul meu.

Se rugă în sinea ei ca el să nu izbucnească. Vocea lui crescu în intensitate.

— S-a întâmplat ceva cu Goldenrod?

— Nu, dar… El nu o lăsă să-i explice, ci se întoarse şi se îndepărtă de ea. Unde te duci?

— Să-mi iau calul.

Jessie văzu animalul şi-şi dădu seama de al cui cort era priponit. Alergă după Chase şi-l prinse de braţ.

— Dacă te duci la cortul în care stă Vânătorul de Urşi Negri, cauţi necazul cu lumânarea.

— Cum altfel să-l iau pe Goldenrod?

— Nu-l iei. El păstrează calul. Crezi că ţi l-aş împrumuta pe al meu dacă nu ar trebui?

Privirea i se întunecă.

— Sper că glumeşti.

— Ei bine, nu, spuse ea pe un ton băţos.

— Este un alt obicei al locului? Precum acela de a ţine un om legat de un par toată ziua, fără niciun motiv?

— Nu. Este doar ghinionul tău că Vânătorul de Urşi Negri este cel care te-a găsit. Urăşte albii – inclusiv pe mine. Dacă nu ar fi ajuns la o concluzie greşită în privinţa ta, lucrurile ar fi stat altfel, dar a făcut-o, iar faptul că a greşit l-a înfuriat, mai ales că am fost şi eu implicată. S-a făcut de râs. Salvează aparenţele păstrând calul tău. Nu ai de ales în această privinţă.

— Las-o baltă, Jessie. Am avut prea mult timp calul ăsta pentru a renunţa la el.

— La naiba, fii bucuros că nu vrea să-ţi ia şi şaua şi pistoalele. Te-ar fi putut lăsa fără nimic, să ştii. Te-a capturat totuşi, spion sau nu, din greşeală sau nu.

— Nu plec de aici fără calul meu. Nu mai are rost să discutăm.

— Nu fi ridicol, sâsâi ea. Ar trebui să te lupţi pentru el, şi…

— Atunci, voi lupta.

Privirile li se întâlniră.

— Ai dovedit deja că eşti un prost venind aici, spuse ea cu un calm forţat. Ce fel de şansă ai avea împotriva unui războinic Cheyenne? Te-ar ucide într-un minut.

— Ar trebui să câştige întâi!

— La naiba, nu vorbim despre un test al forţei aici! Ţi-am spus deja că nu mă place. Nu te-ar menaja pentru mine, aşa cum ar face unul dintre ceilalţi războinici. Va *încerca* să te ucidă!

— Ai o părere cam proastă despre mine, nu?

Ea îl privi ţintă, înfricoşată.

— Da, Summers.

— Aranjează lupta, Jessie.

— De ce nu vrei să asculţi?

El ridică dintr-o sprânceană.

— De când îţi pasă de ceea ce mi se întâmplă?

— Oh! exclamă ea spumegând. N-ai decât să te lupţi cu el atunci, spuse, apoi plecă.

Chase inspiră adânc, lung. Nu avea să plece de aici

fără Goldenrod – sau fără Jessie.

Capitolul 18

Jessie şi Tunet Alb se duseră la Vânătorul de Urşi Negri pentru a-i spune despre provocarea pentru calul auriu. Jessica îl imploră să nu-l ucidă pe Chase, să lupte doar pentru a-şi arăta forţa, însă Vânătorul de Urşi Negri o privi rece. Nimic nu se schimbase. Nu avea să fie milos. Întregul trib se adună să privească lupta. Se făcură pariuri, deoarece indienilor le plăcea să parieze. Nu se grăbiră prea mulţi înainte ca Chase să se dezbrace, rămânând doar în pantaloni, însă atunci pariurile se făcură cu repeziciune. Jessie prinse curaj. Ar fi trebuit să-şi amintească de muşchii aceia bine făcuţi. Din fericire, Chase şi Vânătorul de Urşi Negri aveau aceeaşi înălţime şi erau la fel de musculoşi.

— Poţi să te răzgândeşti, să ştii, îi spuse Jessie lui Chase.

Însă înainte ca el să poată răspunde, expresia i se înăspri, iar el întrebă:

— Ce caută el aici?

Ea îi urmări privirea şi-l văzu pe Micul Şoim apropiindu-se de mulţime.

— Am apucat să-l văd bine înainte să mă doboare în ziua aceea, Jessie, spuse el supărat.

— Ai grijă ce spui! şuieră ea. Vorbeşte engleza.

— Este un avertisment? întrebă Chase dispreţuitor. Să mă aştept să sară la mine din nou?

Jessie îl trase repede pe Chase câţiva paşi mai în spate şi şopti:

— La naiba, ţine-ţi gura aia mare închisă. „Nu are deloc minte?” Nu face parte din tribul acesta, dar acţiunile tale contează. Ai venit aici pentru mine, aşa că ceea ce faci aici se reflectă asupra mea.

— Dar el…

— Nu mă refer doar la el. Vânătorul de Urşi Negri este

fratele lui Tunet Alb. Te rog să nu-l ucizi, Chase.

— Ah, se presupune că trebuie să-l las pe el să mă ucidă *pe mine?* strigă Chase.

Deja nu-i mai păsa cine fi auzea.

— Sigur că nu, şuieră Jessie pierzându-şi răbdarea. Dar, dacă-l omori, nu voi mai putea veni aici. Vreau doar să spun… nu o face dacă nu trebuie. Doar învinge-l. Înţelegi?

— Sigur, înţeleg, spuse Chase sarcastic.

Se întoarse apoi şi se îndepărtă de Jessie, îndreptându-se spre centrul cercului. Vânătorul de Urşi Negri aştepta acolo şi, de îndată ce ajunse şi Chase, Tunet Alb păşi între ei. Spuse câteva cuvinte – Jessie nu îl putu auzi – şi apoi legă o fâşie lungă de piele în jurul taliei ambilor bărbaţi. Aceasta îi lega pe toată durata concursului, făcând imposibilă depărtarea unuia de celălalt. Lupta era şi mai periculoasă în acest fel, deoarece îi ţinea pe cei doi la o distanţă suficient de mică unul de cuţitul celuilalt.

Chase părea destul de calm. Jessie fi avertizase cu privire la legătura de piele, spunându-i, de asemenea, că nu existau reguli pentru luptă. El clătinase din cap. Nicio regulă?

Vânătorul de Urşi Negri făcu prima mişcare, un salt neaşteptat care-l prinse pe Chase cu garda jos şi-i trimise pe ambii la pământ. Se ridicară amândoi într-o secundă, în timp ce indianul arunca lovituri bruşte şi scurte, iar Chase se ferea. Apoi Vânătorul de Urşi Negri atacă, cu cuţitul ridicat pentru o lovitură în jos. Îşi prinseră încheieturile, fiecare ţinând cuţitul celuilalt la distanţă. Încordarea muşchilor era extraordinară. Lamele erau aproape, însă niciunul din cei doi bărbaţi nu reuşea să acopere cei câţiva centimetri care-i despărţeau de prima vărsare de sânge.

Jessie fu îngrozită când văzu lama cuţitului ţinut de Vânătorul de Urşi Negri întorcându-se şi zgâriind antebraţul lui Chase. Acesta îşi pierdu strânsoarea, iar lama îşi continuă drumul în jos, tăindu-l în lateral. Indianul se pregăti pentru o nouă lovitură, însă Chase îl blocă cu braţul însângerat, apoi îi puse o piedică iscusită.

Vânătorul de Urşi Negri era jos. Fâşia dintre ei îl aduse

şi pe Chase jos cu el, dar acesta reuşi să aterizeze deasupra indianului. Se rostogoliră, fiecare luptând din greu pentru poziţia de deasupra. Chase încercă să se ridice, însă Vânătorul de Urşi Negri se folosi de legătură pentru a-l trage din nou jos şi, cu o manevră iscusită cu piciorul, îl trânti pe spate. Chase aterizează cu o bufnitură.

Amândoi erau întinşi pe pământ, cu capetele alăturate. Vânătorul de Urşi Negri se ridică într-un cot şi-şi coborî cuţitul cu cruzime cu celălalt braţ. Ar fi ajuns în gâtul lui Chase, însă acesta îl văzuse şi se mişcă, astfel că lama îşi rată ţinta milimetric.

Expresia lui era sângeroasă, iar Jessie simţi un val de frică traversându-i trupul. Dacă Chase îşi pierdea controlul, acest lucru i-ar fi oferit indianului avantajul de care avea nevoie, deoarece furia aducea cu ea neatenţie.

Chase se ridică în picioare, aşteptând ca şi oponentul său să facă acelaşi lucru. Jessie dorea să-i strige să profite de avantajul pe care-l avea, dar nu putu scoate niciun sunet. În momentul în care indianul fu în picioare, Chase îl lovi puternic în abdomen cu pumnul în care ţinea cuţitul. Vânătorul de Urşi Negri se aplecă, prăbuşindu-se din cauza forţei loviturii.

Mulţimea era tăcută. Jessie simţi cum stomacul i se întorcea pe dos. Chase câştigase, dar ea îl implorase să nu câştige în acest fel. Dar încă nu terminase! Furia îl făcu să-l lovească din nou pe Vânătorul de Urşi Negri, aruncându-i celălalt pumn în faţă, lăsându-l pe indian trântit la pământ.

Apoi, Chase tăie calm fâşia care-i ţinea legaţi. Dar nu era sânge pe bucata de piele… nici pe cuţit. Ochii ei se îndreptară înspre Vânătorul de Urşi Negri. Nu era nicio urmă de sânge pe trupul acestuia! Chase întorsese lama înainte de a-l lovi!

Îi veni să râdă. Aproape o făcu, însă în acel moment Chase scoase un strigăt de victorie, iar mulţimea îl acompanie. Cei care pariaseră pe Chase se grăbiră să-l felicite.

— S-a descurcat bine, admise Micul Şoim.

Pentru a nu rânji, Jessie nu putu decât să spună, pe un

ton solemn:

— Da, s-a descurcat.

Nu ştia de ce era atât de încântată. Era oare doar din cauză că Chase câştigase fără a-l răni pe Vânătorul de Urşi Negri?

— Jessie! o strigă Chase vesel. Adună-ţi echipamentul, domnişoară, mergem acasă!

Jessie se încordă.

— Nu plec cu tine, spuse ea.

— Dar eu nu plec fără tine, răspunse el pe un ton ferm, aşezându-se lângă ea.

— Ai face bine să pleci, spuse Jessie stânjenită.

Chase părea foarte hotărât.

— Dacă nu vii cu mine de bunăvoie, te iau pe sus şi te duc de aici oricum, o anunţă el.

— Te vor ucide!

— Atunci, vei fi responsabilă de moartea mea.

Ştiau amândoi că Jessie nu avea de ales. Ea 11 privi cu ochii mari, spumegând.

— Să te ia naiba, mă voi răzbuna pentru asta, Chase Summers. Fii sigur de asta!

Chase rânji în timp ce o privi plecând vijelios spre capătul opus al satului. Se întoarse pentru a-şi lua echipamentul şi pe Goldenrod, dar trebui să treacă pe lângă cei doi apărători ai lui Jessie. Era într-o dispoziţie prea bună pentru a se simţi intimidat. Se opri pentru un moment, zâmbind plăcut.

— Se pare că va veni acasă cu mine, prieteni. Vedeţi, mama ei m-a trimis s-o aduc înapoi. A cam făcut nazuri, dar mereu face nazuri cu privire la un lucru sau altul, nu-i aşa?

Îi salută politicos din cap, apoi îşi continuă deplasarea. Tunet Alb trebui să-l ţină pe Micul Şoim să nu meargă după Chase. Acesta chicoti, ştiind prea bine ce se întâmpla în spatele său, fără să fie nevoie să se întoarcă pentru a se uita. Nu-i păsa. La naiba, se simţea bine!

Capitolul 19

Erau pe drum de doar trei ore când Micul Şoim îi ajunse din urmă. Jessie îl auzi strigând-o şi se opri. Apoi Chase auzi numele care era strigat şi apucă hăţurile calului lui Jessie. Micul Şoim se opri, privindu-i.

— *Tu* eşti, aşadar, Arată-a-Femeie? întrebă Chase.

— Indienii mă numesc Arată-a-Femeie, spuse ea fără vreo inflexiune în voce.

— Prietenul tău a spus că indianul Sioux este aici din cauza ta. Este adevărat?

— Da. Nu a plecat din împrejurimile fermei, iar apoi m-a urmărit până în sat. Mi-a cerut să fiu soţia lui.

Chase se uită ţintă la ea timp de câteva clipe, apoi spuse:

— În ziua aceea, m-a atacat pentru că te-am sărutat?

— Da, presupun că da. Dar atunci nu ştiam.

Chase râse ironic.

— Dar dorinţa lui de a se căsători cu tine este ridicolă.

— De ce este ridicolă? întrebă ea pe un ton înverşunat.

— Este indian, pentru numele lui Dumnezeu!

— Cel mai bun prieten al meu este indian, spuse ea blând. Îi vizitez pe el şi familia lui de opt ani. Le cunosc cultura la fel de bine ca pe a mea. Crezi că nu aş putea fi fericită căsătorită cu un indian? Ei bine, lasă-mă să-ţi spun ceva, Chase Summers. Singurul loc în care am găsit puţină fericire în ultimii zece am a fost cu Tunet Alb şi familia lui. Aşa că nu-mi spune că faptul că este indian ar trebui să aibă de-a face în vreun fel cu decizia mea.

Chase rămase fără cuvinte. Micul Şoim îi privea, iar el putea simţi acest lucru.

— Ce i-ai spus?

— Asta, Chase Summers, nu este treaba ta, zise Jessie, smulgând hăţurile din mâna lui.

Întorcându-se, călări drept spre Micul Şoim. La început, nu spuseră nimic, doar se uitară unul la celălalt. Micul Şoim îi cerceta ochii, iar Jessie îşi dorea să fi fost singuri.

În cele din urmă, Micul Şoim spuse:

— Nu am vrut să te las să pleci fără să fi vorbit cu tine, dar eram furios.

— Îmi pare rău.

— Nu tu mi-ai cauzat furia, ci acela. Te supără.

— Nu te preocupa de el. Este doar un individ încăpăţânat, care-i face pe plac mamei mele.

— Nu-mi place că trebuie să călătoreşti singură cu el. Voi călări eu cu tine.

— Nu. Ea clătină din cap plină de înţelegere. Să vă luptaţi unul cu celălalt? Nu.

— Dacă te atinge…

— Opreşte-te, spuse ea repede. Mă descurc cu el. Sunt înarmată din nou, vezi? Îşi atinse pistolul înainte de a adăuga cu blândeţe: Trebuie să încetezi să te mai îngrijorezi pentru mine. Nu mă căsătoresc cu tine şi nu mă voi răzgândi în această privinţă. Aşa că pleacă acasă, la soţia ta.

El evită să-i răspundă, întrebând în schimb:

— Vei reveni în tabăra lui Tunet Alb?

Ea se uită încruntată la el.

— Nu trebuie să mă mai cauţi.

— Arată-a-Femeie…

— Te rog, nu face lucrurile dificile, insistă ea. Nu suntem sortiţi să fim împreună. Ştiu asta. Întreabă-ţi vraciul, îţi va spune acelaşi lucru. Nu mă căuta. Spiritul meu nu se poate întâlni cu uşurinţă cu al tău. Înţelegi? Eşti… eşti prea mult pentru mine.

Se întoarse şi călări înapoi spre Chase. Se uită o singură dată înapoi pentru a-l vedea pe Micul Şoim stând în acelaşi loc, privind-o, cu o expresie de nepătruns pe faţă. O duruse să-i spună acele lucruri. Dar nu erau meniţi să fie împreună, iar ea trebuia să-l oprească, să nu-şi mai facă rău în continuare.

Trecu de Chase fără niciun cuvânt, galopând constant. Nu-i văzu pe cei doi bărbaţi privindu-se lung pentru mult timp, înainte să se întoarcă deodată, Micul Şoim spre nord, iar Chase pentru a o urma. Putea simţi privirea lui Chase aţintită asupra ei din când în când, în timp ce traversau câmpia. Era o regiune foarte frumoasă. Munţii Big Horn se ridicau la vest, alăturându-se altor lanţuri muntoase care se întindeau de-a lungul ţinutului, formând Munţii Stâncoşi. La est se întindeau Dealurile Negre. Chiar şi marea infinită de iarbă era frumoasă. Copacii care mărgineau pâraiele abundau de frunzele aurii ale toamnei. O turmă înceată de bivoli semăna, de la distanţă, cu o mulţime de ţestoase uriaşe.

Jessie cunoştea şi iubea acest ţinut. Îşi iubea şi ferma. Nu avea nimic altceva, de fapt. Cu siguranţă nu-şi dorea să trăiască altundeva. Cu toate acesta, simţea că viaţa ei ajunsese într-un impas. Simţea că se schimbase, însă nu avea o direcţie nouă. Simţea că avea nevoie de *ceva,* doar că nu ştia ce era acel ceva.

Nu se opriră în acea zi decât pentru a-şi adăpa răii Era târziu când ajunseră în sfârşit la pârâul unde Jessie voia să ridice tabăra. Soarele apusese, iar luna nu se ridicase încă, dar ştia exact unde să găsească lemne pentru foc. Aprinse focul înainte ca el să fi apucat măcar să-şi deşeueze calul. Cu Jessie conducând pe drumul spre casă, Chase nu avea de ales decât să o lase pe ea să ia deciziile. Nici nu i-ar fi trecut prin minte să-i ceară să oprească mai devreme. Cu toate acestea, energia lui era pe terminate. Lupta cu indianul fusese dificilă. Şi totuşi, păstră tăcerea.

Tăieturile lui sângerau din nou. O indiancă îi pusese un unguent şi bandaje pe răni în timp ce o aşteptase dimineaţă pe Jessie, dar tăietura din lateral sângera prin cămaşă şi avea nevoie de îngrijiri. Era prea obosit pentru a face acest lucru. Dacă ar fi reuşit să-şi îngrijească măcar calul…

— Aşează-te înainte să cazi, comandă Jessie din spatele lui, pe un ton ce nu admitea replică. Dacă erai atât de obosit, ar fi trebuit să spui ceva.

El nu-şi dăduse seama că Jessie îl privea.

— Nu am vrut să te deranjez, se scuză el fără convingere.

Ea oftă în timp ce smulse o mână de iarbă şi termină de frecat pielea lui Goldenrod în locul lui Chase, apoi spuse:

— Este mâncare lângă foc. A pregătit-o sora lui Tunet Alb pentru noi. Serveşte-te!

— Cred că mă voi culca doar.

— Întâi, vei mânca, spuse Jessie cu fermitate. Vei avea nevoie de energie mâine.

Tonul ei promitea o zi la fel de extenuantă ca aceasta.

— De ce ne grăbim? mormăi Chase.

— Ţi-am spus, nu-mi place compania ta. Cu cât ajungem mai repede, cu atât mai bine.

Chase o privi mânios.

— Atunci, voi mânca. Nu trebuie să te îngrijorezi pentru cele câteva ore în plus pe care trebuie să le petreci în compania mea.

— Mulţumesc.

Cât de mult reuşea să-l înnebunească cu ostilitatea ei neînduplecată! Cine ar fi crezut că împărtăşiseră o noapte atât de pasională, cum nu mai trăise vreodată?

Chase se aşează şi căută prin proviziile învelite într-o bucată subţire de piele. Deja mâncase câteva bucăţi de carne până să se aşeze Jessie. Ea se puse lângă el, cu pachetul de mâncare între ei. Expresia ei era cât de neprietenoasă posibil.

— Mă doare, Jessie, îndrăzni el să spună.

— Ce?

Tonul ei era mai puţin îngheţat.

— Rana dintr-o parte.

— Cât de serioasă este?

— Nu m-am uitat prea bine, mărturisi el

Reuşi să-şi dea jos mâneca stângă a hainei. Când aceasta căzu, sângele care-i înmuia cămaşa deveni vizibil. Simţi şocul lui Jessie şi fu mulţumit. Apoi, se uită în jos şi văzu că sângele distrusese o pereche perfectă de pantaloni.

Jessie se ridică într-o secundă, ajutându-l să-şi dea jos haina de tot. Îi scoase apoi cămaşa, trăgându-i-o afară din pantaloni şi apoi peste cap. Nu spuse nimic până nu îndepărtă bandajul şi inspectă rana cu atenţie, făcându-l să se apropie mai mult de foc, pentru a vedea mai bine.

— Nu arată prea rău, murmură ea. Scuturăturile de la călărit au împiedicat închiderea rănii, asta-i tot.

Chase îşi ridică braţul pentru a vedea mai bine, în timp ce ea se duse la pârâu să aducă apă. Lui i se părea că arăta rău, adâncă de jumătate de centimetru şi lungă de cel puţin douăzeci. Jessie nu păruse deloc scârbită, îşi aminti el…

Când ea se întoarse, îi curăţă cu grijă rana. Chase îi privea chipul, felul în care sprâncenele i se încreţeau din cauza concentrării, felul în care îşi prindea buza de jos cu dinţii. Era prea aproape de el, iar Chase începu să se gândească la tot felul de lucruri la care nu ar fi trebuit să se gândească.

Jessie fu nevoit să folosească acelaşi bandaj, neavând altul, însă îi spuse lui Chase:

— Dacă ai o cămaşă de schimb, ţi-o pot spăla pe asta.

— În coburi. Mi-ai putea spăla şi pantalonii?

— Ai nevoie de pantaloni din cauza frigului. Se va răci peste noapte.

— Am nevoie doar de o pătură şi de o femeie fierbinte, zise Chase.

— Vei primi doar o pătură, replică ea.

Chase rânjea atunci când ea îi aruncă pătura şi cămaşa curată, înainte de a se întoarce la pârâu. Era mai puţin ostilă, iar Chase era încântat.

Îşi înfăşură pătura în jurul taliei şi se lupta să-şi încheie nasturii cămăşii atunci când Jessie se întoarse. Îl ajută să-şi încheie nasturii, apoi să-şi ia haina pe el. Chase se întinse, iar ea îngenunche lângă el pentru a-i aranja pătura. Când se aplecă peste el, braţul lui o înconjură şi o trase mai aproape. Ea nu se gândi să se retragă decât când era prea târziu. El şopti:

— Mulţumesc.

Apoi, buzele lui le mângâiată cu blândeţe pe ale ei. Braţul lui căzu, iar ochii i se închiseră. Jessie se îndepărtă şi se aşeză la câţiva metri mai încolo. Se întinse cu faţa spre el şi-l privi mult timp dormind.

Capitolul 20

Jessie mai amestecă o dată în oala cu fasole înainte să o aducă la masă. Chase mânca deja din biscuiţii fierbinţi şi iepurele fript. Ea făcuse o budincă de seu pentru mai târziu, exact ca a lui Jeb, cu stafide, nud, zahăr brun şi condimentele pe care le găsise.

Se foloseau de cabana de pe păşunea de nord. Jessie trăsese tare, încercând să ajungă acasă înainte de sfârşitul zilei, dar nu reuşiseră. Cerul se acoperise de nori şi se întunecase destul de devreme, în timp ce ferma era încă la depărtare de trei ore călare.

Jessie păstrase distanţa de la acel sărut surprinzător, iar Chase nu mai încercase nimic. Cu toate acestea, era tulburător să fie atât de aproape de el. Avea nevoie de distragerea atenţiei.

— Unde ai învăţat să mânuieşti atât de bine cuţitul? întrebă ea într-o doară.

Chase nu-şi ridică privirea.

— San Francisco. Am întâlnit un bătrân căpitan care m-a învăţat câteva trucuri cu care să mă descurc pe ţărm. Nu era o zonă foarte plăcută noaptea – de fapt, nici măcar în timpul zilei.

— De ce erai acolo? întrebă Jessie.

— Am lucrat acolo timp de câţiva ani.

— Făcând ce?

Chase se uită în sfârşit la ea.

— Ei, dar eşti plină de întrebări în seara asta. Îi zâmbi.

— Te deranjează?

— Nu, presupun că nu. Eram crupier într-un cazinou. Acolo am prins gustul pentru jocurile de noroc.

— Îţi place să joci?

— S-ar putea spune şi aşa.

— San Francisco este departe de Chicago. Ai locuit dintotdeauna în Chicago înainte de San Francisco?

— M-am născut în New York, dar mama s-a mutat în Chicago când eram mic. Se ascundea, de fapt. Prenumele ei era Mary, dar şi-a schimbat numele de familie în Summers. Nu mi-a spus niciodată care fusese adevăratul ei nume.

Din tonul lui răzbătea amărăciunea care era mereu prezentă atunci când vorbea despre mama lui.

— De ce se ascundea? întrebă Jessie ezitant.

— Sunt copil din flori, replică el nonşalant. Nu a putut îndura ruşinea. Nu m-a lăsat niciodată să uit asta, nici faptul că tatăl meu nu m-a vrut. Uneori mă întreb totuşi. Când era beată, îi scăpau anumite lucruri pe care le nega atunci când era trează, ca de exemplu faptul că nu s-a mai întâlnit deloc cu tatăl meu odată ce a aflat că era însărcinată.

— Crezi că poate el nici măcar nu a ştiut despre existenţa ta?

— Este posibil, replică el. Intenţionez să aflu asta într-o zi. Dar, oricum, ne-a adus la Chicago şi a deschis un atelier de cusătorie care a mers foarte bine. Prin intermediul magazinului l-a întâlnit pe Ewing. Aveam zece ani atunci când el a început să-şi aducă acolo amantele pentru a le cumpăra ţinute elegante. Îşi căuta o soţie respectabilă, iar văduva Summers părea candidata ideală. Ea nu l-a iubit totuşi. Şi nici nu aveam nevoie de averea lui, ne descurcam suficient de bine. Dar a pretins că-l iubea. Aceasta a fost scuza ei, când, de fapt, nu dorea decât luxul adus de averea lui Ewing.

— De ce a fost greşit? Nu se poate să-i fi fost uşor să te crească de una singură. Poate amărăciunea ta îşi are rădăcina în faptul că a trebuit să o împărţi cu altcineva, după toţi anii în care ai avut-o doar pentru tine.

— S-o împart? spuse Chase. Abia o vedeam. Era mereu plecată la tot felul de întâlniri sau în călătorii pentru

cumpărături. M-a lăsat complet pe mâna lui Ewing.

— Ţi-a displăcut acest lucru?

— Desigur! Era un străin care mă trata ca pe copilul lui, dar cu o mână de fier. Mă bătea pentru cele mai mici greşeli, pentru cele mai mici manifestări ale personalităţii şi voinţei.

— Îmi pare rău.

— Nu trebuie să-ţi pară rău. Am stat sub jugul lui numai şase ani.

Jessie ştia că el încerca să minimizeze ceva care-i provoca amintiri îngrozitoare. Chase se încruntă aducându-şi aminte de ceva neaşteptat, iar Jessie îl lăsă în pace câteva momente.

— Ai plecat de acasă când aveai doar şaisprezece ani? îndrăzni ea să întrebe puţin mai târziu. Nu-ţi era teamă? Cum te-ai descurcat, fiind atât de tânăr?

— S-ar putea spune că m-am alăturat unei alte familii: armatei.

— Te-au acceptat atât de tânăr?

Chase zâmbi larg.

— Asta a fost în ’64, Jessie. Pe atunci, primeau pe oricine.

— Desigur, icni ea. Războiul dintre state. Te-ai alăturat Nordului?

El aprobă din cap.

— M-am înrolat pentru toată perioada, un băietan învăţând pe calea cea mai grea cum să devină bărbat. După aceea, am plecat spre California.

— De ce California?

— Acolo s-au întâlnit mama şi tata.

— Aşadar, ai plecat pentru a-l căuta?

El aprobă din cap.

— Dar nu l-am găsit. Ferma Silvela a fost vândută atunci când a început goana după aur. Trecuseră mulţi ani, aşa că nimeni nu mi-a putut spune unde plecase familia Silvela, dar am presupus că s-a întors în Spania.

— Tatăl tău a fost fermier?

— Era ferma unchiului său, din ce mi-a spus mama.

— Un spaniol, comentă ea gânditoare. Probabil semeni cu el.

— Presupun că da. Chase zâmbi leneş. Mama era roşcată şi avea ochii verzi.

— Dar spuneai că era din New York. Ce făcea în California?

— După cum povestea ea, mama ei tocmai murise. Rămăsese doar cu tatăl ei, iar acesta trăia mai mult pe mare decât acasă. Era căpitanul unei corăbii care făcea curse regulate între coasta Californiei şi est. Era prima dată când mergea cu el, iar familia Silvela era printre clienţii lui. Din ce am înţeles, Carlos Silvela, tânăr şi frumos, a făcut-o să-şi piardă capul. Nu i-a promis însă căsătoria. Şi-a dat seama că era însărcinată înainte ca tatăl ei să se întoarcă înapoi în est, aşa că i-a spus acestuia. El a insistat asupra căsătoriei, iar eu am auzit mai multe variante despre ce s-a întâmplat după aceea. Una era că mama l-a implorat pe Carlos Silvela să se căsătorească cu ea, însă acesta a refuzat. Conform altei variante, unchiul, capul familiei, a refuzat să-şi dea consimţământul, umilind-o pe mama şi spunând că o *americancă* nu era suficient de buni pentru nepotul lui. Şi apoi mai este versiunea mamei la beţie, în care jura că fusese iubită de Carlos, care s-ar fi căsătorit cu ea *dacă ar fi ştiut.*

— Nu ştii care este varianta adevărată?

— Nu. Dar voi afla într-o bună zi.

— Va trebui să mergi în Spania pentru asta. De ce nu ai plecat deja?

Chase ridică din umeri.

— Părea zadarnic. Nu ştiam de unde să încep. Spania este o ţară mare. Pe lângă asta, nici nu vorbesc limba.

— Spaniola nu este o limbă greu de învăţat, comentă ea.

— Să înţeleg că tu o vorbeşti?

— Păi… da, admise ea.

Spaniola era singura limbă străină pe care o ştia John Anderson, iar Jessie fusese dornică să înveţe de la el tot ce se putea. Dar nu avea de gând să-i explice asta lui Chase.

— De ce nu ai învăţat-o dacă asta te-ar fi ajutat să-ţi găseşti tatăl? continuă ea să-l preseze.

— Eram prea dezamăgit şi furios pentru că nu-l găsisem unde credeam eu. Mi-a luat mult timp să ajung în California. Ca să aflu apoi că am făcut călătoria degeaba…

— Aşa că ai renunţat, pur şi simplu?

— Aveam douăzeci de ani şi eram nehotărât. Oricum, nu aveam bani pentru a merge în Spania.

— Atunci, te-ai angajat la cazinoul din San Francisco? conchise ea.

— Da. După aceea m-am întors înapoi în est. Am vrut să văd mai mult din ţara asta, explică el. Am locuit pe fluviul Mississippi vreo doi ani, dar viaţa pe navele cu aburi a devenit neatractivă din cauza prea multor explozii şi ciocniri. O slujbă interesantă m-a adus în Texas, apoi am ajuns în Kansas. Au nişte baruri drăguţe pe-acolo, prin oraşele fermierilor, dacă nu te deranjează scandalurile care au loc după fiecare transport de vite.

— Eşti un cartofor! îşi dădu seama Jessie în sfârşit. Dumnezeule! Dintre toate lucrurile lipsite de ambiţie!

Chase chicoti la auzul dispreţului din vocea ei.

— E un mod de viaţă. Pot să continui sau să mă las. M-a ajutat să călătoresc. Am un noroc neobişnuit la cărţi. De ce să nu profit de acest lucru?

Ea se linişti puţin.

— Chiar poţi câştiga de pe urma jocului de cărţi?

— Suficient cât să trăiesc confortabil într-un hotel bun, admise el.

— Dar ce fel de viaţă e asta?

Cuvintele ei atinseră un punct sensibil.

— Să spunem doar că este o viaţă fără obligaţii. Acum, este rândul meu să pun întrebări, nu crezi?

Jessie ridică din umeri, întinzându-se să ia ultimul biscuit.

— Ce vrei să ştii?

— Ai spus că ai fost fericită doar cu prietenii tăi indieni. De ce?

— Ei mă lasă să fiu eu însămi.

— Te-am văzut arătând şi purtându-te ca una dintre ei. Asta numeşti să fii tu însăţi?

— Arătam ca o fată, nu-i aşa? replică Jessie.

— Arătai ca o indiancă.

— Dar o fată totuşi, insistă ea.

— Da, sigur, dar ce are asta…

— Este singurul loc în care pot să fiu fată – ce sunt, de fapt. Tata nu m-a lăsat niciodată să fiu. A ars toate hainele cu care am venit aici şi nu m-a lăsat niciodată să-mi cumpăr o rochie. Rochiile nu erau potrivite pentru lucrurile pe care trebuia să le învăţ. Nimic nu-i putea aduce aminte că eram fată.

Chase şuieră.

— Credeam că te îmbraci astfel pentru că aşa vrei.

— Nu.

— Dar tatăl tău este mort acum…

— Da, replică Jessie fără să se gândească. Dar mama e aici.

— Însă ea nu este de acord cu felul în care arăţi şi te porţi. Trebuie să ştii asta. Apoi fluieră uşor. Da, sigur că ştii asta. Înţeleg.

— Nu este treaba ta, pufni Jessie.

— De fiecare dată când găsesc un punct sensibil, nu este treaba mea. Chase oftă. Nu te judec, Jessie. Nu mă interesează cum te îmbraci. Deşi arătai foarte drăguţă în hainele alea indiene, spuse el pe un ton plăcut, încercând să-i potolească furia.

Însă Jessie nu mai putea răbda. Se ridică iute, cu ochii scăpărând de furie.

— Eu am gătit, tu curăţă. Mă voi întoarce.

Chase se ridică şi el.

— Unde pleci?

Însă, înainte să poată pleca, el ajunse în faţa ei.

— Ce i-ai spus indianului Micul Şoim despre căsătorie? I-ai dat un răspuns, nu?

— Dacă trebuie să ştii, l-am refuzat. Nu vreau să împart bărbatul cu care mă căsătoresc. Micul Şoim are deja o soţie.

Chase aşteptă să înţeleagă totul bine.

— Şi dacă nu ar fi avut?

— Aş fi acceptat, probabil.

Jessie merse afară, iar Chase se uită mult timp ţintă la uşa închisă.

Ceva mai târziu, Jessie intră, scuturându-şi părul ud. Era desfăcut şi la fel de negru şi de lucios ca blana de samur. Fără să arunce nici măcar o privire în direcţia lui, Jessie se duse la coburii de lângă patul ei de campanie, luă o perie şi se aşeză cu picioarele încrucişate pe blana miţoasă întinsă în faţa focului.

Chase o privi în timp ce ea începu să-şi treacă peria prin păr, însă apoi se întoarse, simţindu-se iritat. Se duse la patul său, aflat la doar câţiva metri de al ei. Se uită ţintă la patul îngust, se uită la al ei, apoi îşi dădu seama că ar fi fost mai uşor dacă le-ar fi unit. Gândul şi irită şi mai tare.

— Mulţumesc că ai făcut curăţenie, spuse ea dintr-odată.

— Mulţumesc pentru cină, replică el.

Rămaseră tăcuţi. Ea se întoarse înapoi spre foc, lăsându-l să-i vadă profilul. Chase nu-şi putu lua ochii de la ea. Căzut pe gânduri, începu să-şi desfacă nasturii de la cămaşă. Ea îşi usca părul lângă foc, scuturându-l, trecându-şi degetele prin el şi apoi periindu-l. El era fermecat de vălul întunecat de păr plutitor. Era atât de lucios, reflectând focul. Iar când ea se lăsă înapoi, lăsându-şi capul pe spate pentru a-şi scutura părul, conturul delicat al gâtului ei îl extazie.

Chase nu ştia ce voia să facă atunci când se ridică şi porni înspre Jessie. Îngenunche în spatele ei şi-i prinse părul în mâini, apăsându-şi buzele pe gâtul ei. Jessie încercă să se ferească de el, iar el îşi veni în fire şi-i dădu drumul.

Jessie se ridică în genunchi şi se întoarse spre el.

— Ce…

— Vreau să fac dragoste cu tine.

Ochii lui aprinşi îi mângâiau faţa, gâtul, părul. Ea nu se putu gândi decât la cealaltă noapte în care o privise în acelaşi fel. Ciudat, dar asta era tot ce avea în minte. Jessie

se apropie de el şi-l lăsă să o cuprindă în braţe. O mână se jucă uşor cu părul ei, cealaltă îi cuprinse spatele, trăgând-o mai aproape de el. Gura lui o acoperi pe a ei într-un sărut care o făcu să ia foc şi să piardă orice alte senzaţii în afară de cele provocate de sărut. Buzele lui se mişcară spre gât, iar ea gemu din cauza furnicăturilor pe care le simţea. El o lăsă încet pe covor, iar ea încercă să-l tragă deasupra ei, însă el rezistă, scoţându-şi întâi cămaşa. Ea îl devoră cu privirea, privind muşchii bine conturaţi care-i dansau sub piele, pielea aceea atât de bronzată. Îşi trecu degetele prin părul de pe pieptul lui, peste muşchii care o fascinau şi în josul braţelor lui puternice.

Chase o privea privindu-l. Asta-l excită atât de tare, încât erecţia sa deveni dureroasă, aşa că îşi dădu repede pantalonii jos.

Jessie întinse mâna şi atinse mădularul gros şi tare ce se înălţa cu mândrie în faţa ochilor ei. El gemu, iar ea îşi înfăşură braţele în jurul şoldurilor lui, apăsându-şi obrazul de abdomenul său ferm. Chase o trase brusc şi-i acoperi cu sălbăticie gura cu a lui. Ea îşi înfipse degetele în părul lui, iar el îi desfăcu nasturii, îndepărtându-i grăbit cămaşa. Jessie nu arătă nicio sfială în timp ce îşi dădu jos şi restul hainelor. Nu mai exista nimic decât căldura ochilor lui, iar apoi fierbinţeala mâinilor sale care atingeau fiecare părticică de piele dezgolită.

Când fu la fel de goală ca el, se lăsă pe spate, gata să-l primească. El îngenunche între picioarele ei, dar nu-i dădu lucrul după care tânjea, nu încă. Se aplecă în faţă, plimbându-şi mâinile de-o parte şi de alta a trupului ei, peste şolduri. Când îşi lipi obrazul de abdomenul ei, cuibărindu-se acolo, îmbrăţişând-o, ea ştiu ce simţise el atunci când făcuse acelaşi lucru. Era imposibil de îndurat.

— Eşti frumoasă, Jessie.

Ea îl crezu. Se simţea divinizată. Simţea că este femeie întru totul.

Chase îi sărută partea interioară a coapsei. Picioarele ei erau minunate, deloc aşa cum se aştepta el. Muşchii se simţeau, dar picioarele erau suple şi fine atunci când se

relaxa.

Îşi plimbă mâinile în sus, spre sâni. Erau atât de moi, atât de plini, cu sfârcurile tari şi umflate. Îi gustă, lingând pielea fină până când ea strigă:

— Nu mai pot!

Degetele ei i se afundară în păr, şi Jessie îl trase în sus. Gura ei se lipi de a lui cu atâta grabă, încât el se simţi pierdut. Jessie se arcui pentru a-l întâlni, pielea ei mulându-se pe a lui pe unde putea, iar el intră în ea. Jessie îşi înfăşură picioarele în jurul lui, iar el se cufundă şi mai mult în ea.

— Oh, Jessie… Jessie!

Ea termină într-o explozie de contracţii pline de extaz.

El nu se mişcase nici măcar o dată după ce o pătrunsese, dar nici nu avea nevoie. Împlinirea ei, venită atât de repede, fusese suficientă pentru a-l purta dincolo de margine, iar Chase îşi vărsă sămânţa în ea, tremuratul lui făcând ca plăcerea ei să sporească.

Jessie alunecă plutind în somn. Chase se ridică şi luă o pătură pentru a se acoperi, apoi se cuibări lângă ea şi căzu într-un somn profund şi mulţumit.

Capitolul 21

Jessie se trezi prima. Înţelese ce se întâmplase. Se ridică repede şi-şi adună în linişte lucrurile. Îl forţă pe Blackstar peste limită, călărind nu înspre fermă, ci înspre păşune, dorind să se cufunde în muncă pentru a evita să se gândească. Cum se întâmplase asta? Ar fi putut opri totul. Doar nu o forţase. Ea îl dorise. Dar *de ce?* La naiba!

*

Era destul de târziu când se trezi şi Chase, dar nu-i luă mult să-şi dea seama că nu era nici urmă de Jessie în cabană. La naiba cu toate femeile independente, înjură el,

simţindu-se ca şi cum s-ar fi profitat de el.

Iritarea lui crescu pe drumul înapoi spre fermă, recunoscător că ştia deja drumul, cel puţin. Era sătul să mai aibă de a face cu această femeie care-l dădea peste cap. Nu se purta la fel atunci când ea era în preajmă, nici măcar nu putea gândi bine când ea era aproape. Avea să o avertizeze pe Rachel cu privire la lucrurile la care trebuia să fie atentă, să-i dea lui Jessie poliţa tatălui ei şi să o ia din loc.

Când Chase intră în casă, Rachel era în salon. Stătea într-un balansoar, croşetând, arătând foarte atrăgătoare într-o rochie verde ca muşchiul, cu dantelă neagră. El îşi aminti de căminul Ewing, de cât de liniştitor era să o vadă croşetând sau tricotând ori aranjând florile. Frumuseţea lui Rachel îi uşura necazurile; întotdeauna o făcuse. Dacă nu ar fi avut-o pe Jessie în minte, ar fi putut funcţiona şi acum.

— E aici? întrebă el.

— Nu. Un tânăr, Blue, a sosit aici pe la prânz, după provizii, explică ea. I-a spus lui Jeb că Jessie era pe păşune, muncind.

Chase se aşeză cu greutate jos şi oftă.

— Ar fi trebuit să ştiu că se va întoarce în toiul acţiunii. Încă au de adunat vitele?

— Da. Jeb spune că mai durează câteva zile. Mâine merge în oraş să facă rost de proviziile de care au nevoie pentru drum. Îşi mută privirea înapoi în poală, ca şi cum nu ar mai fi avut nimic de spus, dar adăugă încetişor: Chase? Nu a fost cu adevărat cu indienii, nu-i aşa?

El se întrebă cum de ştia că o găsise pe Jessie, apoi decise să treacă peste asta.

— De fapt, Rachel, îi vizitează pe indieni de opt ani de zile.

— Este adevărat, aşadar!

— Încă nu ai auzit partea cea mai rea. Am găsit-o cu indienii Cheyenne. Sunt prietenoşi cu ea, dar alţi albi nu sunt bine-veniţi pe teritoriile lor. De fapt, aproape am fost ucis. Calul meu a fost furat, şi a trebuit să lupt pentru a-l recupera. Am fost ţinut legat timp de o jumătate de zi, iar

dacă Jessie nu le-ar fi spus că mă cunoştea, aş fi fost torturat şi poate ucis. În aşa companie se află Jessie. Drăguţ, nu-i aşa?

Rachel îl privi ţintă, ştiind că mai avea ceva de spus.

— Cel mai apropiat prieten al fiicei tale este un bărbat pe jumătate indian, pe care-l cheamă Tunet Alb. Sunt atât de apropiaţi, că ea se îmbăiază goală în pârâu în timp ce el stă la câţiva metri distanţă.

— Nu cred aşa ceva.

Rachel scuturã neîncrezătoare din cap.

— I-am văzut. Şi tot nu am ajuns la partea cea mai rea. Are un pretendent, un războinic Sioux. Vrea să se căsătorească cu ea, şi singurul motiv pentru care Jessie l-a refuzat este acela că el mai are o soţie. A recunoscut ea asta! Pretinde că singurul loc în care a fost fericită este cu indienii. Cine ştie? Poate că următorul războinic care o cere de nevastă nu are deja o soţie. Te-ai putea trezi cu un ginere indian, Rachel.

Ea era atât de uimită; încât nu putea vorbi. În cele din urmă, spuse:

— Ce o să mă fac?

— Eşti mama ei, replică Chase supărat, ca să nu mai spunem că eşti şi tutorele ales de tatăl ei. Ai puterea de a o controla. Fă-o. N-o mai lăsa să facă numai ce are chef.

— Dar cum? întrebă Rachel implorator.

— De unde naiba să ştiu eu? izbucni Chase, apoi se calmă. Of, Rachel, opreşte-te, te rog. Îţi va veni o idee. Dar trebuie să încetezi să mă mai bagi pe mine la mijloc. Am făcut ce mi-ai cerut, aşa că plec de aici în dimineaţa asta.

— Dar, Chase…

— Nu mă vei convinge să mai rămân. L-am verificat pe Bowdre, este exact cum credeai tu. Dar nu mai are dreptul s-o deranjeze pe Jessica, spuse el cu mândrie.

— De ce nu? strigă ea.

— Am jucat cărţi cu el. Făcu o pauză. Am câştigat poliţa.

Ea icni.

— Ai câştigat poliţa? Ce a spus Jessie?

— Nu ştie încă, dar i-o voi da înainte să plec. Dacă mai aveţi necazuri cu Bowdre, mergeţi la şerif. Am câştigat cinstit poliţa. Bowdre nu mai poate avea nicio pretenţie. Treaba mea aici s-a încheiat.

— Desigur. Este o dovadă de egoism din partea mea să te reţin când tu vrei să pleci. Chase, spuse ea încetişor, îţi mulţumesc.

Chase nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Nu-ţi încerca tacticile pe mine, doamnă. Nu vor funcţiona.

— Îmi pare rău, spuse Rachel cu sinceritate. Doar că mă simt cu adevărat neajutorată când vine vorba despre fiica mea. Nu ştii cât de mult mă urăşte, Chase. Dacă i-aş spune să se ferească de foc, ar sări drept într-unul doar pentru a mă sfida.

— De ce te urăşte, Rachel? întrebă el discret.

Ea îşi feri privirea, spunând pe un ton evaziv:

— Ţi-am spus, tatăl ei a învăţat-o.

— Dar de ce?

— Am trăit aici, ştii? O, nu în casa aceasta. Pe atunci, era una mică, cu trei încăperi…

— Ştiu. Jessie mi-a spus că tatăl ei a construit casa asta doar pentru că tu nu ai fi putut locui niciodată în ea.

— Da? Ei bine, nu mă îndoiesc c-ar fi făcut asta. Tăcu un timp îndelungat înainte de a continua. M-am întors acasă într-o seară, iar el m-a bătut şi m-a dat afară.

— De ce?

— M-a acuzat că i-aş fi fost necredincioasă. M-a numit desfrânată, adăugă ea în silă. Dar nu mi-a oferit nicio şansă de a mă apăra. M-a bătut atât de rău, încât aproape am murit. Aş fi murit dacă bătrânul Jeb nu m-ar fi găsit şi nu m-ar fi dus la doctorul din fortul Laramie.

— Jessie ştie despre asta?

— Nu ştiu, dar nu cred. Presupun că ea simte că am abandonat-o. Se poate ca Thomas să-i fi spus asta. Nimic nu ar fi ieşit din comun pentru un bărbat care i-a spus unei fetiţe că mama ei era o târfă! Mi-a purtat pică de-a lungul anilor, nu m-a lăsat niciodată să o văd. Da, nu mă îndoiesc

că i-a spus că eu am abandonat-o.

— Când te-a găsit Ewing, tocmai veneai de aici? întrebă Chase gânditor.

— Da.

Chase fluieră încet.

— Băiatul e a lui, nu? E fiul lui Thomas Blair! Rachel nu răspunse şi nici nu-l privi, dar Chase insistă. Nu i-ai spus niciodată, nu?

— Thomas îmi luase deja un copil, spuse Rachel pe un ton defensiv. Nu aveam de gând să-l las să mi-l ia şi pe Billy. În plus, nu ar fi crezut niciodată că Billy era al lui.

— Dar de ce nu i-ai spus lui Jessie?

— Nici ea nu m-ar crede, Chase. Nu crede nimic din ce-i spun. Cred că preferă să mă urască. Este mai uşor pentru ea aşa. Îi este teamă să-i pese de mine, se teme că va fi rănită din nou. Când mă gândesc cât trebuie să fi suferit, îmi plânge inima. Dar nu pot ajunge la ea dacă nu mă lasă.

Chase era gânditor. Ceea ce-i făcuse Thomas lui Jessie nu era normal. Era o ticăloşie. Dar, la naiba, nu era treaba lui – nu era!

— Nu mă bag în treaba asta, Rachel Este ceva între tine şi Jessie.

— Ştiu. Ea zâmbi, înţelegătoare. Nu-ţi face griji. Ne vom descurca cumva. Te-am implicat oricum suficient în treburile fiicei mele.

Dumnezeule, dacă ar fi ştiut cât de mult se implicase...

Capitolul 22

Rachel o aşteptă pe Jessie în bucătărie în acea seară. Kate mersese la culcare. Chase se retrăsese în camera lui după cină, iar Rachel îl culcase pe Billy.

Jessie sosi târziu. Se spălase în grajd, dar hainele îi erau foarte murdare. Îşi folosi pălăria pentru a îndepărta o

parte din praf, înainte de a intra în bucătărie. Când o văzu pe Rachel aşezată la masă, îi aruncă o privire furioasă.

— Ţi-am păstrat cina caldă, spuse Rachel pe un ton prietenos.

Jessie o privi ţintă.

— Nu mi-e foame.

— Ai mâncat deja?

— Nu.

— Atunci, aşează-te şi mănâncă. Vocea lui Rachel era mai fermă. Vreau oricum să stau de vorbă cu tine.

Rachel se ridică pentru a-i pregăti lui Jessie o farfurie, iar aceasta nu mai spuse nimic. Îi era foame şi era prea obosită să se certe. Îşi trase un scaun şi se trânti la masă, cu picioarele de o parte şi de alta a scaunului, ca şi cum ar fi fost încă în şa. Se lăsă pe spate, cu un braţ petrecut peste spătarul scaunului

— Faci asta doar pentru a mă enerva? întrebă Rachel încet în timp ce punea farfuria în faţa lui Jessie.

— Ce?

— Felul în care stai.

— Ce este în neregulă cu felul în care stau? întrebă Jessie pe un ton beligerant.

— Dacă întrebi asta înseamnă că ţi-ar fi de folos câteva lecţii de conduită feminină.

— De la cine, de la tine?

Era atâta dispreţ în vocea lui Jessie, încât Rachel icni.

— Crezi că acesta este un comportament acceptabil pentru o tânără femeie?

— Care naiba e diferenţa? contracară Jessie. Trăiesc în lumea mea. Nu sunt chiar o tânără debutantă, nu-i aşa?

— Nu eşti aici singură, sublinie Rachel. Ai un oaspete. Care crezi că este părerea unui bărbat sofisticat ca domnul Summers despre un asemenea comportament necioplit?

— Nu-mi pasă nici cât…

— Jessica!

— Ei bine, nu-mi pasă, insistă Jessie. Apoi încuviinţă. Nu am uitat primii opt ani din viaţă, Rachel. Mă pot comporta potrivit în situaţiile în care este nevoie.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu o faci? întrebă Rachel exasperată.

— Să impresionez un *cartofor?* De ce aş face-o?

— De dragul meu.

Jessie nu răspunse.

— Nu despre asta am vrut să stăm de vorbă totuşi, continuă Rachel.

Jessie se apropie de masă pentru a mânca.

— Am terminat de vorbit.

— Mai acordă-mi câteva minute.

Jessie ridică dintr-o sprânceană la auzul tonului ferm. Era surprinsă şi puţin curioasă.

— Sunt aici. Vorbeşte. Sper că nu este ceva plictisitor.

— Îţi promit că nu te va plictisi ceea ce-ţi voi spune. Poate că nu vei fi de acord, dar…

— Vorbeşte, Rachel.

Femeia mai în vârstă îşi îndreptă spatele.

— Foarte bine, voi trece direct la subiect. Nu mai ai voie să te duci de una singură să-ţi vizitezi prietenii indieni.

Rachel se pregăti pentru o explozie, dar nu sosi niciuna. Jessie se holbă la ea fără nicio expresie, ca şi cum ar fi aşteptat să mai spună ceva.

În cele din urmă Jessie întrebă:

— Asta este tot ce ai de spus?

Rachel era uluită. Jessie nu avea de gând să facă scandal.

— Ei bine, de fapt, am motive pentru care nu mai doresc să faci asta, dacă vrei să le auzi. Dar, de vreme ce ai de gând să fii rezonabilă, presupun că nu are rost să insistăm asupra lor.

— Nu ar conta oricum, spuse Jessie nonşalant. Poţi da ce ordin vrei tu, Rachel. Eu fac ce doresc.

Rachel se lăsă pe spate, cu faţa roşie. Ar fi trebuit să ştie mai bine.

— De data aceasta, vei face cum spun, Jessica.

Jessie zâmbi larg, nepăsătoare.

— Chiar aşa?

— Da, dacă vrei să continui să conduci ferma asta.

— Nu te pune cu mine, Rachel, o avertiză Jessie liniştită. Nu ştii nimic despre condusul unei ferme. Iar oamenii nu ar asculta oricum de tine.

— Nici nu îmi imaginez că ar asculta, dar pot aduce ajutor din afară dacă este nevoie.

— Oamenii mei urmează ordinele mele!

Vocea lui Rachel crescu şi ea.

— Oamenii tăi pot fi concediaţi. Pot angaja alţii în locul lor.

— Nu ai niciun drept!

— Ba da, am, Jessica, spuse Rachel pe un ton mai blând. Sunt tutorele tău.

Jessie era furibundă.

— Când o să-ţi intre în cap că singurul motiv pentru care tata te-a numit tutorele meu a fost ca să vezi ce tânără domnişoară a făcut din mine? Te-a adus aici să ne facă în ciudă amândurora. Ştia că, de fapt, nu am nevoie de tine. M-a crescut capabilă să mă descurc singură – ca orice bărbat!

— Oricare ar fi motivul, spuse Rachel neînduplecată, sunt aici şi am autoritatea de a face exact ceea ce am spus.

— De ce, lua-te-ar naiba? strigă Jessie, pierzându-şi controlul. Ce se află, de fapt, în spatele acestui lucru?

— De două ori ai plecat de la fermă luna aceasta şi te-ai dus undeva unde nu am putut da de tine zile întregi. Este un comportament absolut iresponsabil, Jessica.

— Asta nu ţine, iar tu o ştii prea bine, şuieră Jessie. L-am lăsat pe Mitch Faber responsabil de tot, iar Jeb se putea descurca cu orice altceva ar fi apărut. Aşa că ar fi bine să ai un motiv mult mai bun decât ăsta!

— Locul în care te-ai dus este un motiv suficient, spuse Rachel cu asprime. Este de neconceput să te aventurezi într-o regiune interzisă albilor! Credeam că indienii tăi sunt prietenoşi. Dacă ştiam că nu sunt, aş fi pus piciorul în prag mai devreme.

— Prostii! Crezi că aş putea merge acolo dacă nu aş fi bine-venită?

— Poate că tu eşti bine-venită, dar alţi albi nu sunt.

Nu vreau să te asociezi cu indieni care sunt ostili albilor. În mod evident, au avut o influenţă proastă asupra ta, iar această influenţă nu va continua.

— Ce vrea să însemne asta?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Jessica, comportamentul tău aici este suficient de rău, dar acolo, se pare, renunţi la orice convenţie legată de civilizaţie. Nu am auzit niciodată ceva atât de îngrozitor ca povestea despre baia făcută de tine în râu, cu un indian la doi paşi

Jessie se ridică atât de repede, încât scaunul ei fu trântit la podea. Obrajii îi erau pătaţi cu roşu aprins, iar ochii îi erau larg deschişi şi plini de furie.

— Ticălosul ţi-a spus asta, nu-i aşa? strigă Jessie furioasă. Şi presupun că ţi-a povestit şi despre Micul Şoim, nu? Desigur! Despre asta este vorba de fapt, nu? Nu?

— Jessie, linişteşte-te.

— Să mă liniştesc? Când mă ameninţi că-mi iei ferma din cauza minciunilor pe care ţi le-a spus ticălosul acela? Ce altceva ţi-a mai povestit?

— Mi-a povestit suficient, nu crezi?

Rachel încercă să-şi păstreze vocea calmă.

— Nu, cu siguranţă nu cred că e suficient, nu când a răstălmăcit nişte evenimente inocente şi le-a transformat în… cum ai spus? Cel mai îngrozitor lucru pe care l-ai auzit vreodată? Ce naiba este greşit în a face baie în pârâu? Fac asta de fiecare dată când sunt singură. Acolo, satul este prea aproape, iar Tunet Alb mă însoţeşte ca să nu fiu deranjată. Nu mă privea, pentru numele lui Dumnezeu! Este ca un frate pentru mine!

— Războinicul Sioux nu îţi era ca un frate, spuse Rachel rece.

— Am fost cerută în căsătorie, şi ce? Am refuzat. Dacă insişti să-ţi dai atâta importanţă, întreabă-ţi prietenul despre lucrurile pe care *nu* ţi le-a povestit!

— Dacă mai este ceva, sunt sigură că va confirma părerea mea despre faptul că nu trebuie să mai mergi acolo, Jessica, spuse Rachel încet. Un sat indian nu este un loc potrivit pentru o tânără albă. Nu voi ceda în această

privinţă.

Jessie o privi cu ură, atât de furioasă, încât tremura. Din păcate pentru Chase, el alesese tocmai acel moment pentru a intra în bucătărie.

— Strigaţi suficient de tare pentru a trezi morţii. Care este problema?

Jessie îl privi cu ochii încărcaţi de furie, aşa cum el nu o mai văzuse niciodată. Îşi ridică farfuria şi o aruncă înspre capul lui. El se aplecă, iar farfuria se lovi de perete, căzând apoi pe podea.

— Ticălosul naibii! A trebuit să o porneşti, nu-i aşa? Nu a fost suficient că m-ai târât înapoi aici, a trebuit să răstălmăceşti tot ce s-a întâmplat! Dar ai uitat să te incluzi şi *pe tine* în poveştile alea, nu-i aşa?

— Este de-ajuns, Jessie, o avertiză Chase pe un ton sumbru.

— De-ajuns? ţipă ea. Tu ai fost cel care abia a aşteptat să-i povestească totul! De ce nu i-ai spus şi restul? Dacă a trebuit să afle despre comportamentul meu îngrozitor din satul indienilor, atunci trebuie să ştie şi că prietenul ei de nădejde m-a sedus – nu o dată, îi de două ori! Dacă e să ne spălăm hainele murdare în public, măcar să includem totul. Sau pierderea inocenţei mele nu a fost la fel de importantă precum comportamentul meu păcătos cu indienii? Ticălosule! Dacă ai început un lucru, du-l până la capăt!

Spunând acestea, Jessie trecu vijelios pe lângă Chase, împingându-l cu atâta forţă, încât el se lovi de dulapul de lângă uşă, spărgând două dintre bucăţile de sticlă ale vitrinei. Un moment mai târziu, uşa de la dormitorul ei se închise cu tot atâta forţă, scoţând un sunet ca de împuşcătură.

— Ce se întâmplă? strigă Billy de pe hol.

— Du-te înapoi în pat, Billy, ordonă Rachel pe un ton tăios.

El ascultă, fără nici un comentariu. Lui Chase i-ar fi plăcut să facă acelaşi lucru. Tăcerea care urmă dură o eternitate. Lui îi era teamă să o privească pe Rachel, îi era

teamă de privirea acuzatoare a acesteia.

Rachel aşteptă un timp, oferindu-i şansa de a vorbi Cum el nu o făcu, întrebă:

— A spus adevărul?

El încercă să vorbească, dar nu reuşi să scoată niciun cuvânt. Rachel lăsă să-i scape un hohot de plâns înainte de a vorbi

— Chase, nu ai făcut asta! Nu cu Jessica mea!

El tresări, dar tot nu putu răspunde. În cele din urmă, o privi. Expresia din ochii ei îl făcu să se simtă incredibil de mie. Rachel nu mai aşteptă nu răspuns, ci trecu în fugă pe lângă el, plângând.

Chase rămase acolo timp de câteva minute lungi. Mai putea salva ceva?

Capitolul 23

— Tu ce ai face, Goldy? Te-ai căsători cu o femeie doar pentru că te-ai simţi puţin vinovat? întrebă Chase. Calul sforăi. Scuze, bătrâne. Am uitat că nu-ţi place să ţi se spună Goldy. Dar a fost o întrebare bună, nu-i aşa?

Chase se sprijinea de perete în boxa lui Goldenrod, aşezat la picioarele calului, cu o sticlă pe jumătate goală de whisky lângă el. Găsise sticla nedesfăcută în camera harnaşamentelor, după ce căutase peste tot prin bucătărie. Era rezerva lui Jeb, fără îndoială. Trebuia să-şi amintească să înlocuiască sticla. Deschizând sticla din nou, Chase goli încă un centimetru din ea şi-şi privi calul cu seriozitate.

— Adică, la naiba, puicuţa asta nu m-a făcut niciodată să mă simt rău, nu? Afurisita de Rachel m-a făcut să mă simt ca un păduche. Şi ştii ce o să spună de îndată ce o să se gândească la asta?

Chase râgâi, apoi râse.

— Nu asta. Nu, Rachel o să spună: „Ai nenorocit-o, acum căsătoreşte-te cu ea!” Crezi că ar putea să-mi lipească un pistol de spate? Nu, nu Rachel. Dar are altă

armă, faţa aia a ei, care spune că am înjunghiat-o pe la spate. Trase adânc aer în piept. De ce naiba nu plec de aici, pur şi simplu?

Chase încercă să se ridice, dar nu reuşi decât după câteva tentative. Se uită la şaua aşezată pe balustradă ca şi cum ar fi fost o creatură ţâfnoasă, ce-i provoca necazuri. Şi aşa era. Nu o putu da jos de pe parapet. În cele din urmă, se sprijini de ea şi-i vorbi din nou calului.

— Se pare că trebuie să mă trezesc mai întâi. Dar mă întorc, Goldenrod. O să-ţi pun şaua şi apoi pornim la drum. Nu mă pot căsători cu drăcoaica aia. Ar fi ca şi cum m-aş lega de un ciclon.

Chase ieşi din grajd şi se îndreptă spre râul din spatele casei. Căzu în el şi, pentru un moment, crezu că se îneca. Apa avea însă doar vreo jumătate de metru adâncime. După ce stropi în toate părţile, reuşi să se tragă pe mal şi rămase întins acolo, lăsând ca apa rece ca gheaţa să-l răcorească. Neinvitată, o imagine a lui Jessie îi apăru în minte. Nu Jessie din seara aceasta, ci Jessie din seara trecută. Şi atunci fusese ca o furtună, dar una pasională şi plină de iubire.

Ar fi fost chiar atât de rău să fie legat de ea? se întrebă Chase. Era cea mai drăguţă femeie pe care o văzuse vreodată. Şi nu era timpul să se oprească undeva? Rachel aşa spusese, şi poate că era adevărat. N-ar fi putut îmblânzi scorpia, cu puţin efort?

*

Jessie era prea furioasă ca să plângă, dar prea supărată ca să nu. Asta o lăsă cu un sentiment sufocant care o ţinea trează, învârtindu-se de pe o parte pe alta în pat. Fiind trează, auzi cu claritate bătaia timidă la uşă. Nu era încântată.

Nu se obosi să-şi ia o pereche de pantaloni, ci deschise uşa îmbrăcată doar cu cămaşa mare, cu mânea lungi, cu care dormea de obicei. Nu-i păsa de ce credea Rachel despre asta. De fapt, chiar se gândi să-şi dea jos

cămaşa şi să o lase pe Rachel să creadă că dormise dezbrăcată.

Se bucură totuşi că nu dăduse curs acelui gând rebel atunci când deschise uşa şi-l găsi pe Chase în pragul acesteia. Jessie trânti uşa, dar aceasta se lovi de umărul lui şi se deschise din nou. Jessie fu nevoită să se dea înapoi cu un pas în timp ce el intră nepoliticos, închizând uşa în urma lui.

— Ieşi, spuse ea.

— Imediat.

— Acum!

— Nu striga, la naiba. O s-o aduci aici pe Rachel, şi ne va târî pe amândoi la preot chiar diseară. Este gata să facă asta. Dar trebuie să mă trezesc din beţie înainte.

— *Asta* nu se va întâmpla pentru *niciun* motiv! îl asigură ea. Puţi! Eşti beat! Asta ţi-a dat curajul să dai buzna în camera mea în miez de noapte?

— Nu mai sunt chiar atât de beat acum. Nu suficient cât să nu ştiu ce fac.

Ea aprinse lampa de lângă pat, apoi se întoarse pentru a-l înfrunta. Văzându-l purtând doar pantaloni, cu apa picurându-i din păr, furia i se calmă pentru un moment.

— Ce-ai făcut, ai căzut în râu?

— De fapt… Rânjetul lui completă testul explicaţiei, dar Jessie nu era amuzată. Mi-am schimbat hainele totuşi, adăugă el cu înţelepciune. Nu am vrut să las urme de apă pe podeaua camerei tale.

— Ai uitat să-ţi usuci părul. Crezi că e cuviincios să vii aici pe jumătate dezbrăcat?

Zâmbetul lui se lărgi.

— Nu aş pomeni despre oameni pe jumătate dezbrăcaţi, dată fiind ţinuta în care ai deschis tu uşa.

Jessie se uită în jos la cămaşa de bumbac care-i ajungea deasupra genunchilor.

— Nu eu te-am invitat aici, aşa că ieşi naibii. Ai produs destule necazuri pentru o singură zi.

— *Eu?* Buna lui dispoziţie îşi luă zborul. Şi tu ce ai făcut?

— Ţi-am plătit cu aceeaşi monedă. Asta e tot, spuse Jessie rece. Nimic în plus faţă de ceea ce meritaţi amândoi.

— Oh, îmi pare bine să aud că nu am fost singura victimă a atacurilor tale, replică Chase sarcastic. Mai ales că sunt singurul care va plăti pentru toate în final.

Jessie luă foc.

— Crezi că eşti singurul care a fost rănit? Din cauza a ceea ce i-ai spus, s-ar putea să-mi ia controlul asupra fermei dacă mă mai duc în nord. Ei bine, dacă trebuie să pierd un prieten, este corect să pierdeţi şi voi câte unul – unul pe celălalt.

— Crezi că asta este singura consecinţă?

— Care este problema, Summers? bombăni Jessie. Nu a fost înţelegătoare? Ţi-a rănit sentimentele?

— Nu-ţi pasă că ai rănit-o, nu-i aşa? o întrebă el scurt.

— Nu ţin minte să fi făcut dragoste singură, replică Jessie. Nu ţin minte nici să fi făcut eu primul pas, în ambele ocazii. Cine este deci responsabil?

— Te-am avertizat în legătură cu ce se poate întâmpla dacă află, Jessie.

Jessie începu să râdă, luându-l prin surprindere.

— De aceea eşti aici. Ei bine, urăsc din toată inima să-ţi uşurez sufletul, Summers, dar asta nu trebuie să te îngrijoreze. Nu ai făcut decât să pierzi respectul ei. De ce ţi-ai dori respectul unei târfe mă depăşeşte, dar…

— Nu este o târfă, Jessie, spuse Chase cu asprime.

— Nu-mi spune mie ce este sau nu este. Ştiu mai bine decât ai putea tu şti vreodată!

— Nu am venit aici pentru a mă certa din nou cu tine. Am venit să te cer în căsătorie.

Jessie fu uluită, dar îşi reveni repede.

— Ei bine, m-ai cerut. Acum, du-te şi spune-i că ai fost un băieţel cuminte şi ai făcut ce ţi-a cerut.

— Nu ea m-a trimis aici, Jessie. Încă nu a spus nimic. A plecat din bucătărie plângând, şi nu am mai văzut-o de atunci.

— Atunci, ce cauţi aici, făcând-o pe eroul? îl zeflemisi Jessie. Sau vrei să primeşti puncte suplimentare

comportându-te cum trebuie cu mine, înainte să ţi se ceară asta?

— Ce ar fi greşit dacă ne-am căsători? întrebă Chase pe un ton rezonabil, ştiind foarte bine toate motivele la care s-ar fi putut gândi ea.

— Drept cine mă iei? replică ea. Crezi că nu-mi amintesc cât de tare te-a speriat gândul de a te căsători?

— Asta era înainte, insistă el.

— Pe naiba! Nu s-a schimbat nimic. Vrei să te căsătoreşti cu mine la fel de mult cum vreau eu să mă căsătoresc cu tine, adică deloc. Aşa că ieşi de-aici şi nu mă mai bate la cap cu prostiile tale de beţiv.

— Nu sunt prostii, şi ţi-am spus că nu sunt beat. Rachel va insista să ne căsătorim, aşa că de ce să-i oferim ei ocazia să facă mare tam-tam pe acest subiect?

— De ce? Să-i stricăm eforturile de a face virtutea să triumfe? De câte ori reuşeşte o desfrânată să fie virtuoasă?

— Nu vorbeşti serios, Jessie, spuse el obosit.

— Pentru că nu este nimic serios în toată treaba asta! izbucni Jessie. Poate că trebuie să cedez în anumite privinţe, dar să mă căsătoresc cu tine? Aş fugi de aici şi m-aş ascunde cât timp ar fi necesar înainte de a o lăsa să mă forţeze să mă căsătoresc cu cineva pe care nu-l suport.

— Nu asta ai simţit noaptea trecută.

— Noaptea trecută am fost o proastă.

Această afirmaţie îl înfurie.

— Poate că amândoi am fost proşti. Dar adevărul este că între noi există o scânteie, Jessie.

— Nu te amăgi singur. S-a întâmplat să fii primul bărbat care m-a atins. Nu vei fi ultimul, crede-mă.

El ajunse la ea din doi paşi şi-o apucă, cu ochii întunecaţi de dorinţă şi de furie.

— Ce ni se întâmplă nouă nu li se întâmplă multor oameni, spuse el răguşit. Poţi nega asta, dar ştii că mă doreşti, Jessie. Căsătoreşte-te cu mine. Spune da.

Nu-i dădea drumul, aşa că ea îl lovi cu pumnul, suficient de tare ca surpriza să-l facă să o elibereze. Lovitura fu urmată de o palmă răsunătoare.

— Este asta o dovadă suficientă că nu te doresc? strigă ea, respirând precipitat. Nodul pe care-l avea în gât făcea să-i fie dificil să vorbească. Poate că eşti bun la pat, dar ăsta nu este un motiv suficient pentru a mă căsători cu tine. O căsnicie are nevoie de respect, iar eu nu am pic de respect pentru tine!

— Atunci, poate că ar trebui să te învăţ respectul, mormăi Chase, cu o sclipire ameninţătoare în privire.

Jessie se dădu în spate, dar nu suficient de repede. El o prinse de încheieturi şi o trase spre pat, dar intenţia lui era alta decât crezuse ea.

— La naiba, am vrut să fac asta de când te-am întâlnit, îi spuse el. Vocea lui era plină de satisfacţie.

O trase pe Jessie în poala lui. Aceasta icni la prima lovitură dureroasă peste fund. Urmă o alta, şi încă una. Vru să ţipe, însă refuză să-i dea această satisfacţie. În schimb, se luptă cu el, încercând să scape din poala lui, dar el îşi trecu un picior peste picioarele ei, prinzându-i-le între ale lui, şi-o apăsă pe spate cu palma liberă, ţintuind-o. Strădaniile ei de a se elibera făcuseră să i se ridice cămaşa, iar mâna lui îi lovea direct pielea.

Jessie trebui să-şi muşte buzele pentru a nu plânge. El nu se oprea.

— Aş vrea să spun că asta mă doare pe mine mai tare decât te doare pe tine, însă nu e aşa, zise el, în timp ce continua să-i lovească posteriorul înroşit. Cineva ar fi trebuit să facă asta cu mult timp în urmă, Jessie. Poate că în acest caz nu ai mai fi atât de grăbită să împarţi pumni oricând ai chef.

Ochii ei înotau în lacrimi, dar el nu putea vedea asta. Vedea doar roşul închis al posteriorului ei. Uitând de ce fusese atât de brutal, se aplecă şi sărută zona lovită.

Jessie nu simţi. Era prea înfierbântată pentru a simţi altceva în afara durerii. Nici Chase nu ştia acest lucru, şi era furios pe el însuşi pentru că simţea nevoia să o consoleze. O săltă din poală şi o puse pe pat. Apoi se ridică şi porni spre uşă. O deschise, şi era pe jumătate ieşit pe hol când îşi aminti de poliţa din buzunar. O scoase şi intră înapoi tocmai

când Jessie se ridica, cu spatele la el, cu părul cel minunat revărsându-i-se în jurul trupului. Priveliştea îl răscoli şi fiecare muşchi i se încordă.

— Am ceva pentru tine, spuse el. Lăsă poliţa pe pat, dar ea nu se întoarse. Ar fi fost cadoul meu de nuntă, dar, de vreme ce nu m-a costat mai mult decât o mână norocoasă la cărţi, să spunem că este plata pentru plăcerea primită. Astfel, suntem chit.

Sperase să primească un răspuns la această aluzie crudă, dar nu primi nimic, nici măcar o privire. Ea nu voia să se uite la el. Chase ieşi din cameră şi închise uşa în urma lui. *Nu* avea de gând să lase asta să-l deranjeze. Remarca lui de despărţire nu fusese cu nimic mai urâtă decât multe dintre lucrurile pe care i le spusese ea. *Nu* avea să-l deranjeze. Se eliberase de ea acum.

Capitolul 24

Jessie nu putu sta confortabil călare timp de o săptămână, şi, de fiecare dată când călărea, se gândea la Chase. El plecase în acea dimineaţă. Ea rămăsese în camera ei până după plecarea lui, iar el nu venise să-şi ia rămas-bun. Se certase cu Rachel înainte de a pleca, iar Jessie auzise mare parte.

— I-am cerut să se căsătorească cu mine. A refuzat. La naiba, Rachel, ce aş mai fi putut face?

— Ai fi putut-o lăsa în pace! ţipase Rachel la el. Am avut încredere în tine!

— Ce vrei de la mine, Rachel? S-a întâmplat şi gata. Crezi că nu mi-a părut rău când am aflat că era virgină? Dar era prea târziu să mă opresc.

— Nu ai vrut să te opreşti!

Vocile lor scăzuseră în intensitate după aceea, iar Jessie nu mai auzi nimic până la trântitul final al uşii, când Chase ieşise din casă. Dar totuşi o lăsase pe Rachel să creadă că era singurul vinovat. Ce prost! Ce încerca să

dovedească?

Jessie se gândi mult la asta în săptămânile care urmară. Nu se putea abţine să nu se gândească. Rachel îi amintea în mod constant, cu expresia ei copleşită de durere şi compătimitoare. Era absurd. Femeia se purta ca şi cum ar fi fost comisă o crimă îngrozitoare. Cum putea să fie atât de ipocrită, fiind o desfrânată? Pierderea virginităţii nu contase pentru Jessie, dar Rachel se purta ca şi cum ar fi fost violată.

Rachel nu mai pomenea nici de Chase. Era ca şi cum Jessie devenise dintr-odată casantă, ca şi cum cel mai mic cuvânt ar fi putut-o sparge. Pur şi simplu, ridicol.

Comportamentul lui Rachel era iritant şi dintr-un alt punct de vedere. Compasiunea ei nu numai că nu era bine-venită, dar făcea ca lui Jessie să-i fie imposibil să uite de Chase Summers, ceea ce-şi dorea din toată inima.

Atât mama, cât şi fiica îl dispreţuiau acum, dar din motive diferite. Jessie nu avea să-l ierte niciodată pentru felul în care se purtase cu ea, mai ales înainte de a pleca. Dar nu avea să-l mai întâlnească oricum, nu mai avea şansa să egaleze scorul. Acest lucru o înfuria peste măsură.

Fu o adevărată binecuvântare când Jessie se îmbolnăvi la mijlocul lui octombrie, deoarece acest lucru îi luă gândul de la orice în afară de propria persoană. În primele câteva zile, se gândi că boala avea să-şi urmeze cursul repede. Nu-i plăcea deloc să fie bolnavă. Dar, cum nu-i trecu repede, începu să se îngrijoreze. Reuşi să-şi ascundă boala de ceilalţi, deşi era dificil. Nu voia să facă cineva o problemă din asta, cu atât mai puţin Rachel. Nu prea fusese bolnavă în viaţa ei, aşa că nu era obişnuită. După o săptămână, decise că era timpul să meargă la doctor, dar nu se simţea în stare să facă o călătorie atât de lungă călare pe Blackstar. Găsi o scuză pentru a folosi trăsura cu două roţi rupându-şi tocul la cizmele de călărie.

Jessie nu contase pe faptul că Billy avea să dorească să meargă cu ea, însă nu-l refuză. Era uşor să scape de el odată ajunşi în oraş, pentru că era nerăbdător să meargă la hotel şi să caute cazare pentru amândoi pentru noaptea

aceea. De îndată ce dispăru din raza ei vizuală, se îndreptă spre cabinetul doctorului Meddly.

Nu ştia dacă era un doctor adevărat, un veterinar sau doar un bărbat care ştia câte ceva despre medicină. Dar locuitorii din Cheyenne erau norocoşi să aibă orice fel de ajutor medical. Multe oraşe din vest nu aveau nimic. Iar el părea să înţeleagă ce trebuia să facă, punând întrebările corecte, concentrându-se ca şi cum ştia ce făcea. Problema era că se încrunta întruna de când terminase ea cu explicaţiile. Jessie devenea tot mai nervoasă.

— Ei bine, ce este? întrebă ea. Este ceva contagios? O să mor?

Bărbatul era în mod evident agitat.

— Adevărul este, domnişoară Jessie, că nu am idee ce vă supără. Dacă nu aş şti mai bine, aş spune că sunteţi însărcinată. Dar trebuie să renunţ la ideea asta, dat fiind că sunteţi o tânără necăsătorită. Dar nimic altceva nu se potriveşte. Vă este rău doar dimineaţa, iar în restul timpului vă simţiţi bine.

Jessie nu auzi nimic din cele spuse... dincolo de cuvântul *însărcinată.*

— Dar este prea repede... vreau să spun că spun numai trei... ba nu, patru săptămâni de când... La naiba!

După această confesiune bâlbâită, doctorul Meddly îşi curăţă gâtul tuşind şi se apucă să-şi aranjeze hârtiile de pe birou, evitând privirea lui Jessie.

— Da... ei bine, nu durează prea mult până să-ţi dai seama că ai rămas însărcinată... asta dacă ai fost cu un bărbat... Of, domnişoară Jessie. Nu sunt obişnuit să discut despre aşa ceva. Femeile de aici nu vin la mine pentru asemenea probleme delicate. Povestesc unele cu altele.

— Credeţi, aşadar, cu adevărat că sunt însărcinată?

— Dacă ai fi căsătorită, domnişoară Jessie, nu aş ezita să răspund că da.

— Ei bine, nu sunt căsătorită, spuse Jessie tăios. Şi aş prefera să cred că sunt pe moarte.

Ieşită din cabinetul doctorului, Jessie se opri şi se sprijini de uşă, încercând disperată să-şi adune gândurile

fără a lăsa furia să intervină. Dar erau prea multe la care trebuia să se gândească. Un copil!

Jessie ajunse la hotel fără să-şi dea seama cum traversase oraşul. Billy o aştepta acolo şi o urmă în camera ei, uimit. Nu o văzuse niciodată atât de abătută.

— S-a întâmplat ceva, Jessie?

— Ce să se întâmple? zise ea pe un ton piţigăiat, întinsă pe patul prea moale din camera mohorâtă.

Gemu şi-şi duse mâinile la tâmple, ca şi cum ar fi încercat să evite durerea. Billy se încruntă.

— Am… am crezut că poate ai auzit de Chase Summers, că eşti supărată din cauză că el încă este aici.

Jessie se ridică foarte încet.

— Aici? Ce vrei să spui?

— Este încă în oraş. Nu a plecat, aşa cum am crezut. De fapt, stă chiar aici, în hotel.

— L-ai văzut?

— Nu.

— Atunci, de unde ştii? izbucni ea.

— Mi-au spus doi bărbaţi. Billy ridică din umeri. Au spus că ne-au văzut sosind în oraş. Spuneau că ştiau că Chase a lucrat pentru tine şi că, dacă îl cauţi, îl poţi găsi la bar. Presupun că voiau doar să fie de ajutor, Jessie.

Ea sări de pe pat.

— Au trecut trei săptămâni de când a plecat de la fermă. Nu mai are nimic de făcut aici.

— Ai de gând să-l întâlneşti?

— Nu!

Billy se îndepărtă de ea cu câţiva paşi.

— Eşti sigură că eşti bine, Jessie?

— Nu… da… oh, am doar o durere groaznică de cap care mă va face să mă urc pe pereţi dacă nu trece repede. Am nevoie de linişte. De ce nu mergi jos să iei cina, ca după aceea să te culci? Apoi adăugă, gândindu-se în cele din urmă la el: Te vei descurca singur?

El îşi îndreptă spatele, simţindu-se insultat.

— Sigur. Dar şi tu ai nevoie să mănânci.

— Nu, nu în seara asta. Cred că mă bag în pat acum,

să-mi treacă durerea asta de cap cât dorm. Te trezesc dimineaţă, când trebuie să plecăm.

— Dar cum rămâne cu cizmele tale?

— Le iau înainte să plecăm. Billy, dacă se întâmplă să-l vezi pe Chase, încearcă să nu-l laşi să te observe, bine? Nu aş vrea să ştie că suntem aici.

— Nu-ţi place deloc de el, nu, Jessie?

— Ce să-mi placă la un porc arogant... Se opri înainte de a-şi pierde controlul. Nu, nu-mi place.

— Păcat!

— De ce? întrebă Jessie uluită.

— Este doar... tu şi el aţi fi putut... o, nu contează. Ne vedem dimineaţă, Jessie.

— Stai o clipă...

Dar Billy închisese deja uşa.

Capitolul 25

Chase devenise destul de ataşat de băutură şi de puterile sale vindecătoare. Când ajunsese în oraş, băuse o săptămână fără întrerupere. Dar, după ce-şi revenise din beţie, se apucase de făcut bani – bani care să-i permită să ajungă în Spania. Era timpul. Spania era atât de departe. Avea nevoie de distanţă. Din Spania, nu avea să fie tentat să revină în această regiune.

Între timp, era dificil să rămână aici, motiv pentru care sticla nu se găsea niciodată departe de el. Adevărul era, îşi spunea el, că prin Cheyenne trecea calea ferată, iar un jucător găsea o mulţime de locuri în care să joace. Pur şi simplu nu avea rost să meargă la Denver sau înapoi în Kansas să ia trenul spre est, nu când putea face acelaşi lucru aici.

Problema era că se afla la distanţă de doar o zi călare de zgripţuroaica aceea cu ochi de diamant care-i apărea în gânduri indiferent de cât de mult se îneca el în băutură. De două ori, fusese atât de rău, încât el chiar se gândise să călărească înapoi la ea. Dar Rachel nu l-ar fi primit bine, iar Jessie nu o făcuse oricum niciodată.

Se îmbătase suficient pentru a opri acele impulsuri prosteşti ori de câte ori le avea. Se îmbătase chiar şi atunci, după ce auzise că Jessie venise în oraş. Ce naiba era atât de special la ea de-i venea greu să şi-o scoată din minte? Deja-i răsturnase întreaga viaţă cu susul în jos. Nu mai întâmpinase niciodată atâtea dificultăţi în a uita o femeie cu care avusese o aventură. Iar de data aceasta băutura nu părea să ajute, nici măcar un pic. Cu Jessie atât de aproape, avea nevoie de ceva mai mult.

Ochii lui făcură înconjurul încăperii, din locul în care stătea până în capătul barului. Îi văzu pe Charlie şi pe Clee, cei doi aconţi ai lui Bowdre, stând singuri la o masă. Chase i-ar fi putut împuşca pentru că-i spuseseră că Jessie era în oraş. Pentru a şi-o scoate din minte, lucru pentru care băutura nu-i era de folos, se gândi să stârnească o bătaie cu ei. Dar apoi o zări pe Silver Annie trecând prin cameră. Avea să-i îndeplinească nevoile mai bine decât o luptă.

Annie era cea mai drăguţă fată care lucra acolo. Din nefericire, asta nu spunea prea multe. Îşi primise numele de la panglica argintie[1] pe care o purta mereu legată în păr şi în jurul gâtului, precum şi de la culoarea ochilor, mai mult argintii decât gri, mai ales din cauza aparenţei lor sticloase. Ochii ei indicau ceva mai puternic decât băutura. Lui Chase nu-i păsa. Nu putea judeca dependenţa altcuiva când şi el devenea dependent de ceva.

Ea îl abordase şi înainte, dar el nu fusese tentat. Poate că fusese o greşeală. Cum era vechea zicală, despre femeia care te ajută să uiţi de altă femeie?

Puţin mai târziu, mult mai beat, ajunse în camera lui Silver Annie. Luminile erau stinse, iar el se simţi sufocat de mirosul de parfum ieftin. O parte din el era suficient de treză pentru a şti că, de fapt, nu-şi dorea cu adevărat să fie acolo. Dar era, şi-şi jură că avea să o uite pe Jessie în braţele altei femei. Dar, când se târî în cele din urmă gol în pat, Chase n-o putu găsi pe acea altă femeie. Nu era acolo. Pipăi patul, însă tot nu dădu de ea.

— Ei, unde eşti, Annie? întrebă el pe un ton belicos,

1 În limba engleză, *silver* înseamnă „argintiu" (n.red.)

determinat să termine odată.

Îi auzi chicotul într-o parte a camerei, apoi auzi un alt râs, zeflemitor, dintr-o altă parte. Înainte ca el să se dezmeticească, un bărbat vorbi:

— Crezi că n-a primit suficient de la mamă şi de la fiică?

— La naiba, acum ştie că suntem aici! bombăni un al doilea bărbat.

— Crezi că-mi pasă, când am asta?

— La dracu'!

Chase se chinui să se ridice din pat.

— Ce…

O durere ascuţită îi cuprinse spatele, aruncându-l cu faţa în jos pe pat. Încercă să se ridice, dar nu reuşi. Apoi nu mai contă. Un văl întunecat îl cuprinse cu totul.

— Prostul naibii! înjură Charlie. De ce ai făcut asta?

— I-o datoram, spuse Clee defensiv. În plus, eu n-am fost speriat de el, ca tine.

— Ni s-a spus cumva să-l ucidem? întrebă Charlie pe un ton ridicat. *Ni s-a spus?*

— Păi, care e diferenţa?

— Laton nu vrea necazuri, asta-i diferenţa, nu când fata va afla curând ce a făcut el în nord. Vrea s-o alunge fără ca legea să intervină. Îi place să facă lucrurile în stilul lui, iar tu i-ai dat planurile peste cap.

— A fost o prostie, oricum, dacă mă întrebi pe mine. Nu exista nici o garanţie că fata Blair îl va concedia pe ăsta doar pentru c-a fost găsit aici, leşinat. Laton era îngrijorat doar din cauza prezenţei lui aici în ultimele săptămâni. Concediat sau mort, nu-i va putea spune nimic fetei, chiar dac-ar fi auzit ceva ce nu ar fi trebuit să audă.

— Să sperăm că Laton va vedea lucrurile aşa. Dar cum rămâne cu Annie?

— La naiba, ea n-o să spună nimic, nu dacă vrea chestiile pe care i le-am promis. Aşa-i, Annie?

Fata abia putea distinge siluetele celor doi bărbaţi. Îi părea rău pentru cartoforul cel arătos, dar el era mort, iar ea era în viaţă şi avea nevoie de ceea ce-i promiseseră ei.

— Este întuneric aici, replică ea repede. Nu am văzut nimic.

— Eşti o fată bună, Annie, chicoti Clee.

Charlie nu era amuzat.

— Ei bine, va trebui chemat şeriful. Mai bine să-i răscolim buzunarele, să creadă că a fost vorba despre un jaf.

— Păi, la naiba, dacă facem aşa, ar trebui să-i luăm pantalonii cu noi, nu? sugeră Clee înţelept. Vezi, dacă el e mort, iar ea ţipă din toate puterile, ar mai sta hoţul aici suficient pentru a-i scotoci prin buzunare?

— Bine, bine, mormăi Charlie, deloc încântat de felul în care se desfăşuraseră lucrurile.

Era bucuros totuşi că pe Clee îl ducea capul să abordeze din toate unghiurile situaţia în care ajunseseră.

Capitolul 26

— Ştii cine e, Ned? întrebă doctorul Meddly.

Ajutorul de şerif clătină din cap şi se uită la Silver Annie. Ea abia putea sta într-un loc.

— Îşi spune Chase Summers, dar cu ce vă e asta de folos? întrebă ea iritată, dorindu-şi ca ei să se grăbească. E un nume fals, probabil. De obicei, aşa sunt.

— Ned, de ce n-o scoţi de aici? Este un pachet de nervi, sugeră doctorul.

— Cum te aştepţi să fiu, cu un bărbat înjunghiat în patul meu? ţipă Annie. Şi rămân aici. Doar grăbiţi-vă şi faceţi ce aveţi de făcut, apoi luaţi-l de aici, să pot curăţa. Nu-mi permit să nu mai lucrez în seara aceasta din cauza asta.

— E dură, nu-i aşa? murmură doctorul înspre ajutorul de şerif.

— Nu-s toate la fel? fu de acord Ned.

Annie ti ignoră pe amândoi în timp ce-şi trecea o perie prin părul cânepiu.

— Unde locuieşte, Ned?

— Presupun că la hotel.

— Nu ştii? Unde e şeriful?

— Nu te enerva, doctore. Nu am văzut niciun motiv să-l trezesc. Pot să mă descurc cu asta.

— Află dacă tânărul ăsta ştie pe cineva prin zonă. Va avea nevoie de îngrijiri pentru câteva zile.

— Dar ce-i cu doamna Meddly? Nu ea se ocupă de obicei…

— Doar de cei cu frică de Dumnezeu, Ned. Dacă aude unde a fost rănit, va şti că nu se încadrează în această categorie. Aş putea insista să-l îngrijească, dar aş trăi cu o scorpie în tot acest timp, aşa că aş prefera să evit asta.

— O ştie pe fata Blair, îi informă Annie.

Pentru ea fusese un şoc să descopere că pariorul nu era de fapt mort. Clee ar putea-o plăti mai mult dacă avea să continue cu planul lor original. Merita să încerce.

— Pe Jessie Blair? întrebă doctorul absent, continuând să cureţe rana lui Chase. A venit azi în oraş. Vezi dacă e la hotel, Ned, şi…

— Hai înapoi repede, întrerupse Annie insistentă. Să terminăm odată cu asta.

Meddly o privi tăios.

— Duduie, ăsta nu-i un loc pentru o domnişoară ca ea.

— De ce nu? Am auzit că-i tare ca piatra. Orice fetişcană care poate mânui un pistol poate intra într-un bar fără să leşine.

— Nu când nu este necesar, îi spuse doctorul indignat, apoi se întoarse către Ned. Spune-i domnişoarei Jessie că bărbatul acesta a fost rănit şi să mă aştepte la hotel, în camera lui. Trimite apoi câţiva oameni să mă ajute să-l duc acolo.

Ned ieşi din bar şi pomi spre hotel, dar nu avea să o găsească pe Jessie acolo. Ea intrase în bar cu câteva momente înainte şi asculta neatentă la poveştile despre jaf. Mintea îi stătea la alte lucruri. Venise pentru a-l găsi pe Chase. Nu fusese în stare să doarmă după ce plecase Billy, dar avusese timp să se gândească la tot cu calm, raţional. Ajunsese la o concluzie care încă o surprindea.

Nu-l văzu pe Chase nicăieri în încăperea aglomerată.

După ce se mai uită o dată, începu în sfârşit să asculte conversaţiile care se desfăşurau în jurul ei.

— Dacă trebuie să mori, atunci aşa trebuie s-o faci, pe cinstea mea, iubind o femeie!

— Da, dar să ţi-o iei în spate, fără a avea şansa de a riposta…

— Am auzit că i-au furat pantalonii cu totul.

— A câştigat mult în ultimul timp, dar azi nu l-am văzut jucând. Ar fi o glumă bună pe seama celui care l-a jefuit dacă i-ar găsi portofelul gol.

— Da.

— L-am văzut odată cu fata Blair. Cred că a muncit la ferma ei un timp.

— Ei bine, mi-aş dori să se grăbească odată şi să-l aducă jos. Aş vrea o tură cu Silver Annie în seara asta, să aflu ce s-a întâmplat cu adevărat.

Jessie alergă spre scări. Patru bărbaţi coborau tocmai atunci, iar mai sus, pe palier, mai mulţi bărbaţi stăteau lângă o uşă deschisă, trăgând cu ochiul înăuntru. Urcă încet scările. Nu-şi dădu seama că zgomotul din bar scăzuse în intensitate, acum că fusese observată.

Când ajunse la uşa deschisă, auzi cu claritate vocea doctorului Meddly.

— Ar fi de ajutor, duduie Annie, dacă ai avea o pereche de pantaloni de rezervă la îndemână. Ai?

— Ce să fac eu cu pantaloni bărbăteşti? Bărbaţii care mă vizitează şi-i dau jos, dar mereu şi-i iau cu ei când pleacă. Acoperă-l cu o pătură, pentru Dumnezeu! Nu-şi va da seama de diferenţă, oricum.

Privirea lui Jessie se plimbă de la spatele doctorului Meddly la faţa strident machiată a blondei, care nu purta nimic în afara unui corset minuscul şi a unor indispensabili până la genunchi. Se uită apoi la bărbatul de pe pat.

— E mort?

Vocea ei era aspră, aproape de ţipăt.

— O, domnişoară Jessie! exclamă doctorul. Ce naiba e cu ajutorul de şerif? I-am spus să nu te aducă aici.

— E mort? repetă Jessie cu vocea şi mai ridicată.

Meddly văzu culoarea cenuşie a feţei şi groaza din ochii ei.

— Nu, nu, o asigură el cu repeziciune, încercând să-şi facă vocea să sune cât mai blând cu putinţă. Tânărul domn va fi bine, cu îngrijirile potrivite.

Trupul lui Jessie aproape se prăbuşi. Apucă rama uşii pentru a-şi ţine echilibrul. Meddly îi zâmbi încurajator. Dar apoi întreaga înfăţişare a lui Jessie se schimbă. Spatele ei se îndreptă şi o expresie ca de piatră îi înăspri trăsăturile în timp ce se uita la rănitul întins în pat, iar apoi la Silver Annie. Doctorul Meddly aruncă în grabă o pătură peste Chase chiar când Jessie intră în cameră şi se apropie de pat.

— Domnişoară Jessie, nu ar trebui să fii într-un astfel de loc. Eram pe cale să-l transportăm la hotel.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Jessie pe un ton aspru.

— Un jaf.

— A avut loc o luptă?

— Ar trebui să mă întrebi pe mine, drăguţă, spuse Annie pe un ton mult prea dulce. Eu eram cu el în cameră când s-a întâmplat.

Jessie se răsuci, iar femeia mai vârstnică se chirci sub privirea ei.

— Chiar aşa? Ei bine, atunci povesteşte-mi, *drăguţă.*

— Nu… nu a avut loc nicio luptă, replică Annie încurcată. Apoi continuă, mai sigură pe sine. Pariorul era prea beat să poată lupta. Dar cred că hoţul nu a ştiut asta, aşa că l-a înjunghiat. Am crezut c-a murit, chiar aşa, şi am început să ţip, vezi tu? Asta l-a făcut pe atacator s-o şteargă. A luat pantalonii şi a ieşit în fugă, ca un iepure urmărit de un lup.

— Asta i-ai spus ajutorului de şerif?

— Da, sigur.

— Şi este cineva care poate confirma povestea?

Annie se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Ce vreau să spun, femeie, zise Jessie pe un ton leneş, dar cu vocea rece ca gheaţa, este că întreb cine

poate confirma că ceea ce spui este adevărat? A fost văzut hoţul ăsta ieşind din camera ta?

— De unde să ştiu eu? ripostă Annie, apărându-se. Bărbaţii vin şi pleacă din camerele de sus zi şi noapte. Nimeni nu-i bagă în seamă.

— Ai văzut atacatorul? întrebă Jessie.

— N-am văzut nimic. Era întuneric.

— Atunci, de unde ai ştiut că Chase a fost înjunghiat?

— Să ştiu? Am… am ştiut pur şi simplu.

— Cum? A sângerat pe tine? Era plină de sânge când aţi ajuns, doctore? îl întrebă Jessie fără să-şi ia ochii de la Annie.

— Nu, din câte ţin minte, domnişoară Jessie. Dar de ce întrebi toate astea?

— Asta aş vrea şi eu să ştiu, mormăi Annie. Ned nu s-a deranjat să mă întrebe atâtea.

— Poate că nu, replică Jessie. Dar el nu-l cunoştea pe bărbatul din pat aşa cum îl cunosc eu.

— Îţi este apropiat, domnişoară Jessie? îndrăzni Meddly să întrebe.

— Oarecum.

— Sfinte…

Jessie îi aruncă o privire tăioasă, iar bunul doctor nu mai spuse nimic. Ştia exact ce voise să spună. Era păcat că trebuise să-şi găsească bărbatul aici, dar, dacă cineva avea dreptul să întrebe despre cum fusese rănit, ea era aceea. Ce situaţie! Şi nici măcar nu putea povesti nimănui toate acestea.

Cum Meddly tăcea, Jessie începu s-o chestioneze din nou pe Annie.

— Vreau să ştiu de ce este sânge peste tot prin pat, dar deloc pe tine.

Annie îşi încrucişă braţele cu încăpăţânare peste sânii generoşi.

— Nu tre’ să-ţi răspund ţie la întrebări.

Într-o secundă, revolverul Sinith & Wesson fu în mâna lui Jessie.

— O, dar vei răspunde!

— Doctore! ţipă Annie.

— Jessie Blair! exclamă doctorul.

— Gura! spuse Jessie furioasă. Se. Duse la uşă şi-o lovi cu piciorul, închizând-o, în timp ce-şi ţinea pistolul aţintit asupra lui Annie. Acum, spune-mi, la naiba, şi, dacă mai întâi trebuie să te împuşc, asta nu mă deranjează deloc.

— Ce să-ţi spun? ţipă Annie.

— Tu l-ai înjunghiat, nu-i aşa? De aceea nu este pic de sânge pe tine.

Annie se dădu înapoi până la perete, uluită.

— Nu, nu, jur! Nici măcar nu eram lângă el. Eram aici, de cealaltă parte a patului!

— Te aştepţi să cred asta?

Annie povesti cu frenezie din experienţa ei anterioară.

— Era atât de beat, încât speram să adoarmă şi să-l trezesc apoi, spunând că am terminat, să plătească dea pentru nimic. Nu o fac des, pe cinstea mea, numai când individul este la fel de îmbuibat de băutură ca el.

— Minţi. L-ai atras aici sus şi i-ai întins o capcană!

— Nu! Dumnezeule, jur! Am încercat să-l momesc de săptămâni, dar n-a vrut să aibă nimic de-a face cu mine până azi. A irosit jumate de seară îmbătându-se întâi; spunea că are lucruri de uitat. Mi-am închipuit că ţine la băutură, aşa că am aşteptat. Dar n-a ţinut. Un bărbat nu-i bun de nimic când e aşa beat. Dar a insistat să urce aici.

— Mincinoaso!

— Doctore, doctore, opreşte-o! Annie plângea deja isteric. O să mă împuşte!

— Ce naiba se petrece aici? Uşa fu izbiţi de perete şi în cadrul ei apăru o bruţi.

Jessie se răsuci.

— Cine eşti? întrebă ea, deloc intimidată de dimensiunea lui.

La urma urmei, ea era cea cu pistolul

— Se întâmplă că eu deţin localul ăsta în care faci atâta zarvă, aşa că aş aprecia să-ţi îndepărtezi fizicul de aici repejor.

În ciuda cuvintelor sale amenințătoare, comportamentul lui era liniştit şi împăciuitor. Îi evalua din priviri arma. Jessie îşi lăsă pistolul în jos când simţi mâinile doctorului Meddly pe umerii ei.

— Haide, fato, spuse el cu blândeţe. Să-ţi luăm prietenul de aici şi să-l ducem într-un pat curat, la hotel. Sunt sigur că lucrurile s-au desfăşurat exact aşa cum a povestit Silver Annie. Să mergem!

Jessie se uită din nou la Annie, care era încă în stare de şoc, cu ochii larg deschişi.

— În regulă, cedă ea şi-şi puse pistolul în toc. Dar nimeni nu-şi face de cap cu ce-i al meu şi scapă. Ai auzit, Annie? Dacă aflu că m-ai minţit, îţi trec un glonţ prin inimă.

Îl lăsă pe Meddly s-o conducă afară din bar, cu trei bărbaţi urmându-i, cărându-l pe Chase învelit într-o pătură veche de lână. Îl manevrau ca pe un nou-născut, deoarece stătuseră lângă uşă şi auziseră ceea ce spusese micuţa scorpie. Nu aveau de gând să îi ofere niciun motiv să creadă că se purtaseră greşit cu ceva de-al ei. Nu, chiar nu!

Capitolul 27

Jessie închirie o căruţă pentru a-l transporta pe Chase la fermă. Plecară în dimineaţa următoare, cu Billy mânând caii şi cu Goldenrod legat în partea din spate. Doctorul Meddly spusese că Chase putea călători.

Jessie stătea în spate, cu Chase întins pe burtă, cu capul odihnindu-se în poala ei. Încă nu-şi revenise, dar Meddly spusese că avea să mai dureze un timp, nu doar din cauza rănii, ci din cauza băuturii.

La naiba, se făcuse de râs în barul acela. Şi pentru ce? Pentru un bărbat care se înhăita cu târfele. Un cartofor neînsemnat. Un intrus arogant şi plin de sine. Nu ar fi trebuit niciodată să-l caute, îşi dădu ea seama. Îşi dorea un copil crescut de un asemenea bărbat? Nu. Niciodată. Se lăsase influenţată de lucruri nepotrivite. Îşi putea imagina

bârfele zilei de azi, biata Jessie Blair, atât de îndrăgostită de bărbatul ei, încât îi putea ierta orice, chiar şi faptul de a fi fost înjunghiat în patul unei târfe. Era bucuroasă să plece din Cheyenne. Nu ar fi fost niciodată în stare să trăiască în oraş.

Nu ar fi trebuit să-i pese. Trebuia să înceteze să mai acorde importanţă părerilor celor din jur, deoarece femeile care aveau copii în afara căsniciei nu aveau o viaţă uşoară. Însă nu avea de gând să se mărite cu bărbatul acela.

Lui Jessie îi fusese greaţă încă de când se trezise dimineaţă, dar, câtă vreme se ţinea departe de mâncare, rămânea doar o senzaţie neplăcută. Acum, în timp ce stătea şi privea mişcarea ritmică a căruţei şi a pământului, senzaţia devenea din ce în ce mai intensă, îl auzi pe Chase gemând, dar apoi faţa i se făcu pământie, şi scoase şi ea un geamăt, acoperindu-l pe al lui. Se grăbi cât putu spre marginea căruţei şi lăsă capul lui Chase să cadă cu un pocnet pe podeaua acesteia.

Ochii lui se deschiseră brusc, dar îi strânse repede, cuprins de agonie. Dacă ar fi fost pe spate, s-ar fi îngrijorat numai cu privire la nălucile care îi tropăiau în cap, dar, din cine ştie ce motiv, era întins pe burtă, şi ceva îl legăna într-un ritm drăcesc. Reuşi să deschidă ochii din nou. Clipi incredul, crezând că era închis într-o cutie de lemn. Dar cutia era deschisă într-o parte, descoperind cel mai albastru cer pe care-l văzuse vreodată. Era orbitor, iar Chase închise din nou ochii. Dar nu avea parte de nicio păsuire. Cutia troncănea şi se scutura, iar el îşi goli stomacul peste margine, agăţându-se cu toată puterea de aceasta. Totul se termină repede, iar el chiar se simţi mai bine după aceea.

Cu capul ceva mai limpede, Chase încercă să-şi dea seama unde naiba era, fără să-şi deschidă ochii în lumina aceea orbitoare. Scuturatul, podeaua tare ca piatra, pereţii înalţi de peste jumătate de metru, nimic nu avea sens. Şi, deşi terminase, încă auzea sunetul produs de vomat.

Trebuia să-şi deschidă ochii dacă voia să se lămurească. Ezitând, se uită într-o parte, urinând peretele până când acesta coti, apoi continuă şi coti din nou. *Era*

într-o cutie, o cutie deschisă! Când se uită în cealaltă parte, văzu părul negru ca de mătase, o cămaşă albă şi cel mai apetisant fund, cuprins în nişte pantaloni strâmţi.

— Jessie? gemu el.

Jessie nu răspunse, nici măcar nu se uită în direcţia lui. Se simţea ca şi cum ar fi fost pe moarte. Vomatul nu se termina odată, deşi nu mai avea nimic în stomac. Reflexul de vomă era însă prezent, şi durea, iar ea îşi dorea să plângă.

În cele din urmă, Jessie se îndepărtă încet de marginea căruţei. Chase închisese din nou ochii.

— Dacă nu mai ai de gând să dai la raţe peste margine, treci încoace şi întinde-te.

Chase deschise ochii repede. Nu putea răspunde.

— Nu auzi? întrebă Jessie.

— Mă tem… că nu aş fi o companie prea plăcută, reuşi el să spună, în ciuda limbii umflate.

— Companie pe naiba, mormăi Jessie. Nu am nevoie de compania ta mai mult decât o vrei tu pe a mea, dar se pare că m-am procopsit cu tine pe cap, mulţumită prostiilor tale de beţiv.

— Nu… nu înţeleg.

— Dumnezeule, întinde-te odată! gemu Jessie. Trebuie să te odihneşti, şi eu nu sunt încă în stare să vorbesc cu tine.

Chase ar fi avut mai degrabă nevoie de doctor sau de o altă sticlă de whisky. Dar poate că somnul avea să-l ajute să scape de mahmureala aceea afurisită.

Spaţiul era restrâns, iar Jessie era deja întinsă pe jumătate dintre pături.

— Unde să mă întind?

Jessie se dădu înapoi până ajunse la marginea păturilor întinse, însă tot nu era suficient loc să se întindă şi Chase decât dacă îşi punea din nou capul în poala lui Jessie. Ea însă nu putea să-l sprijine fără să se ridice, dar nu se putea ridica acum fără să i se facă din nou rău.

Chircită pe o parte, îşi întinse piciorul de deasupra, astfel încât numai cel de jos rămăsese îndoit. Se bătu cu

palma peste piciorul îndoit.

— Perna ta.

Chase zâmbi larg, în ciuda durerilor.

— Serios?

Jessie văzu strălucirea din ochii lui, dar de data aceasta nu se supără. Îi venea să râdă. Erau amândoi acolo, bolnavi ca nişte câini, iar el avea probabil şi febră, pe lângă rana aceea urâtă. Şi totuşi, se gândea la pasiune. Omul ăsta era uimitor.

— Îţi ofer doar genunchiul, aşa că scoate-ţi gândurile alea murdare din cap chiar acum, Chase Summers. Încercă să-şi facă vocea să sune aspru, dar nu reuşi să ascundă nota de veselie din ea. Dacă nu aş simţi nevoia să mă odihnesc, fii sigur că aş sta pe capră, cu Billy.

— Billy?

— Da. El ţine frâiele.

Chase se uită în faţă, dar lumina era prea puternică, aşa că îi veni mai uşor să rămână nemişcat.

— Pe burtă, Chase. Vocea ei era fermă. Ordinele doctorului.

El o privi încruntat.

— Ce doctor? întrebă iritat, crezând că se referea la ea însăşi. Nu dorm niciodată pe burtă. Şi nici nu mi-ar fi fost atât de rău dacă nu aş fi stat aşa.

— Nu am dispoziţia necesară pentru ceartă, la naiba! spuse Jessie furioasă. Întinde-te pe burtă sau pe o parte, dar nu pe spate!

— De ce?

— Dacă nu ştii, înseamnă că nu eşti suficient de treaz să-mi pierd timpul cu explicaţii.

Chase se întoarse pe o parte supărat, dar încet. Jessie tăcu. Mai târziu, când se simţea mai bine, avea să-i spună câteva. Gândul îi oferi ceva la care să spere.

Capitolul 28

Jessie se trezi în cele din urmă, auzindu-l pe Billy strigându-i în mod repetat numele. Rămase întinsă, până când înţelese că el îi spunea că aproape ajunseseră acasă. Se ridică, mulţumită că se putea mişca fără să i se mai întoarcă stomacul. Dar, desigur, era destul de târziu, iar greaţa nu o supăra niciodată decât dimineaţa.

Nu intenţionase să doarmă toată ziua. Avea Billy dreptate? Presupuse că da. Chase dormea încă. Îi puse mâna pe frunte, pentru a verifica dacă avea febră, dar era doar călduţ. În momentul în care îi atinse faţa, braţul lui se ridică şi se încolăci peste piciorul ei întins, ţinând-o acolo. Ei îi veni să spună ceva tăios, dar apoi văzu că fusese doar o acţiune reflexă. Chase era încă adormit, cuibărit strâns lângă ea.

Ochii lui Jessie deveniră furtunoşi. Mişcările lui îi provocau senzaţii nedorite în partea de jos a trupului, dar, se gândea ea, nu ar fi trebuit să aibă nicio influenţă asupra ei. Nu era normal să urască atât un bărbat şi totuşi să-l dorească. Sau era?

Gândul la acest lucru o făcu să piardă suficient timp, astfel că ajunseră în faţa casei înainte să-şi dea seama. Rachel ieşi din casă, îl văzu pe Chase în partea din spate a căruţei, cu Jessie, şi intră înapoi. Jessie ridică din umeri. Rachel nu ştia încă despre rana lui Chase. Avea să-şi schimbe comportamentul odată ce afla. Aşa ar fi trebuit. Jessie nu avea de gând să-l îngrijească singură.

— Du-te şi caută-l pe Jeb, Billy, şi vezi dacă mai găseşti pe cineva să ne ajute să-l ducem pe Chase în casă, ordonă Jessie, apoi adăugă: Mulţumesc, Billy. Ai făcut o treabă bună aducându-ne acasă.

Billy se lumină la faţă de încântare, apoi plecă să-l caute pe Jeb. Se întoarse după doar câteva momente, alergând în faţa bătrânului.

— Dar ce avem aici, fato? întrebă Jeb curios. Nu credeam să mai dau cu ochii de ăsta vreodată.

— Nu eşti singurul, replică Jessie cu o notă de dezgust în voce, în timp ce se târa spre capătul căruţei. Dar a fost rănit în timp ce mă aflam în oraş, iar doctorul Meddly ştia

că-l cunosc, aşa că mi l-a lăsat pe cap.

— Povesteşte-mi, chicoti Jeb.

— Nu este nici pe departe amuzant, replică Jessie.

— Dar ce făcea încă în oraş?

— Juca, bea şi mergea la târfe.

— Povesteşte-mi!

— Oh, taci şi ajută-mă să-l duc înăuntru.

— Nu e nimeni în baracă, Jessie, aşa a spus Jeb, anunţă Billy.

Jeb mormăi.

— Putem face asta noi trei. Se întoarse spre Jessie. Nu poate merge deloc?

— Va trebui să meargă, replică Jessie. Nu este nimic în neregulă cu picioarele lui. Billy, îl strigă ea, eu şi cu Jeb îl vom ghida, dacă nu este suficient de puternic. Poţi să mergi înăuntru şi să-i pregăteşti patul?

— Cât de grav este rănit? întrebă Jeb serios după ce Billy plecase.

Ea îi explică, terminând cu:

— Doctorul a fost de părere că trebuie să stea la pat câteva zile, ceea ce înseamnă că cineva trebuie să-l îngrijească. Altfel nu l-aş fi adus aici.

Jessie îl scutură pe Chase cu blândeţe, apoi oftă când acesta se rostogoli pe spate.

— Îşi va rupe, cu siguranţă, copciile. Sper că încă te descurci cu acul, Jeb.

— Nu-mi spune că a fost înjunghiat în spate?

Vocea lui Jeb crescu din cauza indignării

— Da, dar îţi voi explica restul mai târziu. Hai să vedem dacă-l putem da jos din căruţă.

Reuşiră, dar dură un timp. Chase nici nu-şi deschise ochii decât atunci când picioarele-i ajunseră pe pământ, şi era atât de nesigur, încât îl apucă fiecare de câte un braţ.

Îl duseră în fosta cameră a lui Thomas Blair, târându-l tot drumul. Billy trăsese cuvertura deoparte şi-i aştepta cu nerăbdare. Din fericire, era un pat jos, fără nicio treaptă.

— Hai să-l aşezăm în genunchi la capul patului, Jeb. Apoi îl putem lăsa încet pe burtă, îl instrui Jessie.

— Dumnezeule, nu! mormăi Chase.

— O, taci odată! spuse Jessie pierzându-şi răbdarea. Nu am auzit niciodată un bărbat plângându-se atâta de dormitul pe burtă.

— Femeie, dacă ai avea doi litri de whisky în stomac, şi tu te-ai plânge.

Jessie îi eliberă braţul şi se dădu înapoi.

— Din câte-mi amintesc, l-ai dat afară azi, spuse ea pe un ton amuzat şi-şi masă umărul dureros.

Chase era prea greu de cărat. El se strâmbă.

— Şi, din câte-mi amintesc eu, şi tu vomai alături de mine, aşa că ai puţină înţelegere.

Jeb şi Billy se uitară amândoi curioşi la Jessie, iar asta-i aprinse furia.

— Vorbeşti suficient de clar pentru un bărbat care a trebuit cărat încoace.

Chase îşi ridică puţin capul. Pe buzele sale apăru umbra unui surâs.

— Trebuia să mă străduiesc mai mult? Nu mi-a spus nimeni.

Jeb pufni şi ieşi din cameră, mormăind întruna. Billy chicoti până când privirea furtunoasă a lui Jessie se opri asupra lui.

— Voi… ăăă… descărca lucrurile din căruţă, spuse Billy repede şi ieşi şi el.

Jessie îşi aţinti din nou privirea furioasă asupra lui Chase.

— Încep să cred că nu eşti chiar atât de rănit cum mi-a spus doctorul, zise ea rece. Iar dacă lucrurile stau aşa, Jeb te poate duce înapoi în oraş mâine, când merge să returneze căruţa.

— Încă o călătorie ca asta de astăzi? se plânse el. Nici vorbă! Şi ce este cu toată discuţia asta despre doctor? Am o mahmureală teribilă, dar ce are a face doctorul cu asta?

— Tu chiar nu-ţi aminteşti ce ţi s-a întâmplat?

Chase îşi închise ochii, obosit.

— M-am îmbătat, poate puţin mai mult decât de obicei, dar ce-i cu asta? Am făcut-o des în ultima vreme,

adăugă el, mai mult pentru sine, ca un fel de revelaţie.

— Poate că numele Annie îţi va stârni amintirile.

Furia din tonul ei îl tulbură. Annie? Singura Annie pe care o cunoştea era… Chase îşi duse mâinile la tâmple, ceea ce-i trimise un fior de durere prin spate. Nu ştia ce era mai rău, durerea fizică sau amintirea momentului în care urca scările clătinându-se cu Annie, noaptea trecută. În tot acel timp, se gândise la cealaltă, cea din faţa lui, dorindu-şi ca Jessie să fi fost cu el, cu Jessie să fi făcut dragoste. Chiar urcase în camera lui Silver Annie?

Ochii lui se deschiseră larg. Putea vedea că Jessie nu era doar puţin supărată, ci clocotea de furie. Stătea acolo, cu braţele încrucişate peste piept, cu trupul atât de încordat, încât el crezu că avea să se frângă. Încerca să-şi ascundă sentimentele sub dispreţ, dar ochii ei aruncau săgeţi în direcţia lui. Ştia. Cumva, ştia. Şi era furioasă din cauza asta. Chase nu ştia dacă trebuia să fie încântat sau îngrijorat.

— Pot… ăăă… Să explic, ştii? începu el timid.

— Poţi? replică Jessie rece. Locul în care ai fost găsit este o explicaţie suficientă, nu crezi?

— Găsit? Nu ai venit la bar, nu? Aşa ai aflat?

— Da, am fost acolo. Jumătate din oraş a fost acolo! Povestea va ajunge probabil în ziar. Pot deja să văd titlurile: „Beţiv atacat şi jefuit în dormitorul târfei. Hoţul fuge cu pantalonii victimei, de vreme ce el nu-i purta în acel moment”.

Chase miji ochii.

— Ar trebui să fie amuzant?

— *Asta* s-a întâmplat, Summers. Sau nu-ţi aminteşti că ai primit un cuţit în spate?

El încercă să se întoarcă, dar nu reuşi.

— Ah, deci de asta mă doare atât de tare.

— Bănuiesc că da.

— Cât de rău este?

— Doctorul Meddly spune că ar trebui să stai în pat câteva zile, de vreme ce ai pierdut atât de mult sânge. În afară de asta, ar trebui să te vindeci bine.

— Dacă trebuia să stau în pat, de ce m-ai târât aici?

— Nu aveam de gând să rămân în oraş să am grijă de tine! Iar Meddly m-a făcut să cred că nimeni altcineva nu te-ar fi îngrijit, având în vedere locul în care te-ai ales cu rana. Poate că aş fi găsit pe cineva care să te îngrijească, dar a fost mai uşor să te aduc aici. Eu şi Rachel ne putem descurca. Aşa că, dacă ai ceva explicaţii de dat, dă-i-le ei.

Chase se încruntă.

— Mă îndoiesc că Rachel ar vrea să mă ajute acum, Jessie. Nu mai are o părere prea bună despre mine.

— Crezi că eu am?

— Nu, cred că nu, oftă el. Dar ce făceai la bar totuşi?

— M-am dus să te caut, spuse ea cu asprime, nesigură pe ea pentru prima dată.

Era ultimul lucru pe care el se aştepta să-l audă de la ea.

— De ce?

— Asta nu contează prea mult acum.

Spunând acestea, ieşi din dormitor, lăsându-l pe Chase şi mai ameţit.

Capitolul 29

Jessie rămase la masă cu Rachel după ce Billy terminase. Nu mai mâncase într-o asemenea tăcere apăsătoare de la mesele acelea teribile pe care le lua cu tatăl ei atunci când erau supăraţi unul pe celălalt. Nu era de mirare că Billy plecase atât de repede.

Cel puţin Jessie era obişnuită cu ele şi nu-i fusese afectată pofta de mâncare. Era important, deoarece serile erau singurul moment în care putea recupera celelalte mese pierdute ale zilei. Nu avea de gând să lase ca o mică tensiune să o împiedice să profite de momentele în care se simţea absolut normal, ca şi cum nimic nu s-ar fi schimbat în trupul ei.

Tăcerea persistă, fiecare din cele două femei evitând privirea celeilalte. În cele din urmă, farfuria lui Jessie se goli, şi ea nu mai avu nimic de făcut. Oftă adânc.

— Nu va trebui să stea aici mult timp, Rachel. Cel mult o săptămână, până va putea călări fără să i se deschidă rana. O săptămână nu e aşa mult.

Ochii lui Rachel erau reci ca gheaţa.

— Dar de ce l-ai adus aici?

— Uite, nici mie nu-mi place situaţia asta mai mult decât ţie, dar nu era nimeni care să aibă grijă de el. Nu puteam să-i întorc pur şi simplu spatele, nu?

— Cum a fost rănit?

— Hoţul care l-a jefuit s-a panicat şi l-a înjunghiat în spate.

Rachel îşi coborî privirea.

— Ei bine, presupun că ne puteam aştepta la astfel de lucruri, spuse ea sever, luând în consideraţie ocupaţia lui.

Era cea mai dezaprobatoare afirmaţie pe care o auzise vreodată de la Rachel.

— Ştiai că este cartofor, Rachel. Înainte nu părea să conteze pentru tine.

— Nu mai este băiatul pe care-l cunoşteam, răspunse ea rece.

— Ce fel de bărbat este nu e treaba mea, spuse Jessie. Şi nu este nici a ta. Nu trebuie să răspundă în faţa nici uneia din noi.

— Frumoasă atitudine, după ce ţi-a făcut, spuse Rachel cu ochii în lacrimi.

— O să termini vreodată cu asta? întrebă Jessie. Ce am făcut cu Chase am făcut împreună. Eşti singura care plânge din cauza asta!

— Dacă aşa simţi, de ce nu te-ai măritat cu el atunci când te-a cerut de soţie?

— Cererea lui a venit puţin cam târziu, replică Jessie cu amărăciune. Nu a vrut să se căsătorească cu mine, şi eu ştiam asta. A cui mândrie ar fi fost satisfăcută dacă aş fi acceptat? Doar a ta, Rachel.

Vocea lui Rachel deveni dintr-odată blândă.

— Vrei să spui… că te-ai căsători cu el dacă te-ar iubi?

Jessie clătină din cap.

— De unde naiba îţi vin ideile astea? Bărbatul ăla nu mă iubeşte. Nu însemn pentru el nimic mai mult decât nenumăratele femei pe care le-a mai avut.

— Eşti sigură, Jessica? S-ar putea să fie îndrăgostit de tine şi să nu-şi fi dat încă seama. La urma urmei, a rămas în oraş în loc să plece, sublinie ea.

— Pentru a se îmbăta.

— Dar de ce, doar dacă nu cumva te iubeşte atât de mult încât…

— Îi iei apărarea? Aş vrea să te hotărăşti naibii odată!

Rachel îşi feri privirea.

— Nu-l apăr, câtuşi de puţin.

— Mă bucur să aud asta, pentru că nu m-aş mărita cu un neisprăvit bun de nimic…

— Aşadar, îţi pasă!

Jessie era atât de exasperată, că-i venea să-şi smulgă părul din cap. Se aplecă în faţă şi dădu cu pumnii în masă, cu obrajii roşii.

— Nu-mi pasă! Îmi pasă atât de puţin, încât poate să moară de foame înainte să mai pun piciorul în camera aia. Se află în casa asta, dar nu mă voi apropia de el, nici nu voi

mai da ochii cu el. Tu eşti cea care l-a adus aici prima dată, aşa că este responsabilitatea ta. *Tu* să ai grijă de el!

Rachel se ridică, încordată, cu trupul rigid.

— Refuz să îngrijesc bărbatul care mi-a distrus fata.

Gura lui Jessie se deschise în timp ce o privea pe Rachel îndepărtându-se de masă. Sări şi ea în picioare, înconjură masa şi o urmă pe Rachel pe hol.

— *Nu sunt distrusă.* Mă auzi?

— Nu am cum să nu aud, la cum strigi, replică Rachel fără să se oprească. Dar asta nu schimbă situaţia. Nu-l voi ajuta.

— Dar este prietenul tău!

— *A fost* prietenul meu, spuse Rachel cu încăpăţânare, oprindu-se în pragul uşii ei. Dacă trebuie să aibă cineva grijă de el, pune-o pe Kate. Sunt sigură că nu o va deranja.

— Bineînţeles că o va deranja! se enervă Jessie. Nu i-l poţi pasa ei.

— Nici tu nu mi-l poţi pasa mie, Jessica, răspunse Rachel pe un ton îngheţat, intrând în camera ei şi închizând uşa.

Douăzeci de minute mai târziu, Jessie cără o farfurie de mâncare în camera lui Chase. I-ar fi făcut bine să-l găsească treaz, astfel încât să se poată răcori, însă el dormea adânc. Lăsă mâncarea pe masa de lângă pat, se asigură că era bine învelit, apoi ieşi din dormitor.

Capitolul 30

Chase se bucura de convalescenţă, chiar dacă singurul chip vesel pe care-l vedea era al lui Billy. Dimineţile, băiatul îi aducea micul dejun, şi stăteau puţin de vorbă. Chase o vedea şi pe Jessie zilnic, şi-i plăcea acest lucru, deşi de obicei expresia ei nu era deloc prietenoasă.

Numea această situaţie dreptate poetică. La urma urmei, era la pat din cauză că se îmbătase şi nu se putuse

apăra, şi ajunsese în acel hal din cauza lui Jessie. Nu era, aşadar, corect ca ea să fie cea care-l îngrijea?

Jessie nu era de aceeaşi părere. Făcea tot ce-i stătea în putere pentru a-i arăta cât de mult îi displăcea să-l îngrijească. Mândria lui ar fi trebuit să fie afectată. Ar fi trebuit să reacţioneze cu mânie. Dar nu o făcea. Era amuzat de plescăitul ei din limbă, de oftaturile ei, de mişcările ei brutale. Se purta ca o martiră, dar totuşi l-ar fi putut trimite pe Billy seara să-i aducă cina sau l-ar fi putut ruga pe el să ţină oglinda în timp ce Chase se bărbierea după-masa. L-ar fi putut trimite pe Jeb să-i schimbe bandajele şi să-l spele cu buretele. Dar nu făcea nimic din toate astea. Îi schimba chiar şi aşternuturile, ceea ce era de obicei treaba lui Kate. De fapt, singurul lucru pe care Jessie nu-l făcea era să-i aducă micul dejun.

Nu o vedea deloc dimineţile. Nimeni nu o vedea, după cum spunea Billy, deoarece Jessie ieşea din casă mult mai devreme decât de obicei, îndreptându-se spre păşune. După numai două zile, se surprinse aşteptându-i întoarcerea, ascultând sunetul vocii ei atunci când nu era în cameră. Dacă întârzia, devenea neliniştit. Dacă venea mai devreme, era încântat.

Ocazional, o auzea şi pe Rachel, dar ea nu se apropia niciodată de el. Îşi manifesta neplăcerea fără să-i arunce priviri acuzatoare cu ochii aceia albaştri. Într-o zi, o încolţi pe Jessie în afara camerei lui, de unde el le putea auzi limpede, şi ceru să ştie când urma el să plece. Probabil fusese destul de surprinsă să audă replica lui Jessie, că urma să plece când avea el chef. Cu siguranţă *el* fu uimit să o audă pe Jessie luându-i apărarea. Desigur, o făcuse doar pentru a i se opune lui Rachel. Orice numai s-o supere pe mama ei, ştia foarte bine. Şi totuşi…

După o săptămână de convalescenţă, Chase ştiu că nu mai avea de ce să stea în pat. Rana i se închisese frumos, iar el îşi recăpătase puterile. Putea fără îndoială să stea în şa, doar cu un mic disconfort. Era timpul să părăsească Rocky Valley, fără să se mai oprească în Cheyenne. Jessie Îi împachetase toate lucrurile de la hotel

şi i le adusese aici, inclusiv suma considerabilă de bani pe care o câştigase în timpul săptămânilor petrecute în oraş. Cel care-l jefuise se alesese doar cu mărunţişul pe care-l avusese asupra lui în acea seară.

Avea mai mult decât suficienţi bani pentru a se îndrepta spre est, de unde să-şi cumpere bilet spre Spania. Exact asta ar fi trebuit să facă. Dar nu asta îşi dorea. Dorea să o vadă în continuare pe Jessie în fiecare zi. Se obişnuise cu ea în această ultimă săptămână, văzând-o într-o lumină cu totul nouă. Ajunsese să o înţeleagă puţin mai bine.

Se spune că tinerii văd lucrurile cu claritate, îşi aminti el, iar Billy nimerise exact la ţintă în dimineaţa aceea în care spusese că Jessie se purta cu duritate şi răutate deoarece credea că aşa trebuia. Furia părea să fie singurul ei mijloc de apărare. O folosea pentru a-şi ascunde durerea, confuzia şi frica.

Chase o cunoştea mai bine. Putea vedea fetiţa speriată care se ascundea în ea, încercând cu disperare să fie independentă, să nu aibă nevoie de nimeni. Avusese nevoie de cineva odată, şi fusese rănită îngrozitor. Când o văzu în această lumină, îşi dori să o poată cuprinde în braţe, să o ţină şi să o protejeze. Dar mica Jessie cea dură nu avea să rabde aşa ceva. Nu, zidurile ei de apărare trebuiau întâi străpunse, dar erau ziduri construite în zece ani. Un efort demn de un rege. Îi putea face faţă un bărbat?

Chase ştia că avea prea multe bile negre. Era prea mult să spere... Dumnezeule, spera la aşa ceva? Singurul lucru de care era sigur era că nu voia să plece deocamdată.

Avea să amâne asta cât mai mult posibil. La urma urmei, Jessie nu-l dădea pe uşă afară. Dar, odată ce ieşea din cameră, Rachel avea să o facă. La naiba, nu-şi amintea ca Rachel să fi fost o femeie atât de neiertătoare. Problema era că o iubea prea mult pe Jessie. Păcat că aceasta nu-şi dădea seama. El putea să pună pariu că, în adâncul inimii, Jessie simţea acelaşi lucru. Iar prăpastia dintre ele cauzase atâtea, încât era nevoie de un miracol pentru a repara lucrurile. Chase îşi dorea să fi putut face rost de acel miracol.

Astăzi Chase făcea baie, una mult aşteptată, fierbinte, cu ajutorul lui Billy şi a lui Jeb. Problema fusese ca ei să aducă apa în camera lui fără ca Rachel să ştie că era suficient de întremat pentru a intra în cadă fără ajutor. Reuşiseră să facă asta, cu Jeb încălzind apa afară şi dându-i găleţile pe fereastră lui Billy, aflat în camera lui Chase. Lui Billy i se părea incitant să aibă un secret faţă de mama lin. Chase voia să se ascundă şi de Jessie, deoarece nu voia ca ea să afle despre mobilitatea lui.

Aproape că funcţionă. Dar asta era una dintre zilele în care Jessie se întoarse mai repede de pe păşune. Fură amândoi destul de surprinşi când ea intră peste el în timp ce se bălăcea în butoi. Ea îşi reveni mai repede decât el şi intră în cameră.

Încă purta pantalonii de lucru din piele. Hainele îi erau prăfuite; pălăria îi atârna la gât. Era prima oară când venea în camera lui fără să se fi curăţat înainte. Însă Chase nu se gândea la asta, prea tulburat pentru a se mai gândi la altceva decât la cum să explice ce făcea. Era recunoscător că Jeb şi Billy îl lăsaseră singur.

— Rachel ştie despre asta? întrebă Jessie pe un ton neglijent, arătând înspre cadă.

— Nu.

— Îţi vei înmuia rana. De cât timp eşti acolo?

Chase păru să nu poată gândi în vreme ce ea îl ţintuia cu privirea.

— Nu de mult.

Ea se duse direct la butoi şi-şi băgă degetele în apă.

— De prea mult, oricum. Câte băi ai mai făcut pe furiş, fără să ştiu? Te-am spălat serile cu buretele doar pentru amuzamentul tău?

— Haide, Jessie, asta e prima dată.

— Dar n-aş fi ştiut, nu? Adică, nu ar mai fi existat niciun indiciu dacă aş fi venit mai târziu, nu?

Era vinovat de tentativă de minciună, iar ea ştia. Chase nu putea spune dacă era supărată sau nu. Era, de asemenea, conştient că era gol, iar ea stătea chiar lângă el. Îşi drese glasul.

— Nu-i mare scofală, Jessie. Apa nu a ajuns la rană, cel puţin nu multă. Ce e rău în faptul că fac o baie decentă?

— Nimic, presupun, cedă Jessie. Şi, văzând că ţi-ai îndepărtat bandajul şi eşti deja în cadă, ţi-aş putea spăla şi spatele.

— Jessie…

— Apleacă-te în faţă, Chase, îi ordonă ea ferm. Vrei o baie decentă. Iar eu îţi pot spăla spatele fără să ud prea mult rana.

Era mai uşor să se conformeze decât să se certe, dar îşi dorea din tot sufletul să ştie ce-i trecea ei prin minte. Nu se comporta normal. Nu-i spusese niciun cuvânt aspru, nu se agitase deloc că nu îl găsise în pat. Era prea calmă. Ceva era în neregulă, însă nu-şi dădea seama exact ce. Îngrijorându-se cu privire la acest lucru, Chase nici măcar nu observă ce făcea Jessie în spatele lui până când ea termină şi-i comandă.

— În regulă, ridică-te acum, să te clătesc.

— Pot s-o fac eu, spuse el repede.

— Şi aşa apa va ajunge pe podea, sublinie ea. Cada asta nu-i foarte lată. De fapt, sunt uimită că ai încăput în ea.

— Nu plănuisem să fiu ajutat.

Jena îl făcea să fie succint.

— Ei bine, eşti.

— Ieşi te rog de aici, Jessie!

Ea râse încet.

— Doar nu te ruşinezi să-ţi expui trupul ăsta frumos, nu? Nu este ca şi cum nu te-aş mai fi văzut niciodată gol.

— A fost diferit, replică el.

— De ce? Pentru că şi eu eram dezbrăcată? Ei, n-o să-mi dau jos hainele doar pentru ca tu să-ţi păstrezi demnitatea masculină. Ridică-te acum ca un băiat cuminte şi hai să terminăm cu asta. Apoi adăugă, tachinându-l: Promit să nu profit de tine, dacă asta te îngrijorează.

Chase privi peste umăr, încruntându-se spre ea. Era cu adevărat amuzată. Nu vedea prea des umorul în ochii ei, transformându-le culoarea turcoaz într-o nuanţă mai

deschisă, mai strălucitoare. Chase se ridică şi simţi cum apa răcoroasă îi curgea pe tot trupul. Jessie o turna, iar el se simţea foarte bine.

— Ce spui, n-a fost chiar atât de rău, nu? zise ea, mângâindu-l jucăuş pe spate.

Chase icni, dar fu învelit imediat într-un prosop şi găsi că era mai înţelept să nu mai spună nimic. Se întoarse pentru a o privi, dar ea se îndrepta spre masa de lângă pat, unde ţinea un teanc de bandaje curate.

— Dacă vii aici, te bandajez din nou – dacă ţi se pare că mai este cazul.

Chase făcu o grimasă. Jessie spunea că era suficient de înzdrăvenit, că nu mai avea niciun motiv pentru a-l îngriji. Curând, avea să-l întrebe când plănuia să plece. Cu prosopul înfăşurat în jurul taliei, el veni lângă pat şi se aşeză, astfel încât ea să-l poată bandaja – orice i-ar fi putut prelungi prezenţa, căci era probabil ultima, oară când o avea doar pentru el. O privi cu atenţie cum se aplecă înainte pentru a pune un bandaj peste rana lui, apoi începu să-i înfăşoare fâşii curate de pansament în jurul trupului, pentru a-i ţine bandajul bine fixat la locul său. Era deosebit de blândă de această dată. Acest lucru, împreună cu felul neobişnuit în care se purta, îi stârni curiozitatea într-un mod aproape incontrolabil.

— De ce mă tratezi cu atâta delicateţe? se aventură el până la urmă.

Ea ridică dintr-o sprânceană în direcţia lui.

— Delicateţe?

— Ştii ce vreau să spun.

Ea ridică din umeri şi se concentră din nou asupra bandajului.

— Nu ştiu. Presupun că, de vreme ce este ultima dată când te văd, nu mi se pare că trebuie să ne despărţim urât.

Chase scutură din cap.

— Mă dai afară azi, doar pentru că am făcut o nenorocită de baie?

Ea îl privi tăios.

— Nu fi ridicol. Nu mă interesează cât timp vrei să te

răsfeţi. Mi-am închipuit doar că, acum, că eşti în stare să te mişti, vei dori să îţi vezi de drum.

— Ne despărţim, aşadar, ca prieteni? Cât de prieteni totuşi?

Chase zâmbi larg, plimbându-şi un deget în susul coapsei ei. Ea îl plesni peste mână.

— Nu chiar atât de prieteni.

Se retrase la o distanţă sigură de el, iar Chase râse.

— Haide, Jessie, nu muşc. Ar trebui să ştii deja asta.

— Ar trebui? replică ea, cu ochii red acum.

El se încruntă. Îşi aminteau amândoi ce-i făcuse în noaptea dinaintea plecării sale de la fermă.

— Am crezut că m-ai iertat pentru asta.

— Ei bine, nu am făcut-o.

— Nu ai pomenit nimic despre întâmplarea aceea.

— Ar fi trebuit să te împuşc cât erai încă la pat?

— Nu o să mă împuşti, Jessie, spuse el plin de încredere.

— Cred că ar fi mai bine să renunţăm la subiectul ăsta, zise ea sec.

— Îmi pare rău, să ştii. Nu am fost eu însumi în noaptea aceea.

— Am spus s-o laşi baltă!

— În regulă, oftă el, observând că dispoziţia ei bătăioasă nu lăsa loc negocierilor. Ce te-a adus acasă mai devreme?

— Am venit să-ţi spun că nu te voi mai îngriji. Acum, văd că nu trebuie să mă simt ca şi cum te-aş abandona, de vreme ce te-ai înzdrăvenit.

— Chiar eşti supărată, nu-i aşa? spuse el, convins că afirmaţia ei era sarcastică.

Jessie îşi îndreptă spatele.

— Nu sunt ranchiunoasă. Doar că am mai mult de treizeci de vite moarte pe păşunea de sud şi un ochi de apă care se pare că a fost otrăvit. Nu am timp să fiu ranchiunoasă.

— Vorbeşti serios?

— Sigur că da. Singurul motiv pentru care m-am

întors a fost pentru a-ţi spune că voi lipsi în următoarele câteva zile. Apa otrăvită trebuie îngrădită, iar vitele trebuie adunate şi aduse mai aproape de casă. Va trebui să le păzim zi şi noapte pentru un timp. Ceilalţi nu s-au întors încă, aşa că am nevoie de tot ajutorul disponibil pe păşune, şi asta mă include şi pe mine.

— Nu ai fost supărată din cauza asta când ai venit, spuse el, surprins.

— M-ai făcut să-mi abat gândul de la probleme un timp, admise ea. Dar adevărul este că ce s-a întâmplat s-a întâmplat, nu am de ce să mă mai gândesc la asta. Tot ce pot face acum este să încerc să nu mai pierd şi alte vite.

— Îmi pare rău.

— Nu este problema ta, spuse ea. Presupun, aşadar, că acum ne spunem la revedere.

— De ce? întrebă el repede.

— Nu voi mai veni acasă nici măcar pentru a-mi schimba hainele, cel puţin pentru un timp. Iar tu nu mai ai motive să rămâi.

— Dar te-aş putea ajuta.

— Nu-ţi cer ajutorul. Iar Rachel nu te va vrea pe-aici.

— A cui e ferma totuşi? întrebă Chase furios.

— Ah, depinde de mine, aşadar? Dar, când eu am vrut să pleci, deciziile îi aparţineau lui Rachel.

— De data asta este vorba despre necazuri serioase, nu doar despre ameninţări. Crezi că a fost mâna lui Bowdre? Nu a fost încântat că am câştigat poliţa de la el.

— Sunt sigură că nu a fost. Dar nu am cum să dovedesc ceva. Totuşi, otrăvirea vitelor este evident o răzbunare. Nu l-am crezut în stare nici măcar pe el să distrugă ceva doar pentru că nu poate avea.

— Greşeşti, Jessie, ar fi în stare de asta. Iar dacă este vorba despre Bowdre, necazurile nu se vor opri aici. Vei avea nevoie de tot ajutorul pe care-l poţi obţine.

— Dacă voi da de necazuri mai mari, voi avea nevoie de un pistolar, nu de un cartofor.

Tonul ei nu era dispreţuitor, aşa că Chase nu se supără.

— Nu port cu mine un revolver doar ca ornament, să ştii. Mă pricep să-l folosesc.

— Dar ai ucis vreodată pe cineva?

— Dar tu?

Lui Jessie nu-i plăcea ideea ca el să rămână prin preajmă, nu după ce se hotărâse că nu avea să-l mai vadă. Fusese suficient de greu să-l vadă în fiecare zi pe parcursul săptămânii care trecuse. Nu înţelegea lucrurile pe care o făcea să le simtă, iar el fusese fermecător în tot acest timp, ceea că făcuse situaţia şi mai dificilă.

— Nu eşti în starea potrivită pentru a ajuta pe nimeni, Chase. Iar asta nu este oricum lupta ta.

— Uite, spuse el pierzându-şi răbdarea, până când se întorc restul oamenilor tăi, îţi va fi de folos ajutorul meu, iar tu ştii asta foarte bine. Voi fi ca nou în câteva zile, iar între timp pot sta de pază fără să mă forţez, nu?

— De ce vrei să mă ajuţi?

El se gândi repede.

— Păi, cred că eu te-am vârât în necaz câştigând poliţa aceea. Mi se pare corect…

Ea îi tăie vorba:

— Bowdre nu a vrut niciodată banii, ci ferma, ştii prea bine. Dacă l-aş fi plătit, tot s-ar fi răzbunat. Oftă. Ei bine, la naiba, fă ce vrei. Dar să nu dai vina pe mine dacă ţi se deschide rana.

Ieşi din cameră, iar Chase zâmbi larg. Era ridicol de încântat.

Capitolul 31

Chase se trezi în zgomotul ceştilor ciocnindu-se când cineva turnă cafeaua în ele, servind micul dejun. Se uită cu ciudă la cerul încă negru. Cu trei dimineţi în urmă, când fusese trezit într-o manieră similară pentru prima dată, fusese suficient de iritat pentru a-şi exprima obiecţiile, însă avusese parte doar de râsete şi de glume din partea

celorlalţi. Ei erau obişnuiţi să se trezească înaintea zorilor, pentru o zi de muncă plină. El nu. Îl numiseră ageamiu. La naiba, *era* un ageamiu.

Dar se băgase de bunăvoie în asta, insistase chiar, aşa că nu avea rost să se plângă. Îi plăcea să creadă că fusese doar galant, sărind în ajutorul unei domnişoare aflate în necaz, dar era departe de adevăr.

De fapt, o văzuse mai puţin decât se aşteptase pe Jessie în cele trei zile de când o urmase pe păşune. I se dăduse sarcina de a păzi ochiul de apă lângă care fusese adusă cireada, şi trebuia să se asigure că vitele nu se îndepărtau prea mult. O vedea pe Jessie o dată, poate de două ori pe zi, când ea aducea vitele rătăcite pe dealuri. Seara era atât de obosită, încât nu schimbau mai mult de două vorbe înainte ca ea să se culce aproape de foc, cu ceilalţi. Dimineaţa nu o vedea nimeni, nici măcar bucătarul, care era primul care se trezea.

Chase se ridică şi tremură în răcoarea de dinaintea ivirii zorilor. Erau sub zero grade, se gândi el. Pătura îi era umedă şi acoperită cu un strat subţire de brumă. Însă era doar prima săptămână din noiembrie.

De ce ar fi vrut cineva să construiască o fermă într-un ţinut atât de friguros? Însă Thomas Blair o făcuse, iar vitele supravieţuiseră. Bărbaţii erau obişnuiţi să muncească pe vreme geroasă.

O cană de cafea fierbinte avea să ajute, hotărî el, tremurând la perspectiva de a se ridica pentru a-şi lua cafeaua. Aruncă o privire spre locul în care se culcase Jessie noaptea trecută, dar locul era gol. Se vedea doar conturul lipsit de gheaţă al locului în care fusese pătura ei. Plecase, la fel ca în restul dimineţilor. De ce? Cel puţin soarele răsărea până când bărbaţii îşi terminau micul dejun şi plecau la treabă, însă Jessie dispărea când era încă întuneric. O întrebase unde pleca atât de devreme, însă ea doar ridicase din umeri.

El clătină din cap, mintea îndreptându-i-se spre cele întâmplate în noaptea dinaintea ultimei. Ea luase mai bine decât alţii ultimul necaz care-i lovise, după prima izbucnire

de furie. Ultimul lucru pe care aşteptase să-l audă de la Mitch Faber când se întorsese în mica lor tabără în acea noapte fusese că toate vitele cu care porniseră spre nord fuseseră furate, chiar în ziua de dinaintea celei în care trebuiau să le livreze. Bărbaţii fuseseră jefuiţi noaptea, în timp ce dormeau, iar cel care stătuse de pază dispăruse cu totul.

— Ne-au curăţat de tot, povestise Mitch. Nici n-am ştiut ce m-a lovit. Totuşi, nu am fost răniţi rău. Nu erau porniţi să ne omoare, numai să fure cireada.

Nu fusese necesar să fie ucişi, înţelesese Jessie. Până când Mitch şi ceilalţi aveau să ajungă în primul oraş minier de pe lista lor, pentru a putea raporta furtul şerifului, nu mai avea niciun rost. Hoţii îşi programaseră jaful la perfecţie. Hoţii vânduseră deja toate vitele înainte ca Mitch şi restul bărbaţilor să-şi vină în fire. Iar cel mai iritant lucru era că vitele fuseseră vândute tocmai minerilor cu care avusese Jessie contract. Un agent cumpărase întreaga cireadă, o împărţise şi o pregătise pentru drumul spre oraşele din împrejurimi. Avea chitanţă. Plătise cu bani gheaţă, tratând prin intermediul băncii, care era martora lui. Şeriful nu putuse face absolut nimic.

Nici Mitch nu putuse face nimic. Agentul nu putuse fi învinovăţit, pentru că presupusese că cei care aduseseră cireada erau de la ferma Rocky Valley. Ei îi vânduseră contractele, furate de la Mitch pe când era inconştient. Jessie nu mai lucrase prin intermediul agentului înainte, aşa că el nu îi cunoştea nici pe ea, nici pe Mitch.

— Cum de au ştiut despre contracte? întrebase Jessie.

Veştile îi căzuseră prost, faţa îi era cenuşie, şi se uita la Mitch fără a-i veni să creadă. Chase o înţelesese. Ştia despre împrumutul pe care îl făcuse la bancă. Nu mai avea acum nicio sursă de venituri pentru a acoperi împrumutul şi nici pentru a-şi plăti oamenii.

Jessie se înfuriase auzind de dispariţia bărbatului care păzise turma. Blue Parker. Mitch mărturisise că Blue se purtase ciudat tot drumul. Da, Blue ştiuse despre contracte. În plus, fusese nemulţumit şi posomorât în toată luna

dinaintea plecării. Chase îşi dăduse seama că în aceeaşi perioadă ajunsese el în Rocky Valley. Şi Jessie conştientizase acest lucru, şi-i aruncă o privire acuzatoare, ca şi cum ar fi fost vina lui. Chase nici măcar nu-l cunoscuse pe Blue Parker, dar aflase mai târziu că el fusese tânărul cu care o văzuse pe Jessica în prima zi. Asta fusese tot ce-i spusese Jessie: îi explicase cine era Blue. Dar era evident că ea credea că Parker fusese în cârdăşie cu hoţii şi era evident cine fuseseră aceştia. Fusese prea supărată în noaptea aceea pentru a-i explica mai multe lui Chase, fusese prea ocupată să-i blesteme pe Parker şi pe Laton Bowdre. După ce se calmase puţin, lui Chase nu-i mai venise să redeschidă subiectul. Dar fusese foarte curios în legătură cu Blue Parker. Amintindu-şi de scena peste care dăduse, atunci când îi găsise împreună, reuşise să doarmă foarte puţin în noaptea aceea.

În cele din urmă, Chase înfruntă frigul şi îşi părăsi culcuşul. Ce diferenţă, în doar o lună! Nu fusese nici pe departe atât de frig atunci când campase sub stele, căutând-o pe Jessie, iar atunci fusese sfârşitul lui septembrie.

Luă o cană de cafea, ţinând-o strâns pentru a-şi încălzi mâinile. Ceilalţi doi bărbaţi care stăteau lângă foc mâncând friptură şi ouă rânjiră în direcţia lui când îl văzură tremurând de frig.

— Te vei obişnui, Summers, dacă vei sta pe-aici suficient, spuse Ramsey.

— Va fi şi mai rău, amice, adăugă chicotind şi cowboy-ul de vârstă medie, căruia-i spuneau Baldy. Pare că o să ningă zilele astea.

Chase mormăi, şi amândoi bărbaţii râseră. Erau doar ei trei acolo, aşa cum fusese de la început, deoarece Jessie îi avea doar pe ei şi pe Jeb şi pe ceilalţi doi care plecaseră cu cireada, cu Mitch şi Blue. Jessie îi trimisese pe Mitch şi pe unul din ceilalţi doi la fortul Laramie să încerce să vândă nişte vite acolo, pentru a avea bani să-şi plătească angajaţii. Celălalt bărbat demisionase atunci când ea refuzase să-i dea liber pentru un mic dezmăţ. Trebuise să

călărească înapoi la fermă cu el pentru a face rost de banii pe care i-i datora. Lui Chase îi venise să-l ciomăgească pe ticălos, dar era afacerea lui Jessie, iar el ştia că ea nu ar fi apreciat amestecul lui.

Îşi dorea cu disperare să o ajute să iasă din acest nou necaz. La naiba, i-ar fi dat ultimul lui ban dacă ar fi ştiut că l-ar fi acceptat.

— Aţi apucat vreunul să vorbiţi cu Jessie înainte şi plece dimineaţă? întrebă el pe un ton nepăsător, în timp ce lua o farfurie şi o umplea.

Baldy clătină din cap fără să-şi ridice privirea.

— Plecarea ei m-a trezit. Nu am văzut nimic, numai coada calului ei.

— În ce parte a plecat? întrebă Chase.

Ramsey răspunse:

— Mi-a spus aseară că se îndreaptă spre vest, în sus pe deal. A spus şi n-o aşteptăm înapoi câteva zile.

Baldy ridică din umeri.

— Dacă se duce aşa departe, va face probabil o oprire la baraca cu provizii. Ar fi trebuit să-mi spună. Am fost pe acolo ieri şi am luat provizii. Aş fi scutit-o de un drum.

Chase se simţea din ce în ce mai mizerabil. Gândul de a nu o vedea timp de câteva zile…

— Facem schimb de locuri azi, Ramsey? întrebă el impulsiv.

Ramsey îl privi cu surprindere. Amândoi bărbaţii ştiau că fusese rănit recent.

— Eşti sigur că faci faţă?

— Unele dintre vitele mai bătrâne devin cam iritabile când vine vorba să fie adunate, după ce s-au obişnuit să se plimbe libere, adăugă Baldy.

— Cred că mă descurc, spuse Chase ferm. În plus, am nevoie de exerciţiu. M-am odihnit şi aşa prea mult.

— În regulă atunci, fu de acord Ramsey.

Capitolul 32

Cu cerul acoperit în întregime de o pătură de nori, nu părea că soarele avea să-i încălzească prea mult. Cum soarele nu se vedea, tabăra era scăldată doar într-o lumină albăstruie ceţoasă când Chase plecă. Dar era suficient de lumină pentru a putea distinge urmele lăsate de Jessie, care se vedeau limpede pe terenul acoperit de brumă.

În dispoziţia în care era, nu-i păsa dacă bărbaţii observau că plecase în aceeaşi direcţie cu ea. Ei s-ar fi putut întreba care era relaţia dintre ei, dar, oricum, care *era* relaţia ei cu el? El cu siguranţă nu ştia.

Chase călări peste câmpia rece, cu vântul îngheţat muşcându-i obrajii. Îşi încheiase bine jacheta la gât şi-şi trăsese basmaua peste urechi, aşa cum îi sugerase Baldy. Nimic nu ajuta însă. Se blestemă pentru că plecase de la foc pentru a urmări o femeie, lucru care avea probabil să-i ia toată ziua.

Nu se întâmplă aşa totuşi. Nu călărise mai mult de un kilometru, când ajunse în vârful unui deal mic şi se opri, văzând calul uriaş al lui Jessie păscând pe următorul dâmb. În valea dintre cele două ridicături, Jessie stătea întinsă pe jos. Căzuse oare de pe cal?

Chase simţi cum pieptul i se strânge. Se grăbi să coboare de pe culme, ţinându-şi respiraţia. Abia când ea îşi întoarse capul, auzind sunetul copitelor, reuşi şi el să dea drumul aerului din piept. Coborî de pe cal atât de repede, încât aproape se împiedică. Îngenunche lângă ea, observând paloarea ei cadaverică.

— Pentru Dumnezeu, Jessie, ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— Nimic?

— Nimic, repetă ea, gemând. Ce naiba faci aici?

El se trase înapoi, încruntându-se.

— La naiba, Jessie…

— Pleacă odată, i-o tăie ea cu forţă.

— Nu plec. Eşti rănită.

— Nu sunt.

Jessie începu să se ridice, dar deveni şi mai palidă,

aşa că se întinse la loc, închizând ochii. Doamne, de ce trebuise s-o găsească astfel? Până acum fusese norocoasă, reuşind să plece de una singură în perioada în care era afectată de greţurile matinale. Nu era prima dată când se ghemuia pe pământul rece, până când valurile de greaţă treceau. Reuşise de fiecare dată să o facă în secret.

— Jessie, te rog, spune-mi ce nu este în regulă.

În vocea lui se simţea îngrijorare autentică. Acest lucru o puse în gardă. Trebuia să-i spună ceva – nu adevărul, dar ceva.

— Nu mă simt prea bine, asta e tot. Presupun că am cam exagerat cu munca.

— Nu cred că ajută să stai întinsă pe pământul rece. Te vei îmbolnăvi de moarte.

— Am încerca să ajung până la cabana cu provizii, dar nu am reuşit în dimineaţa asta.

Prea târziu, Jessie îşi dădu seama că spusese mai mult decât intenţionase.

— În dimineaţa asta? Acolo te duceai dimineţile? De ce?

Ea vru să spună:

— Pentru că e mai cald acolo. Însă nu prea putea să spună asta, aşa că minţi. Am supravegheat păşunea nordică. De ce să nu mă opresc acolo pentru a mânca ceva? Mai ai şi alte întrebări?

— Te duc înapoi la fermă.

— Nu! La naiba, am nevoie doar să stau puţin întinsă. Dacă aş putea călări, crezi că aş fi aici? întrebă ea sarcastic.

— Nu rămâi aici. Te duc la cabană. Poţi să te întinzi acolo.

— Nu, Chase. El se întinse după ea, iar Jessie intră în panică. Nu mă atinge!

El o ignoră. Însă Jessie ştia că cea mai mică mişcare avea să-i întoarcă stomacul, şi aşa se întâmplă. Se trase repede de lângă el şi se întoarse tocmai la timp pentru a da afară ce-i mai rămăsese în stomac. De îndată ce termină, el o ridică cu blândeţe şi o duse la calul lui, o aşeză de-a

curmezişul în şa, apoi urcă în spatele ei, o strânse aproape de el şi plecară să-l recupereze pe Blackstar. Ea nu mai protestă, ci se sprijini de el, aşezată confortabil în braţele lui tot drumul până la cabană. O duse înăuntru şi o aşeză pe patul cel mai apropiat de şemineu. Aprinse îndată focul, apoi o ajută să-şi dea jos jacheta, cizmele şi tocul pistolului, pentru a sta mai confortabil.

— Poţi să-ţi aduc ceva de mâncare, Jessie? se oferi el.

— Nu! spuse ea repede, dar adăugă pe un ton mai blând: Dar poţi să-mi fierbi nişte apă dacă doreşti. Am în desagă nişte mentă sălbatică, e bună pentru... liniştirea stomacului.

Chase nu contrazise eficienţa acestui remediu, ci făcu aşa cum şi ceruse ea şi puse nişte apă la fiert înainte de a ieşi pentru a-i aduce coburii. Cât timp aşteptă să fiarbă apa pentru a adăuga menta, Jessie adormi. Chase nu o trezi. Somnul era probabil cel mai bun lucru pentru ea, iar tonicul putea aştepta până se trezea. El se aşeză privind-o, întrebându-se dacă nu ar fi trebuit să meargă după doctor. Dar cel mai apropiat era la o distanţă de cel puţin o zi călare, iar el nu o putea lăsa singură atât timp.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât credea că era exact aşa cum spusese Jessie. Se extenuase. Trezitul cu mult înaintea zorilor şi lucrul până târziu în noapte – mă măcar ea nu era obişnuită cu o asemenea muncă. În plus, era şi îngrijorată, aproape distrusă de furtul cirezii.

Chase plecă să pregătească culcuşul cailor în şopron. Când începu să ningă, înjură. Apoi îşi dădu seama că, dacă nu se oprea, puteau sfârşi înzăpeziţi. Şi nu ar mai fi trebuit să se îngrijoreze din pricina vitelor, deoarece vremea ar fi pus piedică şi planurilor lui Bowdre. De îndată ce văzu că animalele aveau mâncare din plin, Chase se întoarse în colibă.

Capitolul 33

Jessie se trezi înfăşurată confortabil în câteva pături, cu focul pocnind vesel lângă ea şi cu o aromă ispititoare plutind prin aer. Descoperi că era lihnită de foame şi că se simţea bine.

Se ridică. Chase era lângă foc. Era întors cu spatele către ea şi amesteca în orice ar fi fost lucrul acela care-i stârnise atât de tare foamea.

— Nu ştiam că găteşti.

El se întoarse şi-i zâmbi.

— Acceptabil.

— Miroase bine.

— Mulţumesc, doamnă. Veni lângă pat. Expresia lui deveni mai serioasă în timp ce o privea cu atenţie. Pot să-ţi aduc tonicul?

— Nu am nevoie de el chiar acum, dar cu siguranţă aş vrea o farfurie din mâncarea ta.

— Eşti sigură că eşti bine?

— Sunt bine, Chase, chiar sunt. Am avut nevoie să stau puţin întinsă. Acum sunt lihnită.

Buzele lui se curbară într-un zâmbet încântător.

— Imediat, drăguţă.

Jessie se încruntă. Îşi dorea să nu-i fi spus aşa. Îşi dorea să nu se fi arătat atât de preocupat de starea ei. Nu ştia ce să mai creadă despre el.

În timp ce se îndreptă spre masă şi se aşeză, ochii ei rămaseră aţintiţi la Chase. Mişcările lui nu arătau nicio încordare, aşa că probabil spatele lui nu suferise în timpul ultimelor zile. Ochii ei călătoriră de-a latul spatelui său, coborând spre şolduri şi spre picioarele lungi, apoi urcând din nou spre fesele bine conturate. Arăta ca şi cum ar fi fost pregătit pentru orice. Da, orice…

Jessie roşi şi-şi mută privirea. De unde-i venise gândul acesta? Era însărcinată cu copilul lui, dar, de când se lăudase cu cuceririle lui, ştia că nu-i păsa cu adevărat de ea. De aceea, nici ei nu-i păsa de el. „Aminteşte-ţi asta, Jessie”, îşi spuse ea.

— Este prea cald aici pentru tine? o întrebă Chase în timp ce-i punea farfuria în faţă.

Jessie roşi mai mult, ştiind că el observase culoarea din obrajii ei.

— Puţin, răspunse ea ţâfnoasă.

Mâncară în tăcere. Chase era nedumerit de schimbarea bruscă a dispoziţiei. O privea pe furiş, în timp ce ea îşi ţinea privirea plecată şi devora mâncarea ca şi cum nu ar fi mâncat de zile întregi. Părea perfect în regulă, prea bine, de fapt, căci revenise la stilul ţâfnos ce-o caracteriza. Era greu de crezut că îi fusese atât de rău cu doar câteva ore în urmă. Probabil nu avusese nevoie decât de puţin somn. Se gândi că era înţelept pentru Jessie să o ia mai uşor în următoarele zile, să nu aibă din nou probleme. Tăcerea continuă. Poate că era mai îngrijorată de tentativele lui Bowdre de a o distruge decât crezuse el. Chase spuse pe un ton ezitant:

— Ştii, Jessie, dacă ţii totul în tine şi rumegi mereu aceleaşi gânduri, s-ar putea să te macine.

— Poftim? întrebă ea şi îl privi cu ochii mari.

— Ştii despre ce vorbesc, spuse el sec.

— Mă tem că nu ştiu, se eschivă ea.

— Despre Laton Bowdre, desigur. Despre furtul cirezii. Nu este sfârşitul lumii, să ştii.

Ea oftă.

— Nu.

— Ei bine? o îmboldi el după un timp.

— Nu sunt prea multe de spus. Jessie ridică din umeri. Îl voi ucide pe ticălos dacă-l mai văd vreodată.

Chase izbucni în râs.

— Nu, nu o să faci asta, Jessie. Haide, fii serioasă!

— Sunt foarte serioasă.

— Ce vrei să faci, să-l provoci?

— De ce nu? i-o întoarse ea.

— Pentru că poate refuza, şi nimeni nu i-ar lua-o în nume de rău. Niciun bărbat nu ar înfrunta o femeie într-un duel cu pistoalele, nici măcar un ticălos ca Bowdre.

— Nu va scăpa cu faţa curată, Chase. Dacă aş avea dovezi, aş lăsa totul în seama şerifului, dar, în lipsa dovezilor, trebuie să mă ocup singură de asta. Ce altceva

aş putea face?

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta.

— Îl provoci tu pe Bowdre?

— Da.

— Nu.

Refuzul ei categoric îl irită.

— Dar ar accepta să se dueleze cu mine, Jessie.

— Am spus nu! Nu este corect.

— Probabil s-a terminat oricum, zise Chase. Fără îndoială că Bowdre a obţinut banii de pe poliţa de la tatăl tău atunci când ţi-a vândut vitele – poate chiar mai mult. Probabil este satisfăcut şi a plecat din regiunea asta.

— Sper că nu, replică Jessie cu amărăciune.

— Setea de sânge nu rezolvă niciodată nimic, Jessie. Nu eşti distrusă. Ignoră pierderea asta. Uită de ea.

— Ţie îţi este uşor să spui asta, Chase Summers. Nu viaţa ta este ameninţată. Ferma mea nu este suficient de mare pentru a absorbi pierderea asta. Thomas Blair nu a intenţionat niciodată să fie un mare proprietar de vite. A vrut doar să se stabilească în ţinutul în care şi-a petrecut tinereţea, iar ferma i-a oferit soluţia. Cireada noastră nu a fost niciodată mare. Pierdem o bună parte din ea în fiecare iarnă. Viscolul din ’66 ne-a şters 70% din profit, iar Thomas a intrat în datorii atunci, pentru a reface stocul. De îndată ce a scăpat de datorii, i-a venit ideea de a construi casa aceea grandioasă. Se pare că am avut mereu datorii, şi a vândut în fiecare an suficiente vite pentru a ne descurca de la un an la altul. Nu-mi permit această pierdere.

Chase se simţi ciudat de tulburat de discursul ei. Îi simţea durerea.

— Ştii că mama ta te-ar ajuta bucuroasă, Jessie.

— Uită de asta, mormăi ea.

După aceasta, el ştiu că şi-ar fi pierdut timpul făcând propria ofertă. Dar totuşi, nu se ştia niciodată. Trebuia să încerce.

— Ai lua în calcul un împrumut de la mine? Am câştigat o sumă frumoasă în Cheyenne, mai mult decât am nevoie.

Jessie se sprijini de spătar, clătinând din cap.

— Ce-i cu tine, Chase? Întâi vrei să te lupţi în locul meu, acum vrei să-mi împrumuţi bani. Te simţi chiar *atât* de vinovat de dezonorarea mea? Te-a influenţat Rachel atât de tare?

Îl surprinse. Nu era furioasă, doar nedumerită. Ei bine, nu mai nedumerită decât era el!

— Ei bine, Chase? îl îmboldi ea.

El se încruntă şi replică ţâfnos:

— În regulă, să spunem doar că-ţi sunt dator.

— Nu. Să fim cinstiţi şi să cădem de acord că nu-mi eşti dator cu nimic, îi răspunse ea rece.

Reuşi să-l surprindă din nou.

— Faptele sunt fapte, Jessie. Erai virgină înainte să te ating eu.

— O, şi ce? strigă ea exasperată. Dacă m-ai fi forţat, atunci da, mi-ai fi fost dator. Dar nu ai făcut-o. Ai uitat că şi eu am vrut? Jessie şi-ar fi putut muşca limba. Furioasă pe ea însăşi, adăugă tăios: A fost ceva pur fizic.

— Departe de mine gândul că ar fi fost vorba despre altceva, spuse el la fel de tăios.

— Nu este cazul să fii sarcastic.

— Nu este cazul nici să încerci să mă convingi că nu simţi nimic pentru mine, replică el rece. Sunt destul de conştient de asta. Dar ai evitat chestiunea. Poate că acum simţi că pierderea virginităţii nu contează deloc, însă vei avea o altă părere când te vei căsători şi va trebui să-i dai explicaţii soţului tău.

Chase crezu că-şi pierduse minţile atunci când ea izbucni în râs, într-un râs copios, muzical.

— Nu pricep ce e atât de amuzant, Jessie.

— Pun pariu că pricepi, zise ea râzând, abia reuşind să scoată cuvintele.

Încercă să-şi oprească hohotele de râs. Cât de mult i-ar fi plăcut să-i spună de ce găsea totul atât de ridicol de amuzant! Dacă se căsătorea vreodată, soţul ei trebuia să o accepte cu un copil după ea. Virginitatea ei, sau lipsa acesteia, nu avea să fie o problemă!

— Îmi pare rău, spuse ea, calmându-se.

— Nu este nimic, replică el caustic. De ce să mă aştept să te porţi ca alte fete? Uit mereu că nu eşti ca altele.

Jessie deveni serioasă.

— Nu sunt atât de diferită.

— Nu? spuse el nepoliticos.

— Nu. Doar că, fiind crescută aşa cum am fost crescută, văd lucrurile în altă lumină. Mă întreb... câţi bărbaţi sunt virgini în noaptea nunţii? Dacă este acceptabil pentru un bărbat să aibă iubite înainte de căsătorie, de ce nu este la fel pentru o femeie? Atât timp când sunt fidelă după căsătorie, nu ar trebui să conteze.

— Numai tu ai putea vedea lucrurile astfel, Jessie. Bărbaţii nu sunt atât de lipsiţi de prejudecăţi.

— Ei bine, asta nu face decât să arate diferenţele dintre indieni şi albi. Pe Micul Şoim nu l-a deranjat că nu sunt virgină.

Chase se încordă, iar ochii i se înnegurară.

— Şi cum de a ştiut asta, Jessie? L-ai lăsat să afle direct de la sursă?

Jessie se ridică, îşi puse mâinile pe masă şi se aplecă în faţă.

— Nu o să mă las ofensată de asta. Ochii ei tăioşi îi subliniară cuvintele. Micul Şoim s-a comportat absolut onorabil, cu excepţia unui sărut furat. El m-a vrut de soţie, pentru el nu am fost doar un capriciu trecător.

Cuvintele ei îl loviră. Ochii ei erau aţintiţi în ai lui. Mânia lui Chase dispăru. Era vinovat. El nu o dorise drept soţie... dar asta nu însemna că nu o dorise pe Jessie.

Se ridică încet şi se aplecă la fel ca ea, cu faţa la doar câţiva centimetri de a ei. Vocea lui era o şoaptă adâncă.

— Ai idee cât eşti de frumoasă când te aprinzi aşa?

Jessie se trase înapoi cu prudenţă.

— Am deviat mult de la subiect.

— Adevărat. Dar, când arăţi aşa, mi-e greu să mă gândesc la altceva în afara unui singur lucru.

Jessie abia putu să-l privească. Vocea lui suna atât de

răguşită când era în această dispoziţie dezarmantă. Iar zâmbetul acela atotştiutor al său…

Se repezi spre uşă, dar, când o deschise, el o trânti la loc.

— Nu vrei să ieşi. Vitele sunt în siguranţă, şi este prea multă zăpadă pentru a munci. Rămânem aici. O întoarse şi-şi încrucişă braţele pe după spatele ei. Nu este mai plăcut aici, şi mai cald? Nu ai nimic mai bun de făcut decât să mă laşi să te iubesc.

Deja o săruta, înainte ca ea să apuce să se gândească. De data aceasta, nu avea să se lase să simtă nimic – nu! Nu era bun de nimic, era… la naiba, îi aprindea sângele, exact ca înainte. Muşchii ei se relaxară, făcând-o să se sprijine de el. Picioarele nu-i erau de niciun folos.

Îi făcea din nou acelaşi lucru, o făcea să-şi dorească să-i simtă atingerea trupului şi mângâierea buzelor. Abdomenul lui era lipit de al ei, făcând-o să simtă fluturi în stomac. În momentul în care îşi încolăci braţele în jurul gâtului său, el o strânse şi mai tare în braţe.

— Mă laşi să te iubesc, Jessie?

— Da.

— Toată ziua?

— Da

— Şi toată noaptea?

— Pentru Dumnezeu, nu mai vorbi, şopti ea.

Chase râse adânc şi o luă în braţe. O cără până la paturile de campanie şi, cu genunchiul, le împinse unul lângă celălalt înainte de a o lăsa jos. Începu imediat să-şi dea jos hainele, iar Jessie făcu acelaşi lucru. Nu putu să-şi ia ochii de la el în timp ce un articol de îmbrăcăminte după altul se alătura grămezii de pe podea. Constată că simpla vedere a trupului său avea puterea de a o excita, iar mâinile îi erau neîndemânatice din această cauză. El termină înainte ca ea să fie măcar pe jumătate dezbrăcată.

Chase se aplecă pentru a o ajuta, iar Jessie îi cuprinse faţa dintr-un impuls şi-l sărută, nu cu pasiune, ci cu tandreţe. Când îi dădu drumul, Chase o privea ciudat. Sărutul acela nu fusese un răspuns la săruturile sale, ci

ceva cu totul diferit. Se uită la ea un moment, apoi se întinse lângă ea. Erau amândoi goi, iar lui îi făcea plăcere să stea aşa, cu trupul lipit de al ei.

Ea îl privea, plimbându-şi mâinile peste pieptul lui într-un mod cu totul delicios.

— Ai de gând să te porţi aşa cu fiecare bărbat care te doreşte? Vocea lui era veselă şi suna ca şi cum o tachina, însă voia cu adevărat să ştie.

— Până acum, nu am făcut-o, replică Jessie.

— Ceea ce nu înseamnă că nu o vei face.

— Nu, aşa e.

El o privi, în timp ce expresia îi deveni serioasă.

— Jessie…

Ea îşi încleştă degetele în părul lui.

— Taci şi iubeşte-mă, Chase.

Capitolul 34

În dimineaţa următoare, Chase se trezi înaintea lui Jessie. Soarele strălucea, iar zăpada încetase să mai cadă cândva noaptea trecută. Nu simţea nici cea mai mică dorinţă de a se trezi şi de a înfrunta noua zi. Se sprijini într-un cot şi se uită la Jessie. Dormise pe o parte, cu faţa spre el, învelită strâns în pături. Îşi dori să fi fost într-un pat matrimonial, să se poată apropia de ea şi să-i împartă căldura.

Se gândi la boala ei şi se întrebă dacă avea să se simtă bine în acea zi. Exagerase puţin. Făcuse dragoste cu ea de nu mai puţin de patru ori în după-masa şi noaptea care trecuseră, dar nici măcar atunci nu simţise că fusese suficient. O învăţase avantajele răbdării într-o partidă de amor şi-i explorase trupul după pofta inimii.

Fusese incredibilă, pregătită de fiecare dată când fusese şi el gata. A patra oară fusese la fel de pasională şi se dăruise cu acelaşi entuziasm ca prima dată.

El îşi dorea ca afară să fi continuat să ningă. Îşi dorea

cu disperare să nu trebuiască să plece de acolo.

Jessie gemu uşor, iar faţa i se schimonosi într-o încruntare.

— Jessie?

Ea suspină din nou, iar el o scutură uşor, în caz că avea un vis urât.

— Nu… mă… scutura! gemu ea.

— Trezeşte-te, Jessie.

Dar ea nu voia să se trezească, nu cu stomacul la fel ca în fiecare dimineaţă.

— Îmi pare rău, Jessie, îl auzi ea pe Chase. S-ar putea să fie de folos să te ridici şi să-ţi dezmorţeşti muşchii. Soarele este sus pe cer şi străluceşte în dimineaţa asta.

Dimineaţă. Cât de devreme era? Câte ore groaznice mai avea de îndurat greaţa aceasta infernală? Dar chiar şi un timp scurt petrecut în compania lui Chase era riscant. Nu putea să-l lase să vadă că îi era rău din nou. Nu avea să înţeleagă, nu după cât de bine se simţise în după-masa şi noaptea zilei anterioare. Sau se putea să înţeleagă prea bine.

— O, nu cred că mă pot mişca chiar acum, reuşi ea să spună.

— Mă faci să mă simt vinovat ca naiba, Jessie. Nu poate fi chiar atât de rău.

Ea îşi deschise în cele din urmă ochii.

— Nu este atât de rău, spuse ea. Doar că vreau să mai stau întinsă puţin. Dar tu nu trebuie să aştepţi. Du-te şi apucă-te de treabă. Este privilegiul pe care îl am fiind şefă. Încercă să zâmbească. Pot să dau ordine şi să mă relaxez în timp ce restul fac toată munca.

Chase nu o crezu nici măcar pentru o secundă. Se ridică şi se îmbrăcă, aruncându-i priviri îngrijorate în tot acest timp. Poate că avea nevoie de puţin timp singură, pentru a se gândi. Îşi dori să-i fi spus asta, în loc să-l facă să se simtă mizerabil. După ce se îmbrăcă, aprinse focul pentru ea, căldura acestuia umplând repede mica încăpere. Dar Jessie tot nu se mişcase.

— Plec, spuse Chase fără tragere de inimă. Dar cel

puţin pot să-ţi ofer puţin confort înainte de asta. Cred că ţi-ar prinde bine un masaj.

— Nu!

— Haide, Jessie. Nu mai fi atât de modestă. Te poate ajuta, spuse el în timp ce-i trase păturile şi o întoarse pe spate.

— Nu… mă… atinge!

Chase dădu înapoi ca şi cum s-ar fi ars şi o privi ghemuindu-se pe o parte. Spusese exact acelaşi lucru în dimineaţa precedentă, când îi fusese atât de rău. Era la fel de palidă şi-şi ţinea la fel de protector braţele deasupra stomacului.

— Jessie? Jessie, uită-te la mine.

— Du-te la treabă!

El se aşeză pe marginea patului Ea gemu când el făcu asta şi gemu şi mai tare când îi atinse umărul. Chase se simţea neajutorat, iar vocea lui crescu în intensitate din această cauză.

— Ce naiba este cu tine? Cum îţi poate fi rău din nou? Ai dormit bine astă-noapte. Am mâncat acelaşi lucru ieri, iar eu nu am nimic. Jessie?

— Nu mi-e rău. Nu se întoarse cu faţa la el. Era nemişcată ca un lemn. Doar că… mă doare peste tot.

Chase se încruntă. Ce naiba încerca să ascundă?

— Te îmbrac eu, Jessie, apoi te duc în Cheyenne la doctor.

— Pentru puţină durere? Nu fi ridicol.

Încercă să folosească o voce lejeră, dar se ghicea efortul din spatele fiecărui cuvânt. El îşi schimbă greutatea pe marginea patului, iar mişcarea trimise valuri de căldură hi obrajii lui Jessie. Nu acum! Trebuia să aştepte! Dar corpul nu o asculta. Simţea greaţa croindu-şi drum şi-şi puse palma peste gură. Se întoarse atât de repede, încât îl lovi pe Chase în şold cu picioarele. Dacă el nu ar fi sărit în picioare, l-ar fi trântit jos.

Jessie coborî din pat într-o secundă şi se repezi la găleata din colţ. El o privi uimit cum îngenunche şi vărsă în găleată. În cele din urmă, îşi veni în fire suficient de mult

pentru a lua o pătură, pe care i-o puse pe umeri. Ea nici măcar nu era conştientă de prezenţa lui.

Chase nu se putu gândi ce altceva putea face în acel moment, aşa că ieşi din cabană pentru a-i oferi puţină intimitate. Auzindu-l, Jessie îl blestemă pentru că nu plecase mai devreme, înainte de a-i observa starea. Presupunând că avea să fie plecat toată ziua, se împletici înapoi la pat şi adormi.

Capitolul 35

Când Jessie se trezi pentru a doua oară în acea zi, se mişcă ezitând, apoi se relaxă. Greaţa trecuse. Scăpase de senzaţia aceea teribilă.

Primul ei gând fu la mâncare. Al doilea se îndreptă spre Chase. Plecase la muncă? Se dusese după doctor? Dumnezeule, spera că nu! Cel puţin nu era acolo, aşa că avea timp să se gândească. Ce putea să-i spună? Că avea o boală care o afecta doar dimineaţa? Că avea o alergie?

Se ridică şi se întinse, apoi se holbă, incredulă, la masa din cealaltă parte a camerei.

— Credeam… că ai plecat, spuse ea nesimţindu-se în largul ei.

— Aşa credeai?

Ei nu-i plăcu deloc replica lui calmă.

— Să spunem că am rămas din curiozitate, zise el prietenos. Am vrut să văd dacă îţi vei reveni iarăşi miraculos, ca ieri.

Ea miji ochii.

— Cel puţin ai putea fi înţelegător.

El se ridică de la masă şi se opri, în picioare, la marginea patului ei, privind-o ţintă. Jessie deveni agitată sub privirea lui şi nu-l putu privi în ochi prea mult timp.

— Eşti însărcinată.

— Nu sunt! răspunse puţin prea repede, dar apoi o

spuse din nou, mai calm: Serios, nu sunt.

— Sigur că eşti.

Chase se aşeză pe pat şi trase pătura de pe ea.

— Ai nişte sâni minunaţi, spuse el pe un ton relaxat, atingându-i cu blândeţe. Ciudat, dar sunt mult mai plini decât ultima dată când i-am atins.

Jessie îl plesni peste mână.

— Nu fi absurd!

— Abuzezi de răbdarea mea, Jessie. O prinse de bărbie, forţând-o să-l privească în ochi. Mi-am petrecut mare parte din viaţă în preajma femeilor. Când eram copil, înainte ca mama să se căsătorească cu Ewing, jumătate dintre clientele ei erau însărcinate. Se pare că este singura ocazie în viaţa unei femei în care are o scuză legitimă pentru a-şi înnoi garderoba. Acele femei discutau destul de deschis despre neplăcerile lor, fără să-şi dea seama că eram şi eu prin preajmă. Crezi că nu-mi dau seamă că acesta este motivul pentru care nu te mai vede nimeni dimineaţa?

Ea îi împinse mâna la o parte, furioasă că ştia mai multe despre acest subiect decât ştiuse ea.

— Lasă-mă în pace!

— Aveai de gând să mă laşi să plec fără să ştiu, nu-i aşa? continuă el neînduplecat. Aveai de gând să treci prin asta singură?

— Este problema mea, nu a ta!

— În mod evident, este şi problema mea!

— O, serios? Jessie se trase înapoi. Care este diferenţa, acum că ştii? Nu s-a schimbat nimic.

— Ne vom căsători.

— Nu. Jessie clătină încet din cap. M-am gândit la acest lucru atunci când am aflat, dar asta era înainte să te găsesc în patul unei târfe.

— Nu s-a întâmplat nimic, Jessie. Eram beat.

— Ştiu asta. Dar intenţia a existat. Când mă voi căsători, o voi face cu cineva care nu se va uita la nicio altă femeie. Singurul lucru pe care nu-l voi tolera este infidelitatea. Ar fi ca şi cum… lasă, nu contează. Nu avea de

gând să se gândească la părinţii ei acum. Tu... tu ai putut mereu alege cu ce femeie vrei să fii. Aşa că vei fi mereu un curtezan.

— Nu te subaprecia, Jessie, spuse Chase blând. Ai putea foarte bine să mă satisfaci.

Ea deveni tot mai neliniştită sub privirea lui.

— Discuţia asta a luat sfârşit.

— Discuţia asta este despre copilul meu.

— Copilul *meu!* replică ea. Eu sunt ca care suferă pentru el. Eu sunt cea care-l poartă. Şi tot eu sunt cea care îl va creşte.

— Plănuieşti să-l creşti fără tată? Ştiu cum e asta, Jessie, şi niciun copil de-al meu nu va fi crescut astfel.

— Nu ai nimic de spus în privinţa asta!

— Vom vedea.

Se uitară ţintă unul la altul pentru un timp îndelungat. Jessie era furioasă. Nu se aşteptase ca el să fie atât de autoritar. Chase era la fel de furios. Înţelesese că Jessie făcuse tot posibilul pentru a-i ascunde existenţa copilului şi aproape reuşise.

Chase se ridică brusc.

— Îmbracă-te.

— Cu plăcere, replică ea rece, însă abia după ce termină de îmbrăcat îşi dădu seama că-i lipsea ceva. Unde e pistolul meu?

— În coburul meu.

— Poftim?

— Te-am transformat într-o femeie aflată la mila unui bărbat, spuse el glumeţ, însă era extrem de serios. Vii cu mine, Jessie, şi măcar de data asta nu ai puterea de a te împotrivi.

— Vin cu tine *unde?* întrebă ea.

— La Cheyenne. Ţi-am spus, ne căsătorim.

— Chase. Încercă să-şi păstreze vocea calmă, deşi îi venea să ţipe. Nu mă poţi forţa să mă căsătoresc cu tine. Ţi-ai pierde timpul făcând o călătorie atât de lungă, fără a mai pomeni despre timpul meu.

— Nu cred asta, Jessie. Acum, vrei să ieşi şi să încaleci

sau trebuie să te car eu?

Jessie trecu pe lângă el şi ieşi, încordată şi furioasă. Dar, dacă cumva se gândea să ajungă la cal şi să fugă de Chase, trebui să se răzgândească, deoarece Chase era chiar în spatele ei şi luă în stăpânire frâiele lui Blackstar.

În primele ore ale acelei călătorii lungi spre Cheyenne, Jessie fumegă. Dar aveau de mers multe alte ore, iar pe acestea le dedică gânditului limpede. Până ajunseră în oraş, se hotărâse ce avea să facă. Deşi era târziu, Chase călări direct spre biserică. Descălecară împreună, apoi Chase scoase pistolul şi-l aţinti asupra ei. Însă Jessie se aşteptase la acest lucru. Era amuzată, dar reuşi să ascundă asta. Era atât de ironic. Nu se gândise să-l aducă la altar în acelaşi fel în noaptea în care decisese să se căsătorească cu el? Şi acum o făcea el, pregătit să o conducă spre altar sub ameninţarea pistolului.

Ea rămase tăcută cât timp el îl trezi pe predicator, cât o aşeză în faţa altarului, cât fură rostite primele cuvinte. Ştia că predicatorul nu putea vedea pistolul din spatele ei. Tăcerea ei continuă până când sosi momentul să răspundă.

Chase scrâşni din dinţi, aşteptând ca Jessie să vorbească. Însă ea tăcea cu încăpăţânare. El îi apăsă pistolul în spate, deşi nu se aştepta la vreun rezultat, însă, în timp ce o făcu, răspunsul ei sosi, tare şi limpede. Chase fu atât de surprins, încât dură un moment până când să răspundă şi el. Fură căsătoriţi într-o clipă, iar Jessie chiar îşi iscăli numele pe certificatul de căsătorie înainte de a ieşi din biserică fără să-l mai aştepte pe Chase.

El o urmă repede.

— Îmi pare rău că a trebuit să o facem aşa, Jessie.

— Nu te păcăli singur, replică ea. Ştim amândoi că nu m-ai fi împuşcat. Şi ştii la fel de bine că nu aş fi continuat dacă nu aş fi vrut. Dar să nu crezi că ai realizat cine ştie ce, Chase Summers. I-am oferit copilului meu legitimitate, atâta tot. Acum, te poţi duce pe drumul tău, în Spania sau unde îţi place. Eu rămân aici. Eşti bine-venit să ne vizitezi din când în când, dar asta este tot. *Nu* voi trăi cu tine, este clar?

Nu aşteptă ca el să-i răspundă, ci se urcă în şa şi călări spre hotel. Chase se holbă în urma ei, în timp ce expresia sa se întunecă din cauza încruntării.

„Vom vedea noi, la naiba!”

Capitolul 36

Chase se trezi în timp ce Jessie se îmbrăca în grabă. Nu spuse nimic, ci doar o privi pe furiş. Chipul ei îi spunea limpede în ce dispoziţie era. Probabil nu fusese plăcut surprinsă să se trezească cu el în pat.

Nu o urmase direct la hotel, ci se dusese în cel mai apropiat bar. Nu recunoscuse pe nimeni acolo, şi se lăsase atras într-un joc de cărţi pentru distracţia oferită de acesta. Dar fu recunoscut după un timp, aşa că pe parcursul serii fu tachinat în legătură cu cele întâmplate în camera lui Silver Annie. Era celebru. De-a lungul serii, auzi povestea rolului jucat de Jessie în acea noapte. Fu uimit. Când ajunse la hotel şi văzu că Jessie îi înregistrase sub numele de doamna şi domnul Summers, fu şi mai uimit. Însă încântarea sa luă sfârşit când ajunse în cameră şi văzu aşternuturile lui aruncate pe jos. Le puse din nou pe pat şi îşi luă locul lângă soţia lui.

— Aşadar, nimeni nu se joacă cu ce-i al tău?

Jessie se întoarse pentru a-l înfrunta, cu gura deschisă de uimire, îşi reveni însă repede.

— Ai auzit despre asta?

— O poveste amuzantă.

— Nu-ţi face o idee greşită, Chase, spuse ea nepăsătoare. Tocmai aflasem despre copil în ziua aceea şi decisesem să mă căsătoresc cu tine. Nu a fost nimic… personal.

— De aceea ai venit la bar să mă cauţi?

— Da. Desigur, felul în care te-am găsit a pus capăt tuturor gândurilor despre căsătorie. Dar tot eram furioasă că cineva aproape te-a ucis. *Eşti* totuşi tatăl copilului meu.

Se întoarse, jenată. I-am spus asta iubitei tale doar pentru a sublinia ceva, atâta tot.

Chase tresări. Ar fi trebuit să ştie mai bine şi să nu deschidă subiectul.

— Păcat, spuse el blând.

— De ce? Îl înţelesese greşit. Cred că Silver Annie a avut de-a face mai mult cu atacul asupra ta decât a recunoscut. Avea nevoie de un avertisment.

— Ei bine, episodul acela s-a terminat, este mai bine să-l uităm.

Jessie icni, iar ochii turcoaz i se măriră.

— Glumeşti, nu-i aşa? Vrei să spui că nu doreşti să afli cine te-a înjunghiat pe la spate?

— Nu în mod deosebit, replică Chase, zâmbind la vederea expresiei ei indignate.

Chase nu avea gânduri de răzbunare. Îi era recunoscător atacatorului său. Dacă nu ar fi fost rănit, Jessie nu l-ar fi dus niciodată înapoi la fermă, iar el ar fi plecat din Wyoming fără să ştie despre copil. Amintindu-şi că ea nu dorise ca el să afle, dispoziţia lui plăcută se risipi.

— Aveai de gând să te strecori afară şi să pleci fără să mă trezeşti, Jessie?

— Se întâmplă să fie deja după-masă. Am dormit amândoi prea mult.

— Răspunde-mi la întrebare.

— Nu aveam de gând să plec, spuse ea posacă.

— Mă îndoiesc.

— N-ai decât, dar adevărul este că trebuie să îţi cer ceva, şi nu puteam s-o fac dacă plecam.

Se opri, negăsindu-şi cuvintele.

— Păi, spune. Ai toată atenţia mea.

Ea ezită, apoi rosti impulsiv:

— Vreau să te întorci cu mine la fermă.

— Asta plănuiam.

Ea miji ochii.

— Cel puţin până când pleacă Rachel.

— Ah, da, am uitat de toate beneficiile pe care le obţii în urma acestei căsătorii.

— Nu trebuie să fii sarcastic, Chase.

— Nu? Iartă-mă dacă greşesc, dar pun pariu că abia aştepţi să o informezi pe Rachel despre nunta noastră. Am dreptate, nu-i aşa?

— De data aceasta, nu. Vreau ca *tu* să-i spui. De fapt, am plănuit să călăresc direct înapoi la păşune. Nu vreau să o văd deloc.

— Nici măcar pentru a-ţi lua rămas-bun?

— Nu am niciun motiv pentru a-mi lua rămas-bun de la ea, replică ea înţepată. Nu am invitat-o niciodată acolo şi nu voi pretinde că-mi pare rău că nu mai are nicio scuză pentru a mai sta. Vocea ei se înmuie, devenind rugătoare. Îi spui tu în locul meu?

— Şi ce se va întâmpla când va afla că trebuie să fiu un soţ absent?

Ochii lui Jessie se întunecară.

— Nu trebuie să-i spui şi asta!

— De ce nu? Te temi că va considera că este de datoria ei să mai rămână vreo câţiva ani?

Jessie îl privi aspru. Chase se ridică încet şi netezi hainele în care dormise. O lăsă să fiarbă un timp, dar apoi dispoziţia i se îmbunătăţi considerabil.

— Ştii, Jessie, toată situaţia asta este destul de amuzantă.

— Dacă iei în calcul şantajul, cu greu aş putea-o numi amuzantă. La *asta* te gândeşti, nu? El zâmbi larg, iar Jessie şuieră. Ar funcţiona doar până la plecarea lui Rachel!

— Adevărat. Dar când va pleca? Ai de gând să mergi acasă şi să-i ceri să plece de îndată?

— Dacă tu nu vrei, presupun că va trebui să o fac eu! De fapt, pentru ce te lupţi cu mine? strigă ea exasperată. Tu erai cel care nu voia să se aşeze la casa lui. M-ai forţat să mă căsătoresc cu tine, dar ştim amândoi de ce. Aşa că de ce nu-mi mulţumeşti că-ţi ofer libertatea pe care o doreşti de fapt? Trebuie să-ţi găseşti tatăl, ai uitat? Du-te în Spania, Chase. Găseşte-l. Nu poţi face asta cu o soţie în spate.

— De ce nu? Ai putea veni cu mine, după ce se naşte

copilul.

— Nu voi părăsi niciodată ferma, Chase.

Nu voia cu niciun chip să cedeze.

— Poate că încă nu ţi-ai dat seama, dar acum ferma îmi aparţine şi mie, spuse el iritat.

Trupul lui Jessie se încorda.

— Ce vrea să însemne asta?

— Înseamnă, draga mea, că, dacă vreau să rămân, rămân.

— Fă cum vrei, spuse Jessie pe un ton îngheţat. Dar îţi vei dori să nu fi rămas.

Capitolul 37

Călătoria înapoi la fermă fu tensionată şi plină de amărăciune, atât Jessie, cât şi Chase, meditând în tăcere la impasul în care se aflau. Ajunseră în vale chiar înainte de apus, călărind spre casă la fel de îmbufnaţi şi de nesociabili ca atunci când plecaseră din Cheyenne.

Jessie aştepta şi nu prea confruntarea cu Rachel. O voia plecată, dar îşi dădu seama că avea să fie ultima dată când îşi vedea mama.

Vederea lui Rachel aşteptând la uşă în timp ce ea venea din grajd nu întări încrederea lui Jessie că putea fi calmă pe parcursul acestei întâlniri. Îşi readuse în memorie amintiri care să-i întărească hotărârea, amintiri cu tatăl ei stând la masa din bucătărie cu o sticlă de whisky în faţă, mormăind despre trădarea unei desfrânate. Amintiri despre furia lui în timp ce-i explica absenţa mamei. Amintiri cu el povestind cu glas strident despre cum o găsise pe Rachel cu Will Phengle.

Rachel bloca uşa de intrare în casă, arătând drăguţă şi îngrijită într-o rochie înfloratăă. Jessie îşi dorea să o vadă măcar o dată murdară pe faţă, cu praf pe haine, cu părul nearanjat perfect – orice care să o facă să arate mai uman.

— Faptul că te-ai întors înseamnă că s-a terminat cu bătaia de cap? întrebă Rachel când Jessie ajunse lângă ea. Ai adunat toate vitele?

Jessie continuă să meargă, silind-o pe Rachel să se dea înapoi pentru ca ea să poată intra în bucătărie. Se opri lângă masă şi-şi scoase pălăria şi mănuşile, lăsându-le acolo. Era încordată şi devenea şi mai tensionată. Slavă Domnului că dormise mai mult în acea dimineaţă, scăpând de greaţă. Stomacul ei nu putea face faţă atâtor tulburări într-o singură zi.

Rachel o privea cu atenţie.

— *El* va pleca acum?

Jessie îi susţinu privirea cu fermitate.

— Răspunsul la toate întrebările tale este nu, Rachel.

— Ah. Bine. Ai spus totuşi că te vei întoarce de la păşune doar când totul va fi gata.

— Plecăm mâine înapoi. De fapt, eu şi Chase tocmai ne-am întors din Cheyenne.

— Da?

Sprâncenele lui Rachel se unire într-o expresie uimită.

— Ce?

— Jeb l-a dus pe Billy să te caute. Îl trimit în Chicago. Nu-l mai pot lăsa să-şi neglijeze educaţia, explică ea. Dar a vrut să-şi ia rămas-bun de la tine întâi. Sper că nu află că aţi plecat spre Cheyenne şi nu decide să v-o ia pe urme!

— Te îngrijorezi pentru nimic, spuse Jessie cu nerăbdare. Jeb are destulă minte să nu-l ducă pe băiat atât de departe.

— Unde să nu-l ducă pe băiat? întrebă Chase, apărând în pragul uşii.

Rachel nu se uită înspre el, aşa că Jessie trebui să o facă.

— În oraş, să-şi ia rămas-bun de la mine, răspunse ea cât mai plăcut posibil. Îl trimite pe Billy la şcoală.

Chase ridică dintr-o sprânceană spre Jessie.

— Nu i-ai spus încă?

— Ce să-mi spună? întrebă Rachel.

— Îi las această plăcere lui Jessie, zise el. Am întârziat

tocmai ca ea să-ţi poată spune. Ce-i cu amânarea, Jessie? Nu-ţi găseşti cuvintele?

Jessie îi aruncă o privire nimicitoare.

— Am fost în Cheyenne ieri să ne căsătorim, Rachel. Chase este soţul meu.

Rachel se uită de la unul la celălalt, înţelegând în cele din urmă totul, însă nu fu deloc surprinsă.

— Înţeleg, spuse ea în cele din urmă. Zâmbea. Când ai plecat, Chase, m-am întrebat dacă-ţi vei veni în fire. Ei bine, atât timp cât totul s-a rezolvat...

Le zâmbi amândurora, încântată. Lui Jessie nu-i venea deloc să creadă.

— Ce naiba înseamnă asta?

— Păi, ştiam că aşa se va întâmpla, spuse Rachel calmă.

Ochii lui Jessie fulgerară.

— Imposibil!

— Este? Oricare doi oameni care au un asemenea efect unul asupra celuilalt ca voi doi sunt destinaţi să fie împreună. Nu ştiţi cât sunt de încântată că v-aţi dat în sfârşit seama.

Urmă un moment de tăcere consternată.

— Cum poţi spune aşa ceva? Te-ai întors împotriva lui, ai uitat?

— Da. Rachel zâmbi. Şi, când am făcut asta, tu l-ai apărat. A fost... o strategie.

— A fost un nonsens! izbucni Jessie. Strategie!

Chase chicoti.

— Chiar mi-ai luat apărarea, iubito?

Jessie îl fulgeră cu privirea, furioasă, apoi o privi duşmănos pe Rachel. Nu avea cuvinte prin care să-şi exprime adecvat furia, aşa că trecu pe lângă ei şi ieşi din bucătărie.

Chase era încă amuzat şi zâmbea atunci când întâlni privirea lui Rachel.

— M-ai păcălit, doamnă. Ai păcălit-o şi pe Jessie. Ştii că de aceea s-a enervat, nu? A presupus că vei avea o cu totul altă reacţie.

— Ştiu. Rachel zâmbi Nu ar fi trebuit să încerc aceste tertipuri cu ea. Dar asta nu înseamnă că nu m-a supărat ceea ce ai făcut, Chase Summers.

— Evident, fu de acord Chase, cu o expresie solemnă.

— Dar eram sigură că sunteţi făcuţi unul pentru celălalt, continuă ea.

Chase se mâhni. Dacă ar fi ştiut adevărul despre motivul căsătoriei lor…

— Nu te îngrijora, spuse el. Se va calma.

— Oare? Înainte să plec eu?

— Când pleci?

— Aveam de gând să-l urc pe Billy în tren mâine. Nu are rost să mai rămân, nu?

— Atât de curând?

— Da. Aşa că mai bine vorbesc cu Jessica acum, înainte să fiarbă prea mult. Nu pot pleca dacă rămâne supărată.

— Ei bine, dacă vrei să vorbeşti cu ea, Rachel, nu crezi că este timpul să discutaţi şi despre alte lucruri? S-ar putea să fie ultima şansă în care să o faci să înţeleagă şi perspectiva ta asupra trecutului.

Zâmbetul lui Rachel păli.

— Poate ar trebui să încerc – din nou. Poate că, dacă ştie că plec, mă va asculta de data asta.

*

Rachel nu aşteptă ca Jessie să răspundă după ce bătu în uşa camerei acesteia, ci deschise uşa şi păşi hotărâtă înăuntru. Aruncând o privire expresiei reci de pe faţa lui Jessie, ezită. Nu avea habar cum să înceapă.

— Ah… Kate a pregătit o friptură care este aproape gata. Iei cina împreună cu noi, Jessie?

— Nu.

— Aş dori să te răzgândeşti, spuse Rachel. Va fi ultima cină în familie. Voi pleca mâine-dimineaţă cu Billy.

Urmă o pauză.

— Nu ne-am considerat niciodată *familie,* Rachel. Nu

pot spune că-mi pare rău că pleci. Nu te superi dacă nu te conduc? Am de lucru, ştii doar.

Rachel simţi înţepătura acestor cuvinte cu forţa unei lovituri. Îşi dori să fugă, dar nu putea pleca astfel. Ştia că nu s-ar fi iertat niciodată dacă nu ar fi făcut un ultim efort.

— De ce nu ai putut asculta niciodată varianta mea? întrebă ea brusc.

Jessie se întoarse şi se uită pe fereastră.

— De ce? Să-l poţi vorbi de rău pe Thomas şi să-l faci mincinos? A fost un bărbat greu de iubit sau chiar de plăcut, dar a fost tot ce am avut. Dacă aş crede că iadul ultimilor zece ani a fost fii zadar, l-aş scoate din mormânt şi i-aş mai trage câteva gloanţe în piept. Dar, când un om spune aceeaşi poveste şi beat, şi treaz, de obicei povestea cam este adevărată.

— Adevărul *aşa cum îl vedea el,* da. Dar dacă nu acesta era, de fapt, adevărul?

Jessie se întoarse încet. Ochii ei erau la fel de red ca nişte pietre turcoaz.

— În regulă. Mori de dorinţa de a-mi spune asta de când ai venit aici, aşa că spune-o şi ieşi.

— Nu i-am fost niciodată necredincioasă tatălui tău, Jessica.

— Desigur. Mai urmează să-mi spui că Billy este fiul lui Thomas Blair.

— Este fiul lui.

Cuvintele ei erau abia perceptibile, însă Jessie le auzi.

— La naiba, dacă ăsta este adevărul, de ce nu i-ai spus înainte de a pleca? Ştii că tot ce şi-a dorit vreodată a fost un fiu!

— Era prea târziu să-i spun orice, chiar dacă aş fi putut.

— Bună încercare, Rachel, o luă Jessie în zeflemea. Nu te cred. Te-a văzut cu ochii lui în pat cu Will Phengle – în patul tău. Fusese plecat o lună, o lună în care fără îndoială ai profitat de absenţa lui pentru a fi cu iubitul tău. Dacă Billy e fiul cuiva, e al lui Phengle.

— Dumnezeule! Rachel păli. Se aşeză pe patul lui

Jessie. În noaptea aceea... Thomas l-a pomenit pe Will, dar nu a spus niciodată ce l-a înfuriat atât de tare. În propriul meu pat!

— E bine, Rachel, spuse Jessie rece. De-a dreptul excelent. Ţi-ai ratat cu adevărat vocaţia.

Sarcasmul lui Jessie aprinse temperamentul de obicei calm al lui Rachel.

— Dacă tatăl tău l-a văzut pe Will Phengle făcând dragoste cu o femeie în patul meu, atunci femeia aceea trebuie să fi fost Kate, Jessica, deoarece nu am fost eu! Nu am fost la fermă deloc în ziua aceea. Se opri, apoi continuă: Un colonist a venit să-mi ceară ajutorul, pentru că soţia lui trebuia să nască. Femeia şi copilul au murit amândoi. M-am întors în seara aceea acasă extenuată şi plină de teamă. Naşterea ta a fost una dificilă, iar eu eram din nou însărcinată. Pe atunci, nu era niciun doctor în apropiere. Este un miracol că Thomas nu l-a ucis pe Billy, la cât de groaznic m-a bătut de cum am intrat în casă. Nu mi-a dat şansa să spun *nimic,* Jessica, *nimic.* După ce a terminat, eu nu mai puteam vorbi. Falca îmi era ruptă şi abia de mai eram conştientă. Întreab-o pe Kate. Era singura femeie care se mai afla aici, Jessica, aşa că ea trebuie să fi fost cu Will. Întreab-o.

Jessie nu spuse nimic. Expresia ei nu se schimbă, dar, când vorbi în cele din urmă, vocea ei era dură:

— Ai avut la dispoziţie zece ani în care să inventezi povestea asta. Cine să o nege? Phengle nu e aici. Thomas nu e aici. Kate o va nega, dar ea e doar o indiancă, cine să o creadă pe ea în locul tău, nu?

— Întreab-o, Jessica, o imploră Rachel.

— N-o voi înjosi întrebând-o aşa ceva. Dumnezeule, îţi dai seama ce spui? Vocea lui Jessie crescu în intensitate. Vrei să spui că Kate a tăcut în toţi aceşti ani, că nu a încercat niciodată să îndrepte o greşeală oribilă! De ce să fi păstrat tăcerea? Pentru ce? Locul ăsta a fost un iad din cauza urii lui Thomas. Nu am avut niciodată parte de căldură. De ce să fi lăsat asta să continue?

— Nu ştiu de ce, Jessica, dar a făcut-o.

— Nu!

Jessie se întoarse din nou. Rachel rămase acolo, nemişcată.

— Dar dacă spun adevărul, Jessica? Se ridică să plece. Mă face asta o ticăloasă sau o victimă? Gândeşte-te la acest lucru.

Capitolul 38

— Mamă, nu găsesc penele indiene pe care mi le-a dat Jeb seara trecută!

Rachel clătină din cap. Se uită pieziş la Chase, apoi la cufărul ei plin ochi de pe pat. Oftă. Dimineaţa fusese mai haotică decât visase vreodată că putea fi.

— Vrei, te rog, să închizi cufărul ăsta şi să-l duci în pridvor? Cred că fiul meu va mai descoperi nişte lucruri care lipsesc înainte să reuşim să-l închidem. Dacă nu plecăm curând, va trebui să petrecem noaptea în Cheyenne. Aş prefera totuşi să nu rămânem acolo.

Chase dădu aprobator din cap, fără să spună nimic. Ştia că Rachel făcea pe viteaza. Îi povestise despre conversaţia avută cu Jessie. Ştia că probabil suferea mult.

Iar Jessie? Era atât de lipsită de inimă sau era convinsă că Rachel minţea? Se dusese să o chestioneze pe Kate atunci când aflase întreaga poveste, dar indianca fusese de negăsit. Nu fusese pregătit nici micul dejun în această dimineaţă. Plecase oare Kate pentru totdeauna? Nu dovedea acest lucru nimic?

Chase oftă şi se apucă să închidă cufărul voluminos al lui Rachel. Avea să-şi ia Jessie rămas-bun? Billy o idolatriza. Dacă nu ar fi apărut, i s-ar fi rupt inima.

Cufărul nu se închidea, şi, după a treia încercare, Chase blestemă şi-l deschise pentru a vedea care era problema. O carte subţire, care căzuse din căptuşeala capacului, nu lăsa capacul să se închidă bine. Asta era problema? Chase o aruncă înapoi şi încercă din nou să

închidă afurisitul acela de cufăr. Era un mister pentru el motivul pentru care femeile călătoreau cu atâtea haine după ele. Mai bine că Jessie decisese să nu călătorească împreună cu el. Nu se vedea trecând prin chinul închiderii unui asemenea cufăr de fiecare dată când plecau undeva. Dacă ar fi fost bogaţi şi ar fi avut servitori care să se ocupe de asta, lucrurile ar fi stat altfel. La naiba!

Cufărul tot nu se închidea. Era din nou vina cărţii. Nu o aruncase suficient de departe de margine. Un colţ ieşea încă din cufăr. Încercă să o împingă fără să ridice capacul de tot, însă hainele erau prea strâns împachetate. Fu tentat să scoată cartea şi să o lase pe Rachel să se întrebe unde dispăruse atunci când ajungea la Chicago.

Chase se uită în spate, către uşă, pentru a fi sigur că nu avea să fie prins asupra faptului, lăsă cartea să cadă pe podea şi era pe cale să o împingă cu piciorul sub pat, când văzu cuvântul *jurnal* pe copertă. Se uită lung la carte câteva secunde. Nu putea face asta. Nu cu un jurnal. Era ceva ce Rachel nu putea înlocui. Crezuse că era un roman. Ciudat, dar nu o văzuse pe Rachel ca pe o femeie care să ţină un jurnal.

Chase închise în sfârşit cufărul şi-l cără afară în pridvor, unde Jeb aştepta cu o căruţă.

— Mai sunt şi altele? mormăi Jeb în timp ce îndesă cufărul în spatele căruţei.

Chase zâmbi larg.

— Nu cred că al lui Billy e la fel de greu. Ai grijă şi caută pe cineva care să te ajute să le descarci când ajungeţi în oraş.

— Glumeţule! Te dai mare, asta e. Ca şi cum aş fi putut căra singur aşa ceva! Dacă femeia asta nu vine odată, se va înnopta înainte să ajungem.

— Ai văzut-o cumva pe Jessie? îl întrebă Chase.

— Eşti orb, tinere? Tocmai ai trecut pe lângă ea în salonul ăla drăguţ.

Chase se întoarse pe călcâie, încântat că Jessie decisese să apară pentru Billy şi Rachel.

La jumătatea drumului spre uşă, Chase se opri brusc.

Fata care stătea aşezată cu o sfială prefăcută într-un scaun lângă focul ce trosnea vesel era greu de recunoscut. Era Jessie, fără îndoială, însă o Jessie pe care nu crezuse că avea să o vadă vreodată. Purta o rochie de catifea roz, cu dantelă. Părul îi era ridicat spre creştet şi împletit cu panglici care contrastau cu cozile ei bogate. Chase rămase fără cuvinte. Era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată.

Tocmai atunci intrară Rachel cu Billy. Amândoi erau uimiţi.

— O, băiete! Billy zâmbi larg. Ai face de ruşine toate fetele din est, Jessie.

Se grăbi înspre Jessie, iar ea se ridică. Braţele lui îi înconjurară talia. Jessie îşi dorea să-l strângă pe Billy în braţe mai tare decât strânsese vreodată pe cineva, însă o privea pe Rachel peste capul lui Billy, iar braţele nu i se mişcau. Simţea un nod în gât. Nu ar fi trebuit să vină. Ar fi trebuit să rămână încuiată în camera ei până când ei plecau.

Billy nici măcar nu observă că ea nu-i întorsese îmbrăţişarea.

— Îmi va fi foarte dor de tine, Jessie. Pot să vin să te mai văd?

Ei îi scăpă un sunet, dar nimeni nu o auzi în afară de Billy. Se aplecă şi-i şopti:

— Dacă nu vii, nu te voi ierta niciodată, copile.

Buzele ei îi mângâiară obrazul în timp ce îşi îndrepta spatele. Billy se dădu înapoi, zâmbind strălucitor, şi lăsă să-i scape un strigăt de încântare înainte de a fugi afară din salon, aproape doborându-l pe Chase.

Rachel veni înspre ea, plină de speranţă.

— Jessica, eu…

— La revedere, Rachel.

Expresia lui Jessie era hotărâtă. Îşi pierduse controlul, dar acum, că Billy părăsise încăperea, şi-l recapătă.

Rachel îşi plimbă ochii asupra acestei fiice care era mai drăguţă decât visase ea vreodată, dar atât de distantă cu ea.

— Îţi mulţumesc pentru asta, spuse Rachel, arătând înspre rochia lui Jessie.

Aceasta doar înclină din cap înainte de a se întoarce. Rachel o privi ţintă, cu încăpăţânare, timp de câteva secunde.

— Orice altceva ai mai crede, Jessica, te iubesc.

Sunetul paşilor lui Rachel traversând camera şi al uşii care se închidea reverberară în capul ei. Îi era dificil să respire. Căută cu mâna spătarul scaunului, iar, atunci când îl găsi, se aşeză. Jeb striga la echipajul căruţei, iar aceasta ieşi din curte. Încă o putea auzi... o auzea... apoi nu o mai auzi.

— Eşti o figură, Jessie.

Cât de mult timp fusese acolo? De cât timp stătea acolo, după ce căruţa plecase?

— Poftim?

— M-ai auzit, spuse Chase în timp ce se apropie de ea. Poţi să-i arăţi băiatului că-ţi pasă de el, chiar dacă nu crezi că este fratele tău, dar mamei tale, nu – propriei tale mame!

— Pentru că nu-mi pasă de ea! spuse Jessie blând.

— Mincinoaso!

Ea sări de pe scaun, dar el o prinse de braţ, trăgând-o în faţa lui.

— Nu poţi suporta faptul că greşeşti, că ai greşit în toţi aceşti ani.

— Habar n-ai de nimic.

— Serios? Kate a plecat, să ştii. Sau nu ştiai?

— A plecat? repetă Jessie.

— Asta confirmă cele spuse de Rachel, nu crezi? Kate te-a auzit probabil strigând la mama ta seara trecută şi şi-a auzit numele.

— Şi ce dacă a auzit? replică Jessie. Asta nu înseamnă că a plecat. Este pe aici pe undeva.

Chase se forţă să nu strige la ea. O trase lângă sofa şi o împinse pe aceasta.

— Stai aici, îi ordonă el scurt. Am ceva ce trebuie să vezi.

Se întoarse într-un moment şi aruncă pe sofa lângă ea o carte subţire.

— Habar nu am ce e în ăsta, spuse Chase. L-am luat din cufărul mamei tale după ce a ieşit din cameră şi am uitat să i-l dau. Poate că sunt doar prostii – sau poate nu. Uită-te prin el, Jessie. Vezi cu ochii tăi despre ce a putut scrie o femeie ca Rachel.

Chase ieşi din cameră, lăsând-o pe Jessie singură. Ea luă cartea, apoi o aruncă furioasă deoparte. Nu-i păsa. Probabil nu erau decât minciuni, oricum. Nu, Rachel nu ar fi scris minciuni, nu pentru ea însăşi, nu într-un jurnal. Cartea era menită doar ochilor ei.

Jessie se uită ţintă la carte, apoi o ridică repede.

12 decembrie 1863

Nu credeam că degetele mi se vor vindeca atât de repede. Când doctorul Harrison mi-a sugerat să scriu ca exerciţiu pentru ele, am râs. Nu am cui să-i scriu. A fost bine însă să-mi dau seama că încă pot râde. Falca nu mă mai doare. Iar doctorul Harrison m-a asigurat că, de vreme ce sarcina mea avea doar două luni, bebeluşul nu ar trebui să fie afectat. Nu voi crede asta decât când voi simţi că mişcă.

13 decembrie 1863

Încă nu pot scrie despre cele întâmplate la Rocky Valley. Nu cred că voi fi vreodată în stare. Doctorul Harrison a spus că jurnalul este o idee excelentă şi crede că ar trebui să scriu despre ce mi-a făcut Thomas. Nu pot.

23 decembrie 1863

Am uitat cum se simte să ai burta plină. Nu ar fi trebuit să renunţ la îngrijirile doctorului Harrison şi să mă

mut singură, cu puţinii bani pe care mi i-a dat. Dumnezeu să-l binecuvânteze pentru că a avut încredere în mine că-l voi plăti cumva. Dar nu pot găsi de lucru. Trupul meu este încă prea sensibil pentru muncile grele.

27 decembrie 1863

În sfârşit am obţinut o slujbă. Sunt într-un oraş mic, de care nu am mai auzit. Până aici mi-au ajuns banii doctorului Harrison. Mi-ar fi mult mai uşor să servesc la mese dacă programul de lucru nu ar fi atât de lung. Cu fiecare ban pe care reuşesc să-l pun deoparte, tot mai am mai mult de trei săptămâni până să reuşesc să ajung la Jessica.

30 decembrie 1863

Cum să scriu despre asta? Dar de ce nu? Cum să compar că am fost violată de un beţiv bătrân cu faptul că am fost bătută de moarte de către bărbatul pe care îl iubeam? Bărbatul acesta a fost unul dintre clienţi, cel puţin aşa cred. M-a aşteptat la ieşirea din restaurant. Slavă Domnului că totul s-a terminat atât de repede. Devin oare imună la durere?

18 ianuarie 1864

Durează să plec mai mult decât am anticipat. Primele mişcări ale bebeluşului m-au luat prin surprindere, aşa că am scăpat un teanc de farfurii. Trebuie să le plătesc. Dar bebeluşul a lovit! Mulţumesc lui Dumnezeu că Thomas nu şi-a ucis fiul!

26 ianuarie 1864

Dumnezeu să mă ajute, dar încep să-l urăsc pe Thomas. Nu a fost suficient că m-a bătut şi m-a dat afară fără niciun motiv, fără să-i pese dacă trăiesc sau mor. Dar acum mi-a luat-o şi pe Jessica. Singurul lucru care mă aştepta la şcoala ei a fost o scrisoare de la Thomas în care-mi scria că divorţează de mine şi că mă va ucide dacă încerc vreodată să o caut pe Jessica. A luat-o de la şcoală cu mai bine de trei luni în urmă. Jeb i-a spus probabil că am supravieţuit bătăii. Altfel, ar fi lăsat-o pe Jessica la şcoală. Ce pot să fac acum?

8 februarie 1864

Cred că Jonathan Ewing mi-a salvat viaţa. Nu am mai întâlnit niciodată un bărbat atât de blând. Fără nicio slujbă disponibilă pentru o femeie în situaţia mea, am recurs la cerşetorie. Thomas s-a asigurat că puţinii mei prieteni nu mă vor ajuta. Ce s-a întâmplat cu bărbatul pe care l-am iubit? Voi înţelege vreodată de ce s-a întors Thomas împotriva mea? Şi-a pierdut minţile?

Jessie ieşi alergând din cameră, ţinând jurnalul strâns la piept.

Capitolul 39

Trenul Union Pacific întârzia. Altfel, Rachel şi Billy l-ar fi pierdut. Cuferele lor erau încărcate, şi începuse deja îmbarcarea. Rachel aştepta pe peron în timp ce Billy îi adresa câteva cuvinte lui Jeb. Încerca să nu se gândească la faptul că părăsiseră ferma, lăsând din nou în urmă Rocky Valley.

— Mamă!

Rachel îngheţă. Nu era vocea lui Billy. Văzu calul Appaloosa oprindu-se la capătul peronului şi recunoscu pe

dată călăreţul. Jessie era călare pe cal şi se uită ţintă la Rachel înainte să sară jos de pe Blackstar.

Nu era conştientă de nimic din ceea ce o înconjura, cu excepţia lui Rachel, dorindu-şi să ajungă la ea cât mai repede posibil. Alergă. Un întreg vârtej de emoţii îi traversa trupul.

Rachel îşi ţinu respiraţia în timp ce fiica ei se apropia de ea. Ochii lui Jessie reflectau sentimente pe care ea nu le mai văzuse – nefericire, disperare. Văzu carnetul pe care Jessie îl ţinea la piept şi fu străbătută de un val de căldură când îşi dădu seama de ceea ce citise aceasta. Ce însemna pentru Jessie să fie acolo cu el? Carnetul acela reuşise să realizeze ceea ce nimeni nu putuse!

— Jessica?

Rachel întinse într-o doară mâna, dar, în momentul în care degetele li se atinseră, controlul lui Jessie se spulberă, iar ea se aruncă în braţele lui Rachel.

— Mamă! O, mamă, îmi pare atât de rău! Am fost atât de crudă cu tine, plânse Jessie. Dar nu te puteam lăsa să vezi că te iubeam, că te-am iubit întotdeauna!

— Ştiu, draga mea. Nu mai contează acum. Rachel abia putu pronunţa cuvintele, simţindu-se sufocată. O, Jessica, nu plânge.

— Când mă gândesc la cât te-am făcut să suferi, la ce a făcut Thomas… O, mamă, ne-am înşelat atât de mult!

— Jessica, Jessie, uită-te la mine. Rachel îi cuprinse faţa în palme. Draga mea, nimic din toate astea nu a fost vina ta. Şi nimic nu mai contează, acum că te am din nou.

Jessie se uită în ochii mamei sale. Plângea şi mai tare.

— Ţine-mă în braţe, mamă. Dacă ai şti cât de des am visat să fiu din nou în braţele tale!

Sirena trenului şuieră. Rachel se încordă. Jessie privi în sus, cu panica întipărită pe chip.

— Nu poţi pleca – nu acum!

Rachel zâmbi cu blândeţe.

— Cuferele noastre sunt deja la bord.

— Atunci, le dăm jos!

Rachel râse auzind încăpăţânarea care îi era atât de

caracteristică fiicei ei.

— Draga mea, ai nevoie de puţin timp singură cu noul tău soţ.

— La naiba, nu folosi scuza asta. Nu ai fi plecat dacă nu m-aş fi căsătorit cu el.

— Dar ai făcut-o.

— Voi divorţa de el!

— Nu, n-o vei face, Jessica. Copilul tău are nevoie de el, chiar dacă tu crezi că nu ai.

Jessie îşi coborî privirea, în timp ce obrajii i se înroşiră.

— Ţi-a spus, aşadar, despre asta?

— Da.

— Ei bine, tot nu am nevoie să petrec timp singură cu el.

— Ba da, ai. Toţi cei abia căsătoriţi au nevoie de timp pentru ei. Dar mă întorc de îndată ce-l instalez pe Billy la şcoală şi mă ocup de câteva treburi pe care le-am neglijat. Nu va dura mult, Jessica. În regulă?

— Promiţi să te întorci, mamă?

Tonul lui Jessie era atât de rugător, încât Rachel aproape acceptă să rămână. Dar era hotărâtă să nu intervină între soţi în prima lor săptămână împreună. Chase şi Jessie aveau nevoie de timp. Nu era totul bine între ei.

— Promit să mă întorc. Dar vreau ca tu să promiţi că-i oferi o şansă lui Chase. Este un om bun.

Jessie oftă.

— Putem vorbi despre asta când te întorci.

Rachel zâmbi.

— Încăpăţânată până la capăt, draga mea.

Jessie îi înmână jurnalul lui Rachel.

— Nu l-ai citit pe tot, nu? întrebă Rachel, amintindu-şi de toată durerea pe care o revărsase acolo în ultimul timp.

— Nu, dar mi-ar plăcea.

Rachel mângâie obrazul lui Jessie, apoi o îmbrăţişă pentru ultima oară.

— Cred că niciuna din noi nu are nevoie să mai citească jurnalul acesta.

— Te iubesc, mamă.

— O, Jessica, am aşteptat atât de mult să te aud spunând asta. Lacrimile începură din nou să curgă. Şi eu te iubesc. Mă voi întoarce curând, draga mea.

Mult timp după ce trenul dispăru din vedere, Jessie rămase pe peronul pustiu. Jeb plecase la bar odată ce le văzuse pe Jessie şi pe Rachel îmbrăţişându-se. Ştia că Jessie avea nevoie să fie singură un timp.

Chase o găsi pe Jessie mai târziu la gară.

— A plecat? întrebă el pe un ton ezitant.

Jessie nu voi să-l privească.

— Da.

Continuă să se uite în gol spre şinele pustii.

— De ce eşti tristă? întrebă iarăşi, ezitând.

Jessie îşi ridică încet privirea.

— Nu a vrut să stea – din cauza ta.

— Stai puţin, Jessie. Cum de am nimerit eu în toate astea?

— Credea că trebuie să fiu singură cu tine.

— Ah, bine. Chase zâmbi larg. Ideea asta este bună.

— Nu, nu este! replică Jessie înainte de a se întoarce, pornind spre Blackstar.

Chase o urmă grăbit.

— Unde mergi?

— Acasă.

— Nu poţi, Jessie. Este prea târziu pentru un drum atât de lung.

— Pot călări la lumina lunii.

— Vei îngheţa, sublinie el.

— Voi călări prea repede pentru a simţi frigul.

El o apucă de umăr.

— De ce te grăbeşti? Nu ai călărit niciodată noaptea spre casă.

— Am nevoie de lucruri familiare în jur. Vreau să dorm în patul meu, în camera mea, cu lucrurile mele în preajmă. Se scutură, supărată că spusese atât de multe. Se simţea nefericită, ca şi cum şi-ar fi pierdut din nou mama. Nu-ţi cer să vii cu mine, dacă asta te îngrijorează. Poţi călări înapoi cu Jeb dimineaţă.

Nu mai aşteptă un răspuns din partea lui, ci urcă în şa şi plecă, fără să mai arunce vreo privire în spate.

Capitolul 40

Jessie nu ştiu ce o alertase în privinţa celorlalţi trei călăreţi. Erau prea departe pentru a le fi auziţi caii, dar ea îi simţise oarecum. Puţin mai târziu, îi şi văzu. Părul de pe ceafă i se ridică atunci când îşi dădu seama că erau aproape de fermă, iar cei trei călăreţi veneau grăbiţi din direcţia acesteia.

Pe Jessie o îngrijoră faptul că nu călăreau pe drumul principal spre oraş – de parcă s-ar fi ferit, pentru a nu se întâlni cu cineva. Nu se gândi de două ori înainte de a-l dirija pe Blackstar în afara potecii, pentru a-i urmări. Nu se întrebă nici dacă Chase avea să o găsească sau nu. O urmase oarecum la distanţă aproape tot drumul. Ea ştiuse că era acolo, dar nu-i păsase. Era problema Jessicăi Blair şi avea de gând să se ocupe de ea fără ajutor din partea unui soţ băgăreţ.

Forţându-l pe Blackstar aproape de limită, Jessie micşoră imediat distanţa dintre ea şi cei trei călăreţi. Aceştia o auziră. Primul glonţ îi trecu pe lângă ureche şi o făcu să-şi scoată propriul pistol. Trase două focuri, galopând cu furie, înainte ca frâul lui Blackstar să-i scape din mână, ceea ce o făcu să se chinuiască disperată să îl recupereze. Bărbaţii traseră din nou, dar fugeau mâncând pământul deja, iar focul fusese tras fără nicio ţintă.

Jessie continuă neabătută urmărirea. Văzu cine erau. Lumina lunii era suficient de puternică pentru asta. Era atât de furioasă, încât era hotărâtă să nu se oprească până când cei trei nu aveau să zacă morţi în praf la picioarele ei. Slavă Domnului că-şi schimbase rochia şi că avea la ea pistolul. Dar tocmai atunci auzi un cal în spatele ei, iar Chase îi apucă hăţurile.

— Eşti nebun? îi strigă ea. Scapă!

— Nu intenţionez să-mi văd soţia cu gâtul rupt, spuse el în timp ce-l oprea pe Blackstar. Ştii foarte bine că nu poţi galopa pe un astfel de teren noaptea. Gândeşte-te la calul tău dacă nu te gândeşti la tine.

Avea dreptate. O groapă putea ucide un om la fel de eficient ca un glonţ, pentru că-i rupea un picior calului său. Dar asta nu-i micşoră furia. Îşi privea prada îndepărtându-se.

— Să te ia naiba! Este prea târziu acum! strigă ea la Chase.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, Jessie.

— Au tras în direcţia mea. Am tras şi eu.

— Şi?

Ea ridică din umeri.

— Probabil l-am rănit pe cel înspre care am tras.

— Jessie, cine…

— Trepăduşii lui Bowdre. I-am văzut călărind din direcţia fermei. Când m-am apropiat suficient de mult să-i recunosc, au început să tragă în direcţia mea.

— Erau Clee şi Charlie? Iar cel de-al treilea, Bowdre?

— Aş fi vrut eu să fie Bowdre, dar era Blue Parker! Ticălosul acela bun de nimic!

— Eşti sigură?

— S-a uitat direct la mine înainte să-şi înfigă pintenii în burta calului. L-am cunoscut prea bine ca să-l confund cu altcineva.

— Aşadar, Parker a trecut de partea lor, spuse Chase gânditor. Trebuie să-i fi oferit o grămadă de bani.

— Cred că a făcut-o de ciudă, mai degrabă. Era interesat de mine, voia să se căsătorească cu mine, explică ea. După ce ai venit tu, a crezut că-l evit din cauza ta. Nu a ştiut că am plecat de la fermă în acele două ocazii când am mers în nord. Când m-am întâlnit cu el într-o zi, m-a acuzat că am renunţat la el din cauza ta. I-am spus că nu era adevărat, dar nu m-a crezut. Este exact ca tatăl meu, un bărbat care consideră că trebuie să se răzbune pentru orice nedreptate.

— Ce crezi că au făcut? întrebă Chase.

Jessie îşi ţinu răsuflarea. Furia îi depăşise temerile.

— Să mergem la fermă, strigă ea, întorcându-l pe Blackstar. Mi-e teamă să ghicesc ce au făcut.

Baldy îi găsi tocmai când se întorseseră pe poteca principală care ducea în vale. Pornise spre oraş pentru a-i căuta. Când el termină de vorbit, Jessie se simţea amorţită. Crezuse că soluţia era să adune vitele la un loc, dar asta făcuse să fie mai uşor de împuşcat. Aproape jumătate din cireadă zăcea moartă sau pe moarte pe câmp. Ramsey era încă inconştient în urma loviturii primite în cap, iar restul cirezii fusese pusă pe fugă înspre apa otrăvită. Baldy se întorsese în tabără la timp pentru a-i vedea pe cei trei plecând şi pentru a evalua pagubele. Ca om care lucrase cu vitele întreaga sa viaţă, era în lacrimi din cauza pierderii la care fusese martor.

Abia termină Baldy de vorbit, că Jessie zări o strălucire portocalie deasupra dâmbului care proteja valea. Chase o văzu şi el o secundă mai târziu. Un sunet animalic ieşi de pe buzele lui Jessie. Îi dădu pinteni lui Blackstar, iar Chase o urmă, plin de teamă.

Jessie călări numai până pe culmea dealului de pe care se vedea ferma. Strălucirea focului îi lumina faţa, dezvăluind o durere atât de adâncă, încât inima lui Chase fu sfâşiată.

Toate clădirile fermei erau mistuite de flăcări.

Capitolul 41

Două săptămâni trecuseră de la incendiu, două săptămâni pe care Jessie nu şi le amintea. Era în Chicago, la conacul mamei sale. Nu-şi amintea călătoria încolo, nu-şi amintea absolut nimic.

Dar Jessie nu mai era amorţită. Se întoarse cu faţa spre mama ei, cu ochii plini de viaţă pentru prima dată în două săptămâni.

— Cum a îndrăznit să mă părăsească? Nu sunt un geamantan pe care să-l arunce şi de care să uite.

— Jessica, nu m-ai ascultat, spuse Rachel calmă.

Jessie continuă să se plimbe dintr-o parte în alta a camerei, pe podeaua acoperită cu covoare din dormitorul mamei sale.

— Am ascultat. Nu mi-a venit să cred când m-am trezit azi şi am înţeles ce mi-ai spus ieri. *A fost* ieri, nu-i aşa? Nu aşteptă un răspuns. Ei bine, nu voi suporta aşa ceva. Nu mă poate abandona în pragul casei tale. Sunt responsabilitatea lui, nu a ta.

— În primul rând, Jessica, Chase nu te-a abandonat aici. Eşti aici de o săptămână, iar el a stat la căpătâiul tău zi şi noapte. În al doilea rând, nu te-a părăsit. Se va întoarce înainte de naşterea bebeluşului, sunt sigură.

— Nu cred asta. Nu se va întoarce. Îşi va găsi tatăl şi se va hotărî să rămână în Spania. De ce să se întoarcă? Nu a vrut să se însoare cu mine. A făcut-o doar pentru ca bebeluşul să nu fie nelegitim.

— Au fost şi alte motive, Jessica, ştii prea bine.

— Atunci de ce nu este aici? Cum a putut să mă lase, în halul în care eram?

— Nici măcar nu ai ştiut că era aici, draga mea, îi explică Rachel cu blândeţe. Mi-ai răspuns doar mie, vocii mele, în tot acest timp. Nu erai conştientă de nimic. Şi nu aveam cum să ştim cât timp urma să fii în această stare. Apatia ta ar fi putut dura luni de zile, dar nu erai în pericol. Aşa că, de vreme ce el nu putea face nimic pentru tine, s-a gândit că cel mai bine ar fi să rezolve problema cu călătoria în Spania. Dacă nu ar fi plecat, ai trăi probabil la fel de absentă ca până acum. Te-ai trezit din această stare doar după ce ai auzit despre plecarea lui Chase.

— Asta nu are nicio importanţă, spuse Jessie cu încăpăţânare. Tot m-a lăsat aici, în grija ta. Acum, că nu mai am nimic – nimic al meu! Se sufocă pentru un moment, dar apoi ochii i se aprinseră din nou. De aceea m-a părăsit! Pentru că am rămas fără niciun ban! Nu va scăpa uşor!

— Sincer, Jessica, nu eşti deloc rezonabilă. Chase nu s-a căsătorit cu tine pentru bani. Şi cu siguranţă nu eşti o povară pe umerii mei. De fapt, sunt de-a dreptul încântată

că vei fi cu mine pe parcursul sarcinii. Te voi putea ajuta. Ai vrea să-mi refuzi şansa asta de a te îngriji?

— Nu am nevoie de îngrijire, mamă. Jessie zâmbi. Mă bucur că mi-a luat mai puţin timp să-ţi spun mamă decât... Dar nu voia să discute despre asta. Înţelege, nu este vorba că nu mi-ar plăcea să stau aici cu tine. Mi-ar plăcea foarte mult. Dar nu pot depinde de tine. Chase nu se va întoarce.

— Nu ştii asta, Jessica, insistă Rachel.

— Ba da, ştiu. Vezi tu, i-am spus clar, atunci când ne-am căsătorit, că nu voi locui cu el. Pe atunci, aveam ferma. Am simţit... nu voiam... este un crai, mamă, scuipă ea supărată. Ştiam că nu aş putea trăi cu aşa ceva. Dacă avea de gând să aibă şi alte iubite, m-am gândit că e mai bine să facă asta departe de mine, astfel încât să nu aflu nimic.

— Înţeleg, spuse Rachel încet.

— Înţelegi? o întrebă Jessie plină de speranţă. Atunci, înţelegi de ce trebuie să plec după el.

— Stai puţin, Jessica. Rachel deveni agitată. Să pleci după el?

— Trebuie, spuse Jessie cu fermitate. Ştie că totul s-a schimbat pentru mine de când i-am spus că-şi poate trăi propria viaţă. Ştie că nu mă pot întreţine, cel puţin nu încă. Dacă m-a putut forţa să mă căsătoresc cu el, poate foarte bine să aibă grijă de mine atunci când am nevoie.

— Este acesta singurul motiv pentru care vrei să pleci după el, Jessica? o întrebă Rachel cu blândeţe.

— Desigur, spuse Jessie răspicat. Ce alt motiv aş mai putea avea?

— Faptul că-l iubeşti.

*

„Faptul că-l iubeşti”. Cuvintele o bântuiri pe Jessie în timpul călătoriei cu trenul până la New York, în nopţile îngrozitoare pe care le petrecuse în micuţa cabină de pe vapor şi în timpul şi mai îngrozitoarei călătorii singură de-a curmezişul Spaniei necunoscute. Cuvintele nu-i ofereau niciun confort. Nu o făceau să simtă decât disperare. Nu

putea iubi un bărbat ca Chase Summers, un bărbat în care nu putea avea încredere, un bărbat care nu simţea nimic ce să semene cu iubirea. Nu putea.

Nu voia să se gândească la asta. Alungă cuvintele deoparte cu alte gânduri, amintindu-şi cum mama ei cedase în cele din urmă şi insistase să plătească toate cheltuielile călătoriei, amintindu-şi de nebunia cauzată de împachetarea tuturor hainelor pe care i le comandase Rachel, de despărţirea plină de lacrimi şi de sfatul de a se întoarce imediat dacă nu-l găsea pe Chase în New York, înainte ca acesta să fi pornit spre Spania. Dar el plecase în dimineaţa în care ajunsese ea, aşa că Jessie îşi cumpărase bilet pentru următorul vapor, înfricoşată, dar totuşi hotărâtă.

Însă nici cărţile citite, nici poveştile auzite nu o pregătiseră pentru măreţia oceanului şi pentru călătoria de-a curmezişul acestuia. Atunci când nu era înspăimântată până peste cap, era plictisită. Petrecu multe ore de singurătate analizând amintirile vagi ale celor două săptămâni de după incendiu.

Îşi aducea vag aminte de o cameră străină şi de Chase, care o adusese pe Kate în faţa ei. Semăna mai mult a vis: Kate care-şi ceruse iertare pentru că nu-i spusese niciodată lui Thomas că ea fusese atunci cu Will Phengle şi care-şi mărturisise iubirea pentru Thomas în toţi acei ani, dezvăluind că fusese amanta lui în anul de după plecarea lui Rachel, dar că apoi fusese înlocuită cu alta, pentru că nu reuşise să-i ofere fiul pe care acesta îl dorise. Kate îl iubise în continuare pe Thomas, chiar şi după asta. Nu mărturisise adevărul despre Rachel fiindcă fusese terorizată de ce i-ar fi făcut Thomas dacă ar fi aflat. Aceasta era una din scuze. La sfârşit însă, mărturisise că nu spusese adevărul pentru că Thomas ar fi putut-o aduce pe Rachel înapoi.

Jessie nu ştia ce-i spusese lui Kate, dacă-i spusese ceva. Nu putea fi sigură că nu visase totul. Trebuia să-l întrebe pe Chase, printre alte lucruri. Mai era ceva ce-i spusese despre Jeb şi despre cum Rachel îi achitase datoria la bancă şi ceva despre nişte aranjamente făcute cu şeriful.

Însă nimic nu era clar.

Ajunsă în Cadiz, cu picioarele din nou pe solul ferm, se simţi mai bine. Nu fu dificil să afle că vaporul lui Chase nu andocase acolo. Nu fu dificil nici să afle că în zonă exista un bogătaş pe nume Carlos Silvela, care trăia lângă Ronda. De fapt, informaţiile de orice fel erau uşor de obţinut, pentru că spaniolii i se păreau lui Jessie aproape agresiv de ospitalieri, mereu gata să se dea peste cap pentru a ajuta un străin. Acest lucru o bucură, căci, cu cât vedea mai mult din Spania, cu atât mai străină se simţea. Tânăra colonie din Wyoming nu o pregătise pentru o ţară cu o istorie atât de vie. Cadiz chiar pretindea că era cea mai veche aşezare locuită în mod continuu din vestul Europei.

Jessie fu şi mai uimită când zări pentru prima dată palmierii.

După o zi petrecută în portul din sud, se trezi în faţa unei dileme. Nu-l putea aştepta pur şi simplu pe Chase acolo, deoarece vaporul lui putea andoca oriunde altundeva pe coasta aglomerată, nu neapărat la Cadiz.

Nu prea avea de ales. Şansele erau destul de mari ca el să ajungă la Ronda şi la familia Silvela de acolo, aşa că ea se pregăti de călătorie. Fu uimită de frumuseţea regiunii, cu castelele şi bisericile ei vechi, şi de măreţia peisajului. Drumurile şerpuite erau accidentate, iar trăsura pe care o închinase era veche şi scârţâia, însă Jessie era entuziasmată de călătorie.

Încă se întreba ce să spună familiei atunci când ajunse, imediat după căderea întunericului, trei zile mai târziu, la uriaşa casă albă de pe moşia familiei Silvela, în împrejurimile oraşului Ronda. Dacă Chase nu ajunsese deja, ce avea să le spună? Servitoarea care deschise uşa era politicoasă, dar nu-i fu de ajutor. Spre uşurarea lui Jessie, un tânăr veni la uşă, lăsând-o pe servitoare să plece. Era de înălţime medie, cu părul blond tuns scurt şi cu ochi aurii atât de senzuali, încât Jessie îşi ţinu răsuflarea în timp ce el o privea cu un real interes.

— Pot să vă ajut, *señorita?*

— Sunt *Señora* Jessica Summers, şi, da, mă puteţi

ajuta. Am venit de la Cadiz – de fapt, tocmai din America –, pentru a-l găsi pe Carlos Silvela.

Ochii aurii ai bărbatului deveniră curioşi.

— Veniţi din America şi vorbiţi spaniola foarte bine, dar totuşi aveţi pielea atât de deschisă…

— Nu sunt spaniolă. Jessie îşi dădu seama de confuzia lui şi explică: Am învăţat limba la şcoală. Limba mea maternă este engleza.

— Ah, înţeleg acum.

— Domnul Silvela? întrebă Jessie, neştiind cât avea să mai stea în pragul uşii.

— Iertaţi-mă, spuse bărbatul. Cine ştie ce credeţi despre mine, la cum v-am ţinut aici în picioare.

— Nu este nicio problemă, replică ea politicoasă.

— Sunteţi la fel de amabilă pe cât sunteţi de frumoasă, *señora.* Totuşi, unchiul meu Carlos nu poate primi vizitatori. Este destul de bolnav.

— Nu este pe moarte, nu? Jessie ştia că era nepoliticoasă, dar cum s-ar fi simţit Chase dacă nu apuca să-l vadă?

Bărbatul întârzie în holul spaţios, întrebându-se cum să procedeze cu ea.

— Este păcat că aţi ajuns în asemenea moment, după atâta drum. Poate că vă pot fi eu de ajutor. Unchiul meu… nu poate vedea pe nimeni.

Jessie gândea cu repeziciune. Ce trebuia să facă? Dacă nu-l putea vedea, cum putea şti că era bărbatul potrivit?

— California! izbucni ea. Ştiţi dacă unchiul dumneavoastră a fost acolo, acum mulţi ani?

— Cred că da, înainte ca familia să vândă pământul deţinut acolo. Dar asta a fost cu mult timp în urmă, cam acum douăzeci şi patru de ani. Nu păreţi să aveţi vârsta…

— Nu, *Señor* Silvela, nu am vrut să spun că v-am cunoscut unchiul.

— Ah, văd că manierele mele lasă iarăşi de dorit, *señora.* Nu m-am prezentat. Numele meu este Rodrigo Suarez. Unchiul Carlos are doar surori; mama mea este una

dintre ele. El este singurul Silvela rămas.

— Nu… nu are copii?

El nu păru deranjat de întrebarea prea personală.

— A avut o fiică, dar a murit în copilărie. Soţia lui nu a putut avea alţi copii. Dar nu a divorţat de ea, nici nu s-a recăsătorit după moartea ei.

— Trebuie să o fi iubit foarte mult.

Rodrigo zâmbi.

— Cine ştie? Părea mai degrabă dezinteresat decât devotat. Dar este mai romantic să credem că a iubit-o, da.

Zâmbetul lui se adânci. Jessie rămase cu impresia că el era un romantic, un bărbat îndrăgostit de iubire. Era un adevărat hoţ de inimi. Dar Jessie se simţi jenată că atinsese un subiect atât de intim, iar asta se văzu în comportarea ei ezitantă. Îşi plecă privirea.

— Rodrigo, vrei să mă faci să aştept toată seara? Amândoi se întoarseră în timp ce o tânără femeie apăru dintr-una dintre camerele în care dădea holul. Trebuie să terminăm jocul… Dar cine este ea?

— Nu sunt deloc sigur, Nita, replică Rodrigo, zâmbind. A venit din America şi crede că are de rezolvat ceva cu unchiul Carlos.

Jessie îşi ridică iute garda când aşa-numita Nita miji ochii căprui în direcţia ei. Nu era cu mult mai mare decât Jessie şi era incredibil de drăguţă, chiar şi îmbrăcată în doliu. Părul ei blond-închis era prins strâns la ceafă. Oasele feţei sale erau bine definite, iar trăsăturile erau aristocratice. Era foarte frumoasă. Şi foarte dispreţuitoare.

— O prietenă americană? O rudă? spuse Nita zeflemitor. O fiică nelegitimă, poate, care speră la o parte din moştenirea mea?

Furia lui Jessie se aprinse.

— Nu, soţia unui fiu nelegitim, spuse ea rece.

Ei bine, o zisese. Faţa Nitei deveni cenuşie.

— Minţi, *señora,* şuieră ea. Unchiul Carlos nu are niciun fiu. Unde e el, fiul? De ce eşti aici? Îţi spun eu. Pentru că eşti o vânătoare de averi. Speri să poţi păcăli un bătrân bolnav, făcându-l să creadă că are un fiu. Vrei să-l înşeli.

— Eu nu… începu Jessie, dar Nita spuse:

— Dă-o afară, Rodrigo!

— Nita, te rog, interveni Rodrigo. Dacă ce spune ea este adevărat…

— Exact, îi tăie vorba Jessica pe un ton plăcut. Nu vreţi ca unchiul vostru să afle că nu aţi fost primitori cu nora sa, mai ales când aceasta-i poartă în pântece primul nepot. Vă doriţi asta? Sigur că nu. Aşa că de ce nu te grăbeşti, Nita, să-mi găseşti o cameră?

— *Vaya Ud. alpaseo!* şuieră Nita, apoi o luă în jos pe hol.

— Ei bine, nu am nicio intenţie să merg *acolo.*

Jessie zâmbi către Rodrigo, care o privea încurcat. Zâmbetul lui o dezarmă, amintindu-i atât de mult de zâmbetul lui Chase.

— Oh, *señor,* ca să ştiţi şi să nu-l trimiteţi de-aici, numele soţului meu este Chase Summers. Ar trebui să apară de pe-o zi pe alta.

Capitolul 42

Vremea de la mijlocul lui ianuarie era extrem de plăcută. În schimb, atmosfera din casa familiei Silvela nu era. Jessie încercă timp de trei zile să-l vadă pe Don Carlos, însă acesta nu era niciodată lăsat singur, şi, de fiecare dată când ea încerca să intre în camera lui, era întoarsă de la uşă.

Nu o liniştea deloc gândul că bărbatul putea muri în orice clipă. Nu ar fi vrut el să ştie că avea un fiu? Nu i-ar fi oferit lucrul ăsta o oarecare alinare? Chase nu ar fi iertat-o niciodată dacă Don Carlos murea fără să ştie că avea un fiu, nu când ea era în aceeaşi casă cu el. Nu putea spune când urma Chase să ajungă, aşa că nu avea niciun rost să-l aştepte înainte de a vorbi cu Don Carlos.

Jessie află multe despre familia lui Don Carlos. Emilia, micuţa servitoare pe care Rodrigo o trimisese să o ajute,

era un adevărat izvor de informaţii. Jessie află de ce fusese Nita atât de furioasă din cauza sosirii ei şi a anunţului despre fiul lui Don Carlos. Părinţii fetei muriseră săraci lipiţi, iar Don Carlos era singurul ei sprijin financiar. Locuise în casa lui timp de doi ani, refuzând să se căsătorească, pentru a-l îngriji. O acţiune destul de nobilă, dacă motivele sale nu ar fi fost atât de evidente.

Pe de altă parte, Rodrigo era sincer preocupat de unchiul său. Era suficient de bogat el însuşi, mama lui căsătorindu-se mult mai bine decât sora ei. Era o femeie mondenă, care tocmai atunci făcea o călătorie prin Europa. Veştile despre sănătatea fratelui său nu ajunseseră încă la urechile ei.

Era alarmant să afle că sănătatea lui Don Carlos se deteriorase treptat de-a lungul anilor. Fusese mereu un om activ, dar o pneumonie severă îl slăbise atât de mult, încât îl transformase într-un om sedentar. Acest lucru dusese la alte complicaţii.

În a treia sa noapte în interiorul acestei case ciudate, Jessie aşteptă până când o auzi pe Nita plecând din camera lui Don Carlos, fiind înlocuită de Rodrigo. Ieşi din propria cameră spaţioasă şi înaintă tiptil pe hol. Era devreme. Avea suficient timp până la ora zece, ora ridicolă la care era servită cina. Încă trebuia să se adapteze la orele neobişnuite de servire a mesei, cauzate de siestele de câte trei ore, după-masa, pe care întreaga ţară le respecta.

Din camera lui Don Carlos nu se auzea niciun sunet. Bătrânul dormea probabil, cu Rodrigo la căpătâiul său. Ultima oară când încercase să intre, acolo fusese o servitoare bătrână, iar Jessie nu apucase să spună niciun cuvânt, femeia întâmpinând-o cu un şuvoi de „şşşttt!” şi „fă linişte”.

Spera că Rodrigo avea să fie singur. Se putea descurca cu Rodrigo. Aflase acest lucru încă din prima zi. Uşa se deschise pe tăcute, şi Jessie făcuse un pas înăuntru, spre patul cel mare cu baldachin, înainte ca Rodrigo, care stătea în picioare în faţa ferestrei ce dădea înspre curte, să se întoarcă şi să o vadă. Patul avea draperii din voal, dar în

cameră exista o singură sursă de lumină, în cealaltă parte a ei, aşa că era greu de văzut în spatele acestora.

— De ce-l ţineţi aşa acoperit? Suferă de ceva contagios?

— Sigur că nu, şopti Rodrigo, înaintând spre ea. Doctorul lui a recomandat să nu fie deranjat, iar noi îi urmăm instrucţiunile.

— Dar ar trebui să aibă parte de aer şi de lumină. Nu ar trebui ascuns aşa.

— Aş fi de acord, dar eu nu sunt medic şi nu pot spune ce este mai bine pentru unchiul meu.

— Raţiunea… O, lasă, spuse Jessie iritată. Ura să se simtă ca o intrusă, dar asta era, de fapt.

— Trebuie să pleci, Jessica, spuse Rodrigo cu blândeţe, dar ferm.

Sprâncenele lui Jessie se apropiară.

— Nu i s-a spus despre mine, nu-i aşa? A fost tot ideea doctorului sau mai degrabă a Nitei?

— Eşti nedreaptă. Nu înţelegi cât de deranjant ar fi pentru el să se gândească la un lucru care ar putea fi neadevărat?

— Unchiul tău ar şti care este adevărul.

— Dar te-ai gândit că şocul l-ar putea ucide?

— Îmi pare rău, recunoscu Jessie, însă cred că merită riscul.

— Rodrigo, cine este cu tine?

Jessie tresări la auzul vocii delicate. Rodrigo o avertiză tăcut, din priviri.

— Nimeni, unchiule.

Vocea lui nu mai era şoptită.

— Mă minţi, băiete? îl certă vocea. Ochii nu m-au lăsat încă. Pot să văd în afara acestui mausoleu, chiar dacă tu nu poţi vedea înăuntru.

— Vreau doar să nu te deranjez, unchiule, spuse Rodrigo cu remuşcare. Ai nevoie de odihnă.

— Mă odihnesc mult prea mult. Am nevoie de diversiune. Cine este, aşadar?

Degete lungi şi subţiri dădură la o parte draperia

subţire, iar Jessie icni.

— Sunteţi atât de tânăr!

— Nu atât de tânăr pe cât eram, draga mea.

— Dar aveam o altă imagine despre dumneavoastră, spuse ea fără să se gândească. Cu părul alb, cu riduri... La naiba, nu am vrut să...

Don Carlos chicoti.

— Eşti o încântare, tânără doamnă. Vino mai aproape, să văd dacă eşti la fel de drăguţă precum pari. Poate că ochii mă ajută încă, dar lumina de aici este deplorabilă.

Jessie se duse într-o lateralã a patului, din ce în ce mai uimită. Nu se gândise niciodată că asemănarea fizică avea să stabilească adevărul, dar aşa era. Bărbatul întins în patul enorm semăna incredibil de bine cu Chase. Mai în vârstă, desigur, dar nu atât de bătrân pe cât crezuse ea. Nu se gândise că fusese atât de tânăr când o întâlnise pe Mary. Acum avea în jur de patruzeci şi şase sau şapte de ani, era sfrijit, palid şi uscat, dar asta nu ascundea faptul că era mult prea tânăr pentru a muri. Părul lui era la fel de negru ca al ei, cu doar o dungă cenuşie deasupra frunţii. Ochii fi erau închişi la culoare şi cercetători. Buzele lui se curbară în sus în timpul examinării ei, în acelaşi fel cu buzele lui Chase.

— Pari mai surprinsă la vederea mea decât înainte, spuse Don Carlos.

— *Señor,* răspunse Jessie tulburată, este din cauză că semănaţi atât de bine cu cineva cunoscut.

— Jessica, o avertiză vocea lui Rodrigo.

— Este adevărat, Rodrigo. El înţelese cuvintele ei cu dublu înţeles, iar ea dădu aprobator din cap în direcţia lui. Dar nu am uitat discuţia noastră.

— Vorbiţi despre mine, nu? oftă Don Carlos. Este un subiect dezagreabil pentru nişte tineri. Ar trebui să staţi de vorbă despre lucruri vesele, despre petreceri şi... Ţi-a pomenit nepotul meu despre abilităţile lui de matador?

— Ah, nu, *señor,* nu.

— Serios, Rodrigo? De obicei, îţi farmeci toate cunoştinţele feminine cu poveşti despre curajul tău.

Jessie roşi la această presupunere.

— Vă înşelaţi în privinţa lui Rodrigo şi a mea. Tocmai ne-am întâlnit.

— Eşti, aşadar, prietena Nitei?

— Nu... numele meu este Jessica Summers. Am călătorit...

Jessie nu putu termina. Cum să-l mintă?

— Călătorit? repetă Don Carlos. Într-un tur al Europei, poate? Iar acum eşti musafira mea? Dar asta este minunat. Mă bucur să aflu că ţi-a fost oferită ospitalitatea casei mele, chiar dacă eu nu am putut-o face personal. Unde este casa ta, *señorita?*

— Sunt *señora,* iar casa mea este în America.

— America. Ce încântător! Va trebui să mă vizitezi des, vom sta de vorbă în engleză. A mea a cam ruginit, dar mi-ar plăcea să o exersez.

— Mi-ar face plăcere, *señor.*

— *Señor, señor...* va trebui să-mi spui Carlos. Dar unde este bărbatul norocos care ţi-e soţ?

— Am fost despărţiţi în cursul călătoriei noastre.

— Dar te va găsi aici?

— Sunt sigură de asta, Don Carlos.

— Bun, bun. Trebuie să-l aduci la mine să-l cunosc de îndată ce soseşte. Şi fără prostii din partea ta, Rodrigo, despre cum că aş fi prea bolnav pentru a primi vizitatori. Am nevoie de stimulare. Compania acestei tinere mi-a făcut extraordinar de bine.

Rodrigo zâmbi.

— Este minunat, unchiule, dar acum chiar ar trebui să te odihneşti.

— Nu mă asculţi, Rodrigo. De ce nu te duci acum, să mă laşi să stau de vorbă cu oaspetele meu? Nu i-ai povestit despre călătoriile mele în America? Eu şi ea avem multe de povestit.

— Călătorii, unchiule? Dar ai fost în America o singură dată, când erai mai tânăr decât sunt eu acum.

— Prostii, afirmă Don Carlos. M-am întors acum zece ani. Dar nu aveai cum să ştii despre asta. A fost după

înmormântarea lui Francisco, iar mama ta te-a dus imediat cu ea în Franţa.

— Ai mers în America? De ce? întrebă Rodrigo.

— Să caut pe cineva.

— Nu aţi găsit-o, nu? întrebă Jessie repede, înainte ca Rodrigo să o poată opri.

— Nu. Ţara aceea a voastră este mult prea mare, draga mea, replică trist Don Carlos.

Se uită la ea cercetător.

Jessie văzu privirea sa uimită şi înţelese că făcuse o gafă. Presupusese că el se întorsese pentru a o căuta pe Mary, de aceea vorbise despre o „ea”.

— Ar… ar trebui să plec, Don Carlos, spuse ea tulburată. Nu mi-aş ierta dacă v-aş obosi prea mult.

— Nu m-ai obosit, fii sigură, replică el pe un ton deosebit de liniştit. Dar te vei întoarce?

— Da, desigur.

— Atunci, presupun că trebuie să te las să pleci.

Ea îi luă mâna, iar el îi duse degetele la buze. În tot acest timp, ochii lui fură aţintiţi într-ai ei, cu o privire atât de pătrunzătoare, că ea simţi că-i putea de toate gândurile.

Don Carlos o opri când ajunse la uşă. Iar cuvintele lui în engleză, primele pe care le rosti şi pe care ştia că Rodrigo nu le înţelegea, făcură să i se taie răsuflarea.

— Încă un lucru, Jessica Summers. Acest bărbat de care îţi amintesc şi despre care nepotul meu mult prea protector nu vrea să-mi vorbeşti… Cine este el?

Jessie se uită din nou la el. Crezu că auzise speranţă în vocea lui. Imposibil. Nu se poate să fi ghicit, nu din puţinul pe care i-l spusese. Dar ajunsese atât de departe, iar el avea nevoie să ştie.

— Este soţul meu, Don Carlos.

— Dumnezeule, şopti el cu vocea întretăiată. Mulţumesc!

Capitolul 43

Soarele era sus pe cer, iar mirosurile ameţitoare ale grădinii pluteau prin fereastra ei deschisă împreună cu căldura. Însă Jessie nu aprecia acea zi încântătoare. Petrecuse o noapte neliniştită, gândindu-se la Don Carlos. Bănuia că făcuse ceea ce îşi propusese să facă, dar nu era absolut sigură. O, unde oare era Chase?

Ca şi cum nu ar fi avut suficiente motive de îngrijorare, simţise primele mişcări ale bebeluşului în noaptea care trecuse, doar o fluturare slabă, dar suficient pentru a o face să se întrebe cum aveau să fie următoarele luni. La naiba, când avea Chase să ajungă aici?

*

Lui Chase nu-i venea să creadă cât de norocos era. Lucrurile fuseseră cam neplăcute după furtuna care-i prinsese pe mare şi care-i abătuse atât de mult de la curs, încât întârziaseră aproape o săptămână. Ajunseseră în port în Malaga, unde găsise un interpret care îi putea fi şi ghid. Cel mai promiţător era că numele de Carlos Silvela era bine cunoscut, datorită companiilor sale bancare şi de transport. Se dovedise uşor să-l găsească, iar acum era aici.

Dar se temea că norocul lui era pe cale să se schimbe din nou, deoarece frumoasa blondă care-i deschisese uşa se uita la el ca şi cum ar fi avut două capete. Gura ei era deschisă, dar nu scotea niciun cuvânt. Era pe cale să-şi cheme ghidul, când tânăra vorbi, în cele din urmă:

— Aşadar, este adevărat!

— Mă scuzaţi? replică Chase. Nu vorbesc spaniola.

— *Dispense.* Eu… eu vorbesc engleza, dar nu foarte bine. Veniţi pentru… să vedeţi pe…

— Carlos Silvela, completă Chase. Ghidul m-a asigurat că aceasta este casa lui. Este aici?

— Mai rar, *señor.* Este prea repede pentru mine.

— Îmi pare rău. Îl caut pe Carlos…

— *Si, si,* îl întrerupse ea. Asta ştiu. Soţia dumneavoastră a spus că veţi veni. Nu am crezut povestea

ei.

— Soţia mea? Chase se încruntă. Cred că vă înşelaţi… staţi să-mi chem ghidul.

— Nu sunteţi Chase Summers?

El se întorsese, dar reveni din nou în faţa tinerei.

— Cum puteţi şti asta?

— Este aşa cum am spus, *señor,* soţia dumneavoastră este aici.

— Imposibil!

Jessie lăsase confuzia să dureze suficient. Ieşi din locul în care aşteptase, imediat în lateralul holului.

— Nu este imposibil, Chase.

Nita se uită de la Jessie la Chase, în timp ce confuzia o copleşea.

— Vedeţi, *señor,* soţia dumneavoastră. Acum, vă las cu ea. Înţelegerea englezei dumneavoastră mi-a dat dureri de cap.

Jessie o privi pe Nita părăsind holul. O expresie posacă înnegura trăsăturile frumoase ale acesteia. Dar nu se mai gândi la Nita, ci se întoarse spre Chase şi se întrebă de ce acesta stătea acolo, atât de şocat.

— Ai o explicaţie perfect rezonabilă pentru prezenţa ta aici sau trebuie să îţi dau o mamă de bătaie pentru că eşti atât de iresponsabilă…

— Nu-mi vorbi pe tonul ăsta, Chase Summers!

El porni înspre ea, dar ea dădu înapoi.

— Cum îndrăzneşti să călătoreşti în starea ta? Nu te gândeşti deloc la tine sau la copil? Dacă se întâmpla ceva? Apoi, tonul lui se schimbă. S-a întâmplat ceva? Eşti bine?

— Chiar îţi pasă?

— Jessie!

— Sunt bine.

— Ce naiba cauţi aici? Te-am lăsat în siguranţă, cu mama ta…

— Să fim mai precişi, replică Jessie, simţindu-se ca întotdeauna mai bine atacând decât apărându-se. M-ai aruncat în braţele mamei mele şi apoi m-ai abandonat!

— Abandonat? Nu ţi-a spus Rachel că mă voi întoarce

înainte de naşterea copilului?

— Mi-a spus, recunoscu Jessie pe un ton înţepat. Nu am crezut-o şi nu cred nici acum. Nu am uitat că ţi-am spus că-ţi poţi vedea de viaţa ta. La naiba, nu ai pierdut niciun pic de timp înainte să pleci, nu-i aşa?

— Jessie, sunt la un pas de a-ţi rupe gâtul!

— Iar eu sunt la un pas de a-ţi da un pumn în nas, replică ea. Mă îndoiesc însă că asta ar rezolva ceva.

Se uitară duşmănos unul la celălalt preţ de câteva secunde.

Apoi, ochii lui Chase se îmblânziră şi deveniră de un maro catifelat.

— Dumnezeule, mă bucur că eşti aici, spuse el. Mi-a fost dor de tine, Jessie.

Ea fu strivită în braţele lui, cu buzele lui lipite de ale ei. O sărută ca şi cum ar fi fost mort de foame, iar ea ar fi fost prima sa gură de mâncare. Dură doar o secundă ca Jessie să-i răspundă cu aceeaşi fervoare la săruturi. Se agăţă de el, cu degetele afundându-i-se în spatele lui. Cât de mult îi lipsise gustul lui şi senzaţia dată de braţele sale! Aproape uitase felul în care o făcea să se simtă, cum o putea face să-l dorească, lăsând orice altceva la o parte.

— Şi tu mi-ai dus dorul, draga mea.

Cuvintele veniră de undeva foarte departe, înăbuşite. Gura lui îi mângâia gâtul.

— Nu mi-a fost dor de tine, răspunse Jessie automat.

Chase îşi îndreptă spatele, cu o sclipire de fericire în ochi.

— Dacă-ţi aminteşti, Jessie, una dintre ultimele ocazii în care mi te-ai adresat a fost în Cheyenne. Erai aproape în lacrimi din cauză că mama ta nu rămăsese cu tine. Aşa că am crezut că ai fi încântată să petreci un timp cu ea. A fost ocazia perfectă pentru mine să rezolv această parte a vieţii mele. Tu nu puteai călători, oricum. Sau nu ar fi trebuit să o faci.

— Nu pun sub semnul întrebării motivele tale, Chase, spuse Jessie. Nu-ţi voi spune nici măcar că puteai să aştepţi până după naşterea copilului. Ai plecat fără să-mi spui

nimic. Nu ai discutat cu mine.

— Cum aş fi putut, în starea în care erai? Nu ştia nimeni cât aveai să rămâi în starea de şoc. Se uită la ea cu suspiciune. Când ţi-ai revenit, de îndată ce am plecat?

— La drept vorbind, da.

— Mulţumesc, mormăi el. Presupun că-mi vei spune că prezenţa mea te-a ţinut în starea aceea?

— Nu, plecarea ta m-a scos din ea, admise ea.

— Aşadar, mi-ai simţit lipsa! Nu ai fost încântată să vezi că am plecat?

— Ei bine… nu, admise ea din nou.

— Atunci, îmi pare rău pentru Rachel. Trebuie să-i fi fost dificil să facă faţă crizelor tale de furie.

Scutură din cap cu tristeţe.

— Nu mă mai tachina, Chase. Nu cred că-i amuzant deloc. Nu aveai niciun drept să mă laşi cu mama. Nu sunt responsabilitatea ei, ci a ta. Tu ai vrut să te căsătoreşti cu mine, iar acum mă ai pe cap.

— Vorbeşti serios?

Vocea lui blândă o luă prin surprindere.

— Bineînţeles că da.

— Ei bine, nu mă plâng, draga mea.

— Nu?

El îi zâmbea.

— Îmi place ideea de a rămâne cu tine pe cap. De ce nu-mi arăţi acum unde e camera ta? Nu am apucat să ne consumăm căsătoria.

Jessie roşi.

— Este a treia uşă de pe hol, spuse ea. Nu-ţi pot spune despre… despre Don Carlos decât când vom fi singuri.

Capitolul 44

Jessie îşi prinse o şuviţă de păr şi şi-o răsuci în jurul

degetelor, oftând de mulţumire. Chase era întins deasupra ei, aşa că era posibil să doarmă încă. Dar nu era adormit.

Jessie chicoti, amintindu-şi de întâmplarea din căruţă.

— Credeam că nu dormi niciodată pe hurtă.

— Nu dorm pe burtă. Chase nu se mişcă. Dorm pe tine.

— Ştiu că încerci să nu te laşi cu toată greutatea. Te poţi relaxa…

— Sunt foarte bine, murmură el.

— Haide, nu poţi dormi acum, oricum. *Siesta* începe abia peste vreo oră. Întâi vine prânzul, iar tu trebuie să-ţi cunoşti verişorii şi…

El se uită la ea, zâmbind larg.

— Vrei să spui că ne întoarcem aici astăzi şi nimeni nu va spune nimic?

— Chase, eşti groaznic!

— Chiar aşa? A trecut o veşnicie de când nu te-am văzut.

— A trecut doar…

— O veşnicie.

El o sărută, făcând-o să tacă. Apoi se ridică, iar dispoziţia i se schimbă. Ea ştia că murea de nerăbdare să o întrebe, dar se temea. Se decise să-l ajute.

— Nu vrei să mă întrebi despre Don Carlos?

El nu-şi ridică privirea. Trecu un timp interminabil fără niciun răspuns. În cele din urmă, bolborosi:

— Nu e nicio grabă.

— Nu cred…

— Las-o baltă!

— Dar ai ajuns atât de departe!

El o privi, apoi se uită în altă parte.

— Jessie, au trecut douăzeci de ani de când mama mi-a spus prima dată despre acest om. Este un timp foarte lung în care să te gândeşti la cineva. Este un timp lung pentru a… Făcu o pauză. Poţi să-mi spui că sunt laş, dar aş prefera să nu aud.

Nu-l putea lăsa să dea înapoi, nu după tot acest timp.

— Chase, spuse Jessie cu blândeţe. Don Carlos a fost

bolnav mult timp, iar acum... acum e mai rău. Nu m-au lăsat nici pe mine să-l văd, de teamă că l-aş putea supăra.

— Dar este în viaţă? Eşti sigură, Jessie?

O prinse cu putere de umeri.

— Da, sunt sigură. Am reuşit să-l văd, în ciuda lor.

— Chiar *este* pe moarte, Jessie?

— Nu ştiu, oftă ea. Nu au spus asta, de fapt, dar îl tratează ca şi cum ar fi. Nita poartă haine cernite deja. Apropo, este verişoara ta, cea care a deschis uşa.

— Nu-i nimic, spune-mi.

— Ei bine, mie nu mi s-a părut că arăta ca un bărbat pe moarte. Vocea îi era puternică. Este alert. Este doar slăbit şi poate nu mai are nicio motivaţie pentru a trăi.

— Lasă pe seama unei femei să vină cu un astfel de diagnostic, spuse Chase, nefiind de acord.

— Ei bine, este posibil. Oricum, voiam să-i spun despre tine, dar Rodrigo...

— Rodrigo?

— Don Carlos a avut două surori. Mama Nitei a murit. Rodrigo este copilul celeilalte surori. Ea este încă în viaţă, acum călătoreşte. Oricum, Rodrigo era cu Don Carlos seara trecută. M-a făcut să-mi dau seama că un astfel de şoc i-ar putea face mai mult rău decât bine lui Don Carlos.

— Are atât de mulţi copii încât unul în plus ar fi o povară prea mare?

— Chase, nu are copii. De aceea a trebuit să fiu atât de hotărâtă. M-am gândit că, dacă află despre tine, se va bucura. Dar nu puteam risca să-i spun dacă şocul i-ar fi putut înrăutăţi starea.

— Aşadar, nu ştie? Şi acum vrei să-mi spui că am bătut atâta drum degeaba, pentru că nu ar trebui să încerc să-l văd?

Ea îl lăsă o secundă, apoi îl anunţă:

— Dacă te-ar vedea, ar înţelege instantaneu. De ce crezi că Nita a fost atât de surprinsă când te-a văzut? Arăţi exact ca el, Chase.

Îi privi chipul în timp ce pe faţa lui se aşternea înţelegerea. Dacă arăta exact ca Don Carlos însemna că

Don Carlos era cu adevărat tatăl lui. Chase rămase ţintuit, cu privirea pierdută.

— Ajunge deci să mă privească o dată şi poate muri din cauza şocului?

Jessie se gândi că ar fi bine să-i spună părerea ei.

— De fapt, începu ea, cred… ei bine… nu pot fi sigură…

— La naiba, de când nu te mai poţi exprima? Nu ai avut niciodată problema asta.

— Nu-ţi vărsa nervii pe mine, Chase Summers! Dacă nu vrei să auzi ce am de spus, nu mai spun nimic.

El se aşeză din nou pe pat.

— Îmi pare rău, Jessie. Trebuie să înţelegi…

— Înţeleg, îl întrerupse ea. Ideea e că este posibil ca tatăl tău să-şi fi dat deja seama de ceea ce eu nu am putut să-i spun. Nu pot fi sigură totuşi.

— Cum?

Era atât uluit, încât o durea să-l privească.

— Ei bine, am fost uimită de asemănarea dintre voi, iar el mi-a văzut uimirea. Am recunoscut că-mi amintea de cineva cunoscut. Dar, îşi aminti ea, nu a fost doar asta. Vorbeam despre America, iar el a menţionat că a făcut o călătorie acolo acum zece ani, căutând pe cineva. Nu ştiu de ce, dar am presupus că era vorba despre mama ta. Am presupus, de asemenea, că nu a găsit-o şi i-am zis asta. S-a uitat la mine atât de ciudat când am spus. Ea”. Apoi, când eram pe cale să plec, m-a întrebat direct de cine îmi amintea. Nu m-am gândit că i-ar face rău, aşa că am spus că era vorba despre soţul meu. Cred că mi-a mulţumit atunci, dar, desigur, se poate să-l fi înţeles greşit. Eram în cealaltă parte a camerei şi abia îl auzeam.

— Dar este posibil să ştie, şi asta nu l-a şocat deloc!

— Da.

Se aşternu tăcerea, apoi Chase spuse:

— Să mergem! Să mergem să-l vedem… pe tata.

Capitolul 45

Se grăbiră degeaba. Don Carlos dormea. Nu făcură decât un pas în camera lui înainte ca bătrâna servitoare care stătea de pază să-i oprească. Chase nu avea de ales decât să mai aştepte puţin.

Se alăturară tinerelor lor gazde pentru prânz. Prezentările fură marcate de tensiune. Mai degrabă decât să o folosească pe Jessie drept translator, cei doi bărbaţi se ignorară. Nita, pe de altă parte, nu-l lăsa deloc pe Chase în pace. Se gudura pe lângă el, iar ce nu putea exprima prin engleza ei stâlcită transmitea prin ochi. Jessie era dezgustată. Nu ar fi făcut mare caz de asta dacă Chase ar fi tolerat politicos acest tratament, însă el părea să se scalde în exuberanţa blondei. Fără îndoială, credea că făcuse o altă cucerire. Şi asta chiar în faţa ochilor soţiei lui.

Înainte de servirea celui de-al doilea fel, Jessie părăsi masa, murmurând o scuză. Chase o ajunse din urmă la baza scărilor, cu o expresie amuzată pe faţă.

— Nu îţi mai e foame?

— Am mâncat suficient!

El zâmbi larg.

— Ştiam că micul meu spectacol nu va trece neobservat.

— Mincinosule! şuieră Jessie. Dacă te aştepţi să cred că spectacolul acela dezgustător a fost pentru mine…

— Sigur că aşa a fost. Este prânzul, Jessie, iar ei trebuie să-l hrănească pe Don Carlos. Acum, va fi treaz.

— Da, sigur. Nu-mi poţi spune că nu ţi-a plăcut cum saliva Nita văzându-te. I-ar plăcea să mi te fure, pentru că ştie cine eşti. Vânează averea tatălui tău, iar tu eşti o ameninţare la adresa moştenirii.

— Eşti geloasă, draga mea?

— Pe… otreapa asta spaniolă? Nu te flata. Am fost pur şi simplu dezgustată.

— Haide, Jessie. Este verişoara mea.

— Asta nu contează pentru ea. Dar te avertizez, Chase…

— Ştiu, ştiu, o întrerupse el zâmbind larg. Dacă mă uit

la o altă femeie, vei trage cu pistolul într-o parte a anatomiei mele. Una care-mi este destul de dragă. Corect?

— Glumeşte cât vrei, răspunse ea înţepată. Dar ăsta este motivul pentru care nu am vrut să mă căsătoresc cu tine de la bun început. Nu pot avea încredere în tine că poţi fi fidel.

— Oferă-mi mai mult credit, Jessie, spuse el pe un ton serios. Înainte, nu am avut niciun motiv pentru a fi fidel. Dar m-am căsătorit cu tine. Am luat o decizie. Iau căsătoria foarte în serios, chiar dacă tu nu o faci. Nu a fost ideea mea să ducem vieţi separate. A fost ideea ta. Eram pregătit să mă aşez la casa mea în momentul în care am păşit afară din biserică. De ce crezi că am rămas după ce m-am vindecat suficient încât să plec de la fermă? Eu…

— *Señora* Summers, Don Carlos întreabă de dumneavoastră.

Amândoi îşi ridicară privirile. Bătrâna servitoare era în capul scărilor, uitându-se cu severitate la ei.

Don Carlos stătea în pat, sprijinit de un munte de perne. O tavă pe jumătate goală de mâncare era aşezată lângă pat. Servitoarea intră pentru a lua tava. Draperiile erau trase, observă Jessie cu bucurie, iar camera era inundată de lumină. Se bucură că Chase aştepta afară, pe hol. Vederea lui Chase, fără nicio avertizare prealabilă, l-ar fi putut şoca puternic pe Don Carlos.

Jessie se apropie de capătul patului, dar Don Carlos o chemă mai aproape.

— Mi-a fost teamă că v-am obosit seara trecută, începu ea.

— Prostii! El zâmbi, liniştind-o. Nu m-am simţit atât de bine de luni de zile.

— Mă bucur mult.

— A venit soţul tău.

— V-au spus?

— Nu a trebuit să-mi spună nimeni, dragă. Ai o strălucire aparte.

Jessie era stânjenită. Strălucea mai degrabă din cauză că se certase cu Chase. Dar nu-i putea spune asta lui Don

Carlos.

— Da, presupun că sunt bucuroasă să-l văd, răspunse ea ambiguu.

— Nu trebuie să te ruşinezi de mine. Este bine că-ţi iubeşti soţul. Aşa ar trebui să fie. Ce fel de om este? Cred că nu ar trebui să întreb asta. Este...?

Lăsă întrebarea neterminată, iar Jessie putu vedea cât era de agitat.

— Ştiţi, aşadar? spuse ea simplu.

— Mi-am căutat copilul mulţi ani, Jessica. Dar nu am avut noroc. Am sperat doar că acest copil mă va găsi. Când întâlnesc un străin, sper. A fost uşor să aud ceea ce voiam să aud în cuvintele tale. La început, am crezut că era vorba despre tine – până când ai spus că-ţi aduc aminte de cineva. Vezi tu, asemănarea este puternică în cazul bărbaţilor din familia mea. Eu arăt ca tatăl meu, ca bunicul meu – şi a fost aşa timp de secole. Culoarea ochilor şi a părului se schimbă, dar trăsăturile Silvela apar, în mod remarcabil, în fiecare generaţie.

Jessie zâmbi.

— Acum, v-aţi găsit fiul – şi veţi fi curând şi bunic.

Ochii lui se deschiseră larg, iar el o luă pe Jessie de mână.

— Îţi mulţumesc, draga mea. Mi-ai redat viaţa.

— Bun, pentru că trebuie să vă reveniţi, Don Carlos. Nu mi-am cunoscut niciodată bunicii, şi vreau ca al meu copil să aibă parte de asta. Dar acum, Chase aşteaptă.

— Mi se pare că am aşteptat o viaţă să-l întâlnesc. Adu-l, te rog, la mine.

Jessie trebui doar să-i zâmbească lui Chase, iar el ştiu că totul era în regulă. Şi totuşi, se simţea ca şi cum l-ar fi târât cineva atunci când intră. Îi era teamă. Era sfârşitul unui drum atât de lung.

Jessie simţi că era în plus, privindu-i cum se uitau ţintă unul la celălalt, stupefiaţi.

— Vă las singuri acum.

— Nu! o opri Don Carlos. Va fi mai uşor pentru amândoi dacă rămâi.

Jessie mulţumi Cerului că Don Carlos vorbea engleza atât de bine. Altfel, lucrurile ar fi fost incomode.

— Don Carlos, acesta este soţul meu, Chase Summers. Chase...

— Nu este necesar, Jessie, îi tăie vorba Chase, agitat.

Don Carlos trecu direct la subiect:

— Ţi-a spus mama ta despre mine?

Vocea lui tremura.

— Foarte puţin, răspunse Chase rece.

Lui Jessie îi venea să-l lovească. Ce era în neregulă cu el? Murise de nerăbdare să ajungă în Spania să-şi cunoască tatăl, iar acum avea această atitudine rece. Don Carlos nu ştia cum să continue. Îl ura tânărul din faţa sa?

— Cred că ar trebui să lămurim întâi lucrurile, sugeră el cu blândeţe. Probabil ai multe întrebări pentru mine, iar eu am multe întrebări pentru tine.

— Vrei să spui că eşti cu adevărat interesat de mine?

— Chase! icni Jessie.

Sarcasmul lui fu ignorat de către Don Carlos.

— Bărbatul ăsta, Summers. A fost bun cu tine?

— Numele ei de căsătorie a fost, de fapt, Ewing. Nu a existat niciun Summers. S-a căsătorit cu Ewing când aveam zece ani. Şi-a spus văduva Summers pentru primii zece ani din viaţa mea pentru că trebuia să-şi ascundă ruşinea. Nu a fost o femeie care să facă prea bine faţă ruşinii.

— Da, aşa era Mary Beckett, spuse don Carlos cu tristeţe.

— Acela era numele ei? strigă Chase.

— Vrei să spui că nu ţi-a dezvăluit niciodată numele ei?

— Singurul lucru pe care mi l-a spus a fost că era din New York. Nu vorbea niciodată despre trecutul ei. A fost o femeie foarte înverşunată.

— Văd că aşa eşti şi tu, replică blând Don Carlos. Nu-ţi pot purta pică pentru asta. Am fost şi eu plin de amărăciune în toţi aceşti ani de când a murit unchiul meu şi am aflat tot ce-mi ascunsese.

— Vrei să spui că nu ai ştiut că era însărcinată?

întrebă Chase, neîncrederea simţindu-i-se în voce.

— Băiete, este mult mai rău de atât. Timp de şaptesprezece ani, am crezut că mama ta s-a jucat cu sentimentele mele doar pentru a se amuza. Nu am aflat de maşinaţiile unchiului meu Francisco decât acum zece am, când, pe patul de moarte fiind, s-a hotărât să-mi mărturisească răul făcut. Vezi tu, aveam intenţia de a mă căsători cu Mary Beckett, dar nu îi cerusem mâna deoarece credeam că trebuia să-i explic mai întâi intenţiile mele unchiului Francisco. El a fost tutorele meu în timpul şederii în America, deci aşa se cuvenea.

— Iar el a refuzat?

— Nu. Nu a fost fericit, dar nu a refuzat. Ce a făcut însă, fără ca eu să ştiu, a fost să mă împiedice să o văd pe Mary. M-a ţinut ocupat la fermă, astfel încât să nu pot merge să o văd. Şi, atunci când a venit ea să mă vadă, i-a spus că nu eram disponibil, iar mie nu mi-a spus niciodată că mă căutase. Credea că eram prea tânăr să ştiu ce era bine pentru mine. A crezut că era suficient să ne ţină departe unul de celălalt, că eram tineri şi aveam să uităm.

— Dar ştia despre sarcina ei. Mama mi-a spus că a fost la el cu tatăl ei şi că tatăl ei i-a cerut ca tu să o iei în căsătorie.

— Da, este adevărat. Unchiul meu a fost atât de surprins şi de tulburat de aceste veşti, încât le-a spus primul lucru care i-a venit în minte: că plecasem deja în Spania, că mariajul cu o *americană* era absolut nepotrivit, că eram deja promis altcuiva şi că mă întorsesem în Spania pentru a mă căsători cu această *novia* fictivă.

— Dar tu ai încercat să te întâlneşti cu ea, nu?

— Credeam că vor mai trece câteva săptămâni înainte să plece. Totul s-a întâmplat în câteva zile. Nu eram îngrijorat că pierdeam câteva zile ajutându-l pe unchiul meu. Aveam să fiu cu Mary pentru tot restul vieţii. Dar tatăl ei s-a înfuriat atât de tare pe unchiul meu, încât a plecat în noaptea de după întâlnirea lor. Când am aflat că vasul lor plecase, nu am înţeles. Eram gata să mă duc după ea la New York cu următorul vas. Atunci însă, unchiul meu a

continuat cu minciunile, spunându-mi că o văzuse pe Mary cu un alt bărbat şi se confruntase cu ea, de dragul meu. Lăsase să-i scape că voiam să mă căsătoresc cu ea. Iar aici a folosit aceeaşi minciună pe care i-o zisese tatălui ei, spunându-mi că ea râsese de el, afirmând că nu s-ar fi căsătorit niciodată cu un străin, că era deja logodită şi că se distrase puţin înainte de a se căsători. Vasul lor plecase, iar eu am făcut greşeala de a-l crede pe unchiul meu. Era fratele tatălui meu şi fusesem mereu apropiat de el, de vreme ce nu avea propriii copii. Nu mi-aş fi imaginat niciodată că m-ar fi minţit. Nu aş fi crezut. După aceea, am fost atât de disperat, încât a aranjat să mă trimită acasă, neştiind cum să mai procedeze cu mine. Odată ajuns acasă, am lăsat-o pe mama să mă căsătorească cu prima fată care i s-a părut potrivită. Nu-mi păsa.

— Dar de ce a intervenit unchiul tău, pentru Dumnezeu?

— Unchiul Francisco şi-a luat prea în serios rolul de tutore. Credea că face un lucru bun, că eram într-adevăr prea tânăr să iau o decizie atât de importantă. Se temea, de asemenea, că mama nu ar fi fost de acord. Îi scrisese, cerându-i sfatul, dar totul s-a întâmplat atât de repede. A intrat în panică atunci când a fost pus în faţa sarcinii lui Mary. A recurs la minciună pentru că într-adevăr nu ştia ce să facă.

— Îi iei apărarea? replică Chase furios.

— Nu, răspunse Don Carlos. L-am blestemat eu însumi atunci când mi-a spus şi nu i-am putut oferi iertarea pe care mi-a cerut-o înainte de moarte. Dar acum înţeleg mai bine. Iar el chiar a încercat să îşi repare greşeala. Vezi tu, se simţea vinovat că mariajul meu nu a produs copii, nu unii care să fi supravieţuit. Iar el ştia că am un copil pe undeva prin America. Şi-a lăsat întreaga avere la dispoziţia mea, pentru a găsi acel copil. Am cheltuit aproape jumătate din ea făcând tocmai acest lucru, dar fără noroc. Acum, că eşti aici, pot îndeplini ultimele sale instrucţiuni. Restul averii sale îţi revine ţie. Este a ta.

— Nu, nu este, spuse Chase automat. Să mă ia naiba

dacă pun mâna pe banii lui.

— Dar trebui să-i iei, spuse Don Carlos. Au fost lăsaţi copilului lui Mary Beckett. A rămas o sumă considerabilă, iar eu am, de asemenea, multe de reparat.

— Nu! Nu am venit aici după bani de la tine şi cu siguranţă nu am venit după banii unchiului tău.

— Ai spus asta destul de clar, Chase, interveni Jessie, furioasă pe încăpăţânarea lui. Dar vom lua banii, Don Carlos.

— Pe naiba îi vom lua!

— Eu cu siguranţă îi voi lua. Nu sunt atât de încăpăţânată să arunc banii.

— Te pot întreţine eu, Jessie.

— Da, ei bine, vom discuta despre asta mai târziu, spuse ea evaziv, părându-i rău că deschisese gura. Cred că voi pleca acum, Chase, de vreme ce aţi spart gheaţa într-un mod atât de plăcut.

Jessie ieşi din cameră cât putu de repede. Regretă sarcasmul, dar se întrebă de ce Chase nu putea fi puţin mai binevoitor. Amintindu-şi însă de felul în care îşi tratase ea mama, alungă acest gând. Se întoarse în camera ei şi se plimbă agitată dintr-o parte în alta a acesteia.

Bătaia la uşă o luă prin surprindere, dar oftă când văzu că era Rodrigo.

— Credeam că e soţul meu.

— Şi nu vrei să-l vezi?

— Cum… Doar ne-am certat puţin.

Rodrigo intră în cameră.

— Nu trebuie să-mi explici. V-am auzit fără să vreau, pe scări.

— Oh!

Ea uitase deja despre *acea* ceartă.

— Nu am înţeles cuvintele, însă tonul nu putea fi confundat.

Jessie roşi.

— A auzit şi Nita?

— Nu, nu cred. Dar nu trebuie să te simţi stânjenită că ştiu. Sunt foarte încântat.

Întinse mâna după a ei, însă Jessie se dădu înapoi, încruntându-se.

— Încântat? Cred că avem de-a face cu o problemă de traducere. Iar eu care credeam că vorbesc bine spaniola…

Rodrigo clătină din cap, zâmbindu-i.

— Poate crezi că sunt crud, dar mă bucur să ştiu că nu este totul bine între tine şi soţul tău. Mi-aş dori să-ţi fi mărturisit mai repede sentimentele pe care le am pentru tine. Nu ar fi trebuit să le ascund în aceste ultime zile.

— Rodrigo, ce vrei să spui?

El zâmbi.

— Am ştiut că te iubesc din prima zi în care te-am văzut.

Jessie icni.

— Dar nu mă poţi iubi. Abia am ajuns aici şi abia mă cunoşti.

— Ce are timpul de-a face atunci când este vorba despre inimă?

Jessie aproape că izbucni în râs, dar se opri la timp.

— Rodrigo, eşti foarte drăguţ, dar nu pot lua asta în serios. Sunt sigură că nici tu.

— Te îndoieşti de mine? Nu păru rănit, ci doar hotărât. Am visat să pot să-mi dezgolesc sufletul în faţa ta. Am visat…

O prinse în braţe. Sărutul lui o luă prin surprindere, nici bine-venit, însă nici neplăcut. Singurul gând al lui Jessie fu: „Sunt căsătorită acum, nu mă poate săruta nimeni în afară de Chase”. Era tulburător că se gândea doar la Chase atunci când un alt bărbat o săruta – un bărbat chiar frumos.

Îşi întoarse capul într-o parte, gata să-l admonesteze pe Rodrigo. Cuvintele i se opriră în gât. Era cu faţa la uşă, iar Chase stătea în pragul acesteia. Nu-l văzuse niciodată arătând atât de ameninţător.

— Asta am visat să fac, dragostea mea, spuse Rodrigo, fără să fie conştient de prezenţa lui Chase. Asta şi multe altele. Atunci când vom fi căsătoriţi.

— Rodrigo, opreşte-te, zise Jessie împingându-l şi-şi întoarse privirea de la Chase pentru a se încrunta la

Rodrigo. Ai presupus mult prea multe după ce ai auzit mica noastră ceartă. Am un soţ. Iar acum va trebui să-i explic asta.

— Îi vei spune? O, dar asta este minunat!

— Nu am nicio intenţie de a-l părăsi, spuse ea tăios, dar va trebui să-i explic acţiunile tale. Vezi tu, este în spatele tău chiar în acest moment.

Rodrigo se răsuci pe călcâie. Faţa i se coloră într-un roşu aprins. Jessie era recunoscătoare că Chase nu înţelegea spaniola. Putea să ia lucrurile uşor, pentru că Chase nu înţelesese declaraţia lui Rodrigo.

— Pleacă, Rodrigo, zise ea. Cred că va mai avea loc o ceartă.

Rodrigo făcu aşa cum îi spusese ea, însă fără tragere de inimă.

Dar nu-l putu privi pe Chase în ochi şi doar îl înconjură cu prudenţă. Ce i-ar fi putut spune? Frumoasă întâlnire între verişori!

— De ce nu închizi uşa? sugeră Jessie agitată după ce trecu un timp intolerabil de lung în care Chase nu făcu nicio mişcare.

El închise uşa foarte încet, apoi înaintă în cameră.

— Corectează-mă dacă greşesc, dar nu m-ai avertizat tu mai devreme în legătură cu comportamentele nepotrivite?

— Nu înţelegi, Chase, spuse ea grăbită.

— Ba da, înţeleg. Este suficient de clar. Eu sunt singurul care nu are voie să păşească greşit. Tu, pe de altă parte, eşti liberă să-ţi baţi joc de jurămintele noastre de căsătorie oricând ţi se năzare.

— Nu e adevărat, replică ea indignată. Nu am făcut aşa ceva. La naiba, mă laşi să-ţi explic?

— Chiar te rog, spuse el printre dinţi. Asta ar trebui să fie interesant.

Jessie îşi ridică bărbia cu încăpăţânare.

— Dacă ai de gând să adopţi atitudinea asta…

— Jessie, dacă preferi să exprim ceea ce simt cu adevărat…

— Nu! Adică, nu ai niciun motiv să fii furios. Îşi duse agitată mâna la gât. Nu am apreciat îmbrăţişarea lui Rodrigo. Doar că el s-a lăsat dus de val.

— Şi, desigur, nu l-ai încurajat.

— La naiba, crede că mă iubeşte. Am fost la fel de surprinsă ca tine.

— Nu surprindere simt, Jessie, replică Chase cu răceală.

— Ce ar fi trebuit şi fac? întrebă ea furioasă. Ne-a auzit certându-ne şi a presupus că nu merge totul bine între noi. Tocmai şi-a declarat iubirea şi m-a sărutat pentru a dovedi că este sincer, atunci când ai intrat tu. Nu l-am luat în serios. I-am explicat că făcuse presupuneri greşite despre noi, Chase.

— Aşa ai făcut? Ce i-ai fi spus dacă nu aş fi intrat, Jessie?

— Cum îndrăzneşti?

— Cum? explodă Chase. Îţi spun eu cum! De fiecare afurisită de dată când îmi întorc capul, ai un alt amorez la picioare. Întâi, un cowboy care se răzbună din cauză respingerii. Apoi, un războinic Sioux care ar ucide cu bucurie pentru tine. Un războinic Cheyenne care ar muri pentru a te proteja. Acum, verişorul meu cade şi el sub vraja ta. De cât timp dura asta înainte să sosesc eu, Jessie?

— Ticălosule! izbucni Jessie. Dacă eşti furios din cauza celor întâmplate în camera lui Don Carlos, spune-o, dar nu folosi asta drept scuză pentru a începe o ceartă cu mine.

— Voi ajunge la asta altă dată.

— Nu, n-o vei face, spuse Jessie pe un ton îngheţat. Nu am nevoie de un astfel de tratament, cu atât mai puţin în starea mea. Pleacă de aici! Găseşte-ţi altă cameră, adăugă ea înţepată. Asta e deja ocupată.

Capitolul 46

Rodrigo opri trăsura şi dezlegă caii pe care-i

aduseseră pentru restul drumului. Jessie primise cea mai blândă iapă din grajdul lui Don Carlos, în timp ce Rodrigo încălecase pe unul dintre armăsarii splendizi, arabo-spanioli, ai unchiului său. Jessie îi ducea dorul iubitului ei Blackstar, care o aştepta împreună cu Goldenrod în Chicago. Dar nu se lăsa deranjată din cauză că i se dăduse un cal îmblânzit. Ştia că nu ar fi trebuit să călărească deloc, nici măcar cu şaua pusă într-o parte şi atent protejată cu perne. Nu ar fi trebuit nici măcar să iasă din casă, până la urmă, dar, la cum merseseră lucrurile între ea şi Chase, avea nevoie să fie departe de el pentru un timp.

Aşa că acum era în drum spre Ronda, unde Rodrigo avea să uluiască publicul prin abilităţile sale de toreador. Nu ar fi fost atât de rău dacă singurul drum spre Ronda nu ar fi fost o veche potecă pentru măgari, inaccesibilă trăsurilor. Trebuie să fi fost ideal pentru legendarii bandiţi andaluzi care făcuseră din Ronda ultima lor fortăreaţă în timpul marii răscoale a maurilor împotriva regilor Ferdinand şi Isabella. O cărare îngustă era uşor de păzit. Dar era un drum dificil pentru o femeie cu sarcina aşa avansată.

Jessie mai fusese deja de câteva ori la Ronda cu Rodrigo şi Nita în ultimele luni, dar era la fel de uimită ca prima dată când văzuse oraşul cocoţat sus pe o culme stâncoasă ce cobora mai bine de nouăzeci de metri. Despicătura era acoperită de trei punţi. Fusese îngrozită atunci când traversase Puente Nuevo, cel mai înalt dintre poduri, care se întindea pe deasupra defileului ce împărţea oraşul. Celelalte două poduri se aflau mult mai jos, ambele construite peste ruinele romane antice.

În partea mai veche a oraşului puteai întâlni ţigani pe străzi şi-i puteai vedea dansând pătimaşul şi pasionalul flamenco. Nita proclamase cu mândrie că putea dansa mai bine decât ţiganii.

Nu se mai vorbea despre moartea lui Don. Carlos. Starea lui de sănătate se îmbunătăţise zi de zi de la sosirea lui Chase, iar el chiar ieşea din cameră o dată sau de două ori pe zi, jurând să redevină cât mai curând vechiul Don Carlos. Deja vorbea despre călătorii, chiar despre

întoarcerea lui în America împreună cu Chase şi Jessie.

Chase era încântat. Devenise tot mai apropiat de tatăl lui. De fapt, singurele momente în care Jessie îl vedea pe vechiul Chase erau în prezenţa tatălui său. În restul timpului, era rece şi inabordabil.

Începuse să creadă că Chase nu avea să o ierte niciodată pentru cele întâmplate între ea şi Rodrigo. Nu dăduse atenţie explicaţiilor ei. Păreau doi străini. Ea abordase subiectul de câteva ori, însă el ieşise din cameră de fiecare dată. Era evident că nu mai voia să aibă de-a face cu ea.

Aceste ultime luni fuseseră greu de suportat. În singurătatea ei, petrecuse tot mai mult timp cu Rodrigo şi chiar cu Nita. Rodrigo nu-şi mai mărturisise niciodată dragostea, însă era mereu atent, mereu gata să-i facă pe plac.

Aşa că acum era în Ronda. Ştia că nu ar fi trebuit să călătorească, nu atât de aproape de momentul naşterii. Rodrigo credea că era în siguranţă, pentru că era cu el.

Parfumul greu al fiorilor de portocal îi asaltă în timp ce treceau pe lângă grădinile Paseo de la Merced din Mercadillo, secţiunea mai nouă a oraşului – mai nouă cu doar câteva secole. Arena pentru coride era în această parte a oraşului. Adevărul fie spus, Jessie ar fi preferat să fie acasă, în pat. Dar Rodrigo ti povestise atât de multe despre luptele cu taurii şi despre îndemânarea sa, încât nu avusese inima să-l refuze.

Rememoră cele trei elemente pe care criticii le urmăreau atunci când evaluau luptătorii, stilul matadorului fiind unul dintre ele. Însemna poziţia dreaptă, bine ancorată, netemătoare, şi aducerea taurului pe lângă el fără a-şi pierde graţia. Dominarea taurului, controlarea fiecărei mişcări a animalului şi manevrarea lui după propria voinţă reprezentau cel de-al doilea element. Al treilea era efectuarea manevrelor cât mai încet posibil, deoarece, cu cât dura mai mult momentul de apropiere periculoasă, cu atât mai multe şanse avea taurul să-şi schimbe tactica, testând matadorul.

Rodrigo o lăsă singură în tribună şi se duse să se îmbrace. Ea nu-l mai văzu decât la parada de deschidere din interiorul arenei, la care luau parte toţi participanţii la spectacol. Mai erau doi matadori în afară de Rodrigo, şi toţi arătau magnific în ciorapii lor strâmţi de mătase, pantalonii până la genunchi şi jachetele împodobite strălucitor. Majoritatea celor din public erau la fel de bine îmbrăcaţi, vremea excepţional de călduroasă permiţându-le femeilor să poarte bluze fără mâneci. Aveau fuse colorate, cu multe volane, iar părul le era prins cu piepteni înalţi şi cu eşarfe de mătase. Însă influenţa maură nu se pierduse cu totul. Unele dintre femei îşi acoperiseră capul şi jumătatea inferioară a feţei cu văluri brodate, iar rochiile lor erau mult mai sobre.

După paradă, fu eliberat primul taur, şi începură manevrele în jurul acestuia. Apoi, ieşi Rodrigo, primul matador care avea să-şi demonstreze îndemânarea cu capa, iar tensiunea crescu palpabil. Pentru un timp, Jessie uită de durerea ei supărătoare de spate şi de disconfortul general din ultima săptămână. Îl privi în timp ce el făcu o serie de pase, jucându-se cu taurul, testând animalul uriaş, şi se alătură strigătelor de „ole” ale mulţimii care-l aclama pe Rodrigo.

La al patrulea „ole”, o contracţie intensă o făcu să se aplece de durere. Mai erau multe de văzut: intrarea picadorilor cu lăncile lor, mai multe pase ale matadorului, înfigerea săgeţilor ornamentate în umerii taurului, apoi ultima înfruntare cu taurul şi uciderea acestuia. Însă Jessie avea să piardă toate astea. Spera că greşise, însă o altă contracţie îi alungă această speranţă.

Trebuia să iasă de acolo înainte ca mulţimea să se disperseze şi să se lovească de ea. Nu era uşor, trebuind să se oprească la fiecare câteva minute pentru a lăsa contracţiile să treacă, apoi să continue încet. Se simţea ca o vacă imensă.

Nu ştia unde naiba mergea sau ce avea să facă odată ajunsă acolo. De ce nu era Chase cu ea, să o ajute? Ar fi trebuit să se ofere să-i însoţească. Era copilul lui, la naiba.

Ar fi trebuit să fie acolo să preia controlul, să o certe, să-i spună că nu ar fi trebuit să facă acea călătorie, să-i spună că totul avea să fie în regulă. Unde era? O ura cu adevărat?

— *Señora* Summers!

Jessie se întoarse încet, simţindu-se uşurată când o văzu pe Magdalena Carrasco, o femeie pe care o cunoscuse în Ronda, o veche prietenă a lui Don Carlos. Magdalena se uită o singură dată la expresia palidă şi îndurerată a lui Jessie şi înţelese ce se întâmpla.

— Unde este soţul tău, Jessica?

— Nu a venit astăzi, gâfâi Jessie.

— Nici tu nu ar fi trebuit să vii, *Por Dios!*

Jessie încuviinţă din cap, vinovată.

— Cum voi ajunge acasă? întrebă ea umilă.

— Acasă? Prostii! Este prea târziu pentru asta. Vei veni cu mine, iar eu te voi instala confortabil în casa mea.

— Dar… soţul meu?

— Vom trimite după el, o asigură Magdalena cu fermitate. Nu mai trebuie să te îngrijorezi pentru nimic.

Jessie era mai mult decât bucuroasă să o lase pe Magdalena să preia controlul. Avea destule la care să se gândească.

Capitolul 47

Jessie pierdu noţiunea timpului. Durerea era atât de intensă, încât abia îşi reţinea ţipetele. Aşteptarea şi durerea constante făceau ravagii. Nu-şi amintea să fi fost vreodată atât de epuizată, şi totuşi Magdalena îi spunea:

— Relaxează-te, mai durează.

Apoi, crezu că visa. Chase era acolo.

— Ţi-aş putea frânge gâtul, ştii?

Tonul lui blând îi dezminţea cuvintele.

— Am mai auzit asta.

— De data asta, ai mers prea departe, Jessie.

Pe chip i se citea neliniştea.

— Dar cum era să ştiu? replică ea vinovată. Dacă ai venit doar să strigi la mine, poţi…

Trebui să se oprească. De data aceasta, când durerea ajunse la punctul culminant, lăsă să-i scape un ţipăt, doar pentru a-i face în ciudă. Fu satisfăcută să vadă cum culoarea pierise din obrajii lui Chase. Poate că acum nu avea să se mai răstească la ea că fusese atât de nesăbuită.

— Jessie, pentru Dumnezeu, ai nevoie de un doctor! şopti el disperat.

— M-a văzut un doctor, spuse Jessie obosită, iar Magdalena este în cealaltă cameră.

— Unde este doctorul?

— Va veni înapoi.

— Dar ar trebui să fie aici acum!

— Pentru ce? Nu mă poate ajuta decât mai târziu. Mi-au spus că mai am mult de aşteptat.

— Dumnezeule!

— Nu pricep de ce te superi. Am crezut că ştii mai multe decât mine despre asta.

— Nu despre naşterea propriu-zisă. Eşti bine? Pot să-ţi aduc ceva?

Ei îi veni să râdă.

— Ei bine… ar fi ceva.

— Orice, Jessie, orice.

— Poţi să clarifici ceva pentru mine. Trebui să aştepte până când mai trecu o contracţie înainte de a continua. Am amintiri foarte vagi despre cele întâmplate după incendierea fermei. Ai adus-o… ai adus-o pe Kate la mine?

— Da, la hotel, în dimineaţa în care am plecat din Cheyenne. Am găsit-o într-unul dintre baruri. Nu a vrut să dea ochii cu tine, dar am crezut că vederea ei te va ajuta să ieşi din starea de şoc. Însă nu s-a întâmplat asta.

— Am iertat-o pe Kate? Despre ce am vorbit? Ai avut dreptate?

El dădu aprobator din cap.

— Dacă femeia nu a simţit vreo remuşcare în toţi aceşti ani, cred că simte acum. Dacă mă întrebi pe mine, este un preţ foarte mic pentru tăcerea ei. Tu nu ai vorbit

deloc cu ea, ci doar ai privit-o ţintă şi apoi i-ai întors spatele.

Jessie gemu. Contracţiile deveneau tot mai dese şi mai intense.

— Ce s-a întâmplat cu Jeb şi cu oamenii mei?

— Jeb a spus că-i va lăsa pe ceilalţi să plece, dar că el va rămâne pentru a aduna vitele rămase. I-am spus să le păstreze. Rachel ţi-a plătit datoria ca dar de nuntă, aşa că nu mai eşti datoare nimănui. M-am gândit că nu te va deranja să-i laşi lui Jeb vitele găsite.

— Nu, sigur că nu. Sunt bucuroasă. Ai procedat foarte bine.

— A meritat asta, Jessie.

— Da, cu siguranţă. O! Dar ce s-a întâmplat cu şeriful?

— Am lăsat descrierile indivizilor şi bani de recompensă pentru prinderea lui Clee, a lui Charlie şi a lui Blue Parker.

— Iar Laton Bowdre?

— Nu l-am putut acuza de nimic.

— Poftim?

— Jessie, Bowdre a plecat din oraş cu o zi înainte de incendiu, aşa că nu a putut fi implicat. Omul e deştept. Dar poate nu suficient de deştept.

— Chase, spune-mi ce…

— Faptul că i-ai recunoscut angajaţii i-ar putea aduce căderea. Am discutat cu şeriful, iar el a fost de acord ca, dacă vreunul dintre cei trei va fi capturat, să fie eliberat dacă indică numele persoanei care l-a angajat. S-ar putea ca primii doi să îi fie loiali, dar mă îndoiesc în privinţa lui Blue Parker. Trebuie doar să fie găsit.

— Crezi că există vreo speranţă să se întâmple asta? întrebă ea îngrijorată.

— Putem mări oricând recompensa, spuse Chase.

— Cu ce? întrebă ea tăios. Nu eşti tocmai bogat. Iar eu nu mai am nimic.

— Păi, îi aminti el, am moştenit o sumă considerabilă când mi-am găsit tatăl.

— Vei păstra banii? îl întrebă ea surprinsă.

— Aş fi nemaipomenit de prost dacă m-aş lăsa condus de dispoziţia proastă. În plus…

Jessie încercă să se abţină, dar de această dată nu putu. Ţipătul i se păru groaznic chiar şi ei. Chase intră în panică, gândindu-se că era ceva în neregulă. Îi strânse mâna cu putere.

— Jessie, nu poţi muri, nu poţi! Te iubesc! Dacă mori, Dumnezeu mi-e martor că…

— Îmi frângi gâtul? spuse Jessie slăbită. Îl privi timp îndelungat. Mă iubeşti? întrebă ea cu blândeţe. Ai un fel ciudat de a o arăta, la cum te-ai purtat cu mine în ultima vreme.

— Am fost gelos, spuse el simplu. La naiba, nu am fost gelos pe nimic şi pe nimeni în viaţa mea, iar acum, dintr-odată… Nu am ştiut cum să rezolv asta, Jessie. Voiam să ţip la tine, dar voiam şi să te iubesc. Voiam să lupt pentru tine, dar am ţinut toate aceste sentimente în mine, de teamă că te-ar supăra prea mult. Crede-mă, Jessie, dacă nu ai fi fost însărcinată, am fi rezolvat asta de mult. Nu m-am simţit niciodată atât de mizerabil ca în ultimele câteva luni, fiind aproape de tine, însă fără să te pot atinge, şi temându-mă să spun ce am pe suflet. Iar tu l-ai tot încurajat pe Rodrigo…

— Nu am făcut-o, îl întrerupse ea cu asprime. Apoi, vocea i se îmblânzi. Rodrigo este drăguţ şi distractiv, dar… nu este Chase. Nu am simţit absolut nimic atunci când m-a sărutat. Presupun că nu mă pot mulţumi cu orice bărbat.

Înainte ca el să poată răspundă, Jessie lăsă să-i scape un alt ţipăt. Magdalena veni să le spună că trimisese după doctor. Încercă să-l facă pe Chase să plece, dar el nu se urni. Nu se cuvenea, iar ea plecă clătinând din cap.

Jessie se relaxă şi-i zâmbi cu încredere lui Chase.

— Are dreptate. Ar fi mai bine să pleci. Este suficient de rău că trebuie să mă aud eu ţipând, tu nu ar trebui să o faci.

— Nu fi absurdă.

— Nu, dar chiar m-aş simţi mai bine dacă nu ar trebui să mă îngrijorez că leşini.

— Nu este nimic de glumă, Jessie.

— Îmi pare rău, Chase. Vrei, te rog, să aştepţi afară? Nu îmi doresc să mă vezi aşa.

El nu o putu refuza, însă ieşi foarte încet, cu o expresie plină de îngrijorare, uitându-se înapoi spre pat la fiecare pas.

— Chase. Jessie îl strigă tocmai când ieşea pe uşă. Şi eu te iubesc.

Capitolul 48

— Pedro? se miră Jessie. Chiar ţi-a dat numele Pedro?

— Eşti surprinsă? întrebă Chase zâmbind larg.

— Dar am crezut că dispreţuia tot ce era de origine spaniolă.

— De fapt, cred că mamei îi plăcea să-şi plângă de milă.

— Dar de ce ţi-ai schimbat numele?

— Cu părul meu brunet şi cu un nume ca ăsta, aş fi fost văzut ca un străin în Chicago. Copiii pot fi destul de cruzi cu străinii. Mă băteam în fiecare zi, aşa mi se părea. Prin urmare, mi-am schimbat numele – şi i-am provocat pe toţi să îndrăznească să mai amintească de numele Pedro.

— Dar este un nume frumos, zise ea.

— Dacă începi să mă strigi Pedro, încep şi eu să te strig Kenneth.

— Nu este amuzant! exclamă Jessie.

— Nici mie nu mi s-a părut.

Râseră împreună şi se cuibăriră mai aproape pe divan. În camera alăturată, Charles, de două luni, dormea. Un fiu care semăna cu tatăl şi cu bunicul său. Ambii bărbaţi plesneau de mândrie. Lui Jessie îi plăcea să creadă că nu doar mândria lumina ochii lui Chase atunci când îşi privea fiul. Poate că era şi fericire. Mulţumire. Cu siguranţă, dragoste. Chase îl iubea pe băieţelul acela. Iar, în ultimele două luni, ea se simţise la fel de sigură ca fiul ei de

dragostea lui Chase.

Iubirea nu era ca-n poveşti, aşa cum crezuse cândva. Iubirea era reală şi minunată, iar Jessie se scălda în ea. Iubirea era sufletul fericirii, iar Jessie îşi găsise fericirea în soţul şi în fiul ei.

Jessie îl sărută pe Chase pe obraz, iar el îşi întoarse capul, capturându-i buzele. Ea oftă în timp ce mâna lui îi mângâia spatele, învăţase să-şi controleze câteodată pasiunea impetuoasă, pentru că anticiparea avea multe avantaje. Dar o uniune pătimaşă avea şi ea meritele ei. Se uită înspre pat şi oftă. Era încă devreme.

— Te-ai mai gândit la ce vom face odată întorşi în America? întrebă Jessie.

— M-am gândit că am putea s-o vizităm pe mama ta. Cred că lui Rachel îi va plăcea de tata.

— Te joci de-a peţitorul?

— Nu am intenţia de a da peste cap viaţa nimănui în afară de a mea.

— Ai făcut o treabă destul de bună cu asta. Jessie zâmbi. Totuşi, nu putem rămâne pentru totdeauna cu mama.

— Ai altceva în minte? o întrebă el.

— Mi-ar plăcea să pornesc iarăşi ferma. Dacă eşti de acord, spuse ea.

— Dar, Jessie, putem cumpăra o casă undeva, să ne creştem fiul. Nu trebuie să munceşti.

— Da, şi pot deveni leneşă, grasă, şi pot muri de plictiseală, replică Jessie cu impertinenţă. Vreau o fermă, Chase. Nu respinge ideea.

— S-o resping? zise el amuzat. Ca şi cum m-ai lăsa. O, Doamne, nu am visat niciodată că voi ajunge fermier.

— Eşti de acord? întrebă ea entuziasmată.

— Da, oftă el. Dar, dacă ne înhămăm la aşa ceva, de data aceasta vom face lucrurile cum trebuie. Fără prostii de genul trăitului de pe azi pe mâine. Şi sper că nu ţii cu tot dinadinsul să ne stabilim în Wyoming. Nu ai vrea să începem o fermă undeva unde este puţin mai cald? În Texas sau Arizona?

— Nu, spuse ea ferm. Poate că iarna este cam rece în Wyoming…

— Cam rece!

Ea zâmbi larg.

— Există tot felul de metode de a te încălzi, metode foarte plăcute.

— Mă vei învăţa toate aceste metode?

— Dacă mă rogi frumos.

— Poznaşo.

— Vrăjitorule.

— Te iubesc, scumpa mea.

Sfârşit